MK
MERKEZ
KİTAPLAR

politik yazılar

PERİHAN MAĞDEN

DÜŞÜNCE

Diğer Kitapları:
- *Haberci Çocuk Cinayetleri* (1991) novella
- *Refakatçi* (1994) roman
- *Mutfak Kazaları* (1995) şiir
- *Hiç Bunları Kendine Dert Etmeye Değer mi?* (1997) deneme
- *Kapı Açık Arkanı Dön ve Çık* (1998) deneme
- *Fakat Ne Yazık ki Sokak Boştu* (1999) deneme
- *Herkes Seni Söylüyor Sahi Mutsuz musun?* (2001) deneme
- *Dünya İşleri* (2001) şiir
- *İki Genç Kızın Romanı* (2002) roman
- *Topladım Dağılan Kalbimin Herrr Köşesini* (2003) deneme
- *Korkma Bu Akşam Gelip Çalmam Kapını* (2004) deneme
- *Best of* (2005) deneme

Yabancı Dilde:
- *Botenkindermorde* – Babel Verlag (2001)
- *Meurtres d'enfants messagers* – Actes Sud (2003)
- *The Messenger Boy Murders* - Milet (2003)
- B*ajban vagyok veled* – Helikon Kiadó (2005)
- *Due Ragazze* – Lain (2005)
- *2 Girls* – Serpent's Tail (2005)

© Perihan Mağden / Merkez Kitapçılık Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş. (2006)

Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Merkez: Barbaros Bulvarı, No: 125, Kat: 3,
34349 Beşiktaş / İstanbul
Yayınevi: Şehit Muhtar Cad. No: 56, Kat: 6, Taksim / İstanbul
Tel: 0212 237 45 02-03 Faks: 0212 237 45 04
www.merkezkitapcilik.com.tr
info@merkezkitapcilik.com.tr

Genel Yayın Yönetmeni İlknur Özdemir
Editör Elif Kolcuoğlu

Kapak Tasarımı Melis Rozental
Tasarım ve Uygulama Serap Bertay
Birinci Basım Haziran 2006, İstanbul
Genel Yayın 43 *Düşünce Dizisi* 4
ISBN 975-9174-44-8
Basıldığı Yer Şefik Matbaası (0 212 472 15 00)

Merkez Kitapçılık bir CİNER GRUBU kuruluşudur.

Politik Yazılar

PERİHAN MAĞDEN

Deneme

MK
MERKEZ KİTAPLAR

İçindekiler

7 *Güçlülerin sonu gelmez 'hak'ları*

11 *Müjdeler var yurdumun hukuktaşına!*

15 *Fikir karışıklıkları*

19 *Sabret, yeter ki sabret!*

23 *Bayram nöbette*

27 *Beşiktaşlı fukara çocuk*

31 *Amiral yargıda*

35 *Kır ağı*

39 *Milliyetçi takside*

43 *PVC'ye buyrun!*

47 *Kadın demokratlar*

51 *Şapka işareti*

55 *Duygupoz kalabalıkların taşkınlığı*

59 *Birkaç kötü polis*

63 *Sansürseverler derneği*

67 *Kuzuların meeelemesi*

71 *Kelebek*

75 *Özzz gündem dini hezeyanı*

79 *Gençlik ve güzellik müsabakası*

83 *Tersinden propaganda aracı*

87 *İlk dozer*

91 *Niye bitmiyor ki?*

95 *Hayata Öldürüş*

99 *Tüpün sonu*
103 *Gazetelerde tıbbi bir vaka*
107 *Yerine otur adalet!*
111 *Bomba!*
115 *Enema*
119 *Batman'da 'kadınlar yaşıyor'*
123 *Amerikan askeri: Aslan Cinotri!*
127 *Alıngan ve Meşgul Ruhların Yeri*
131 *Ağbiler kıraathanesi kaldırmadı!*
135 *Adın: Üstünde*
139 *Gitme özürlüydü o amca*
143 *Barda faili meçhul!..*
147 *Afyon'a klasik müzik festivali ha! Yok ya!*
151 *İçerdekiler/ dışardakiler/ kiler*
155 *Kadın değil, hangi kadın*
159 *Haydi yar-gı-ya gidelim!..*
163 *Gökkafes'in hikâyesi*
167 *Yökkafes*

Güçlülerin sonu gelmez 'hak'ları

1996 yılının Christmas'ında Amerika Birleşik Devletleri, altı yaşındaki 'küçük' güzellik kraliçesi (çocuklar için düzenlenen böyle yarışmalar var ki, ruh rahatsızı anne ve babalar onları güzellik tayları, süs köpekleri gibi gönüllerince yarıştırabilsinler) JonBenet Ramsey'in ölümüyle sarsıldı.

En yeni zengin muhitlerinden Boulder Colorado'daki koskocaman evlerinin bodrum katında ölü bulunmuştu.

Evin merdivenlerinde (a! ne tesadüf) bulduğu kaçırma mektubundan sonra, kızını odasında bulamayan annenin çağırdığı polislerle birlikte (aslında doğal şüphelilerden biri sayılması gereken) babanın da cansiperane katıldığı arama çalışmalarının akabinde. Annesi, eski bir güzellik kraliçesiydi. Babası, milyoner (bilgisayarcı) bir işşş adamı. Saygındılar, saygın!

O yüzden de ağzı bağlanmış, boğulmuş halde bulunan JonBenet'nin kendi evindeki 'arama' çalışmalarına babası polislerle birlikte katılabilmiş, evin altını üstüne getirme faaliyetleri sırasında, tüm olası delillerin içine edilmesini başarıyla sağlayabilmişlerdi. Kıl, tüy, DNA, kan analizlerinden hiçbir fayda artık gelmeyecekti. Abuk sabuk 'kaçırma' mektubundaki el yazısı, (uzmanlara göre) nerdeyse yüzde yüz annenin ese-

riydi. İlla da dışardan giren bir yabancının bu işi yaptığına dair tezlerini Ramsey çiftinin, kanıtlayacak hiç ama hiçbir delil de yoktu. Diyelim dışarsı karla kaplıydı; ama katilin girdiği iddia edilen ufak camın önünde hiçbir ayak izi vs. vs. yoktu.

Aileyle, evle ilgili tüm araştırmalar, bulgular; JonBenet'nin anne ya da babanın elinden kaçmış bir taciz cinayetine kurban gittiğini gösteriyordu.

Ama baba öylesine zengin ve güçlü, yaşadıkları zengin muhitin polisleri böyle mevzularda öylesine beceriksiz, tecrübesiz ve kifayetsizdiler ki –

Ailenin habire Amerika'nın en pahalı uzmanlarını kendi lehlerinde ifade vermek üzere tutması, avukatlarıyla inanılmaz manevralar çevirmesi, savcıları ve polisleri zenginliklerinin gücüyle terörize ederek büsbütün işlevsizleştirmeleri sayesinde, ABD'nin nerdeyse birkaç yıl boyunca kilitlenmiş bulunduğu bu cinayet davası tam bir arapsaçına döndü.

Bu esnada 'acılı' aile, özellikle hakiki bir ağlama, dövünme ve savunma canavarı olan anne, sürekli aracılı ya da aracısız ekranları şenlendirerek, her ne yapıyorlarsa JonBenet'nin katillerinin bulunması için yaptıklarını iddia ediyor, resmi ifade vermemeye dahi (ortalıkta onlar dışında fail bulunmadığı halde!) muvaffak oluyorlardı.

İnanılmaz 'başarılı'ydılar.

Boulder Polis Teşkilatı öylesine vahim bir beceriksizlik içindeydi ki, JonBenet'nin dokuz yaşındaki oğlan kardeşinden bile şüphelenmeyi başararak, çok değerli zamanları ve tabii, delilleri heba ettiler.

Yani karıkoca Ramsey'ler ellerindeki kanla (evlat kanı!) bu 'işin' içinden sıyrılmakta; tüm dünyanın katil olduğunu bildiği halde, mahkemeden ABD'nin hukuk sistemiyle handiyse alay ederek çıkmayı bilmiş O.J. Simpson'dan bile daha daha başarılıydılar. Zira

mahkemeye çıkmamaya, ifade vermemeye dahi müdriktiler. Zengindiler!

'Parayı verenin çaldığı bir düdüğe' kolaylıkla dönüşebiliyor yani muasır medeniyetin hukuk sistemi. Polis teşkilatlarının beceriksizliği, basiretsizliği, gücün karşısında kilitlenivermesi hadisesi ise yalnızca bizim naçar ülkemize has değil yani.

Ama üstünden yıllar yıllar geçmesine rağmen insanın Umut Dedeman cinayetini, 'Lojman Cinayeti' olarak paketlenip raflara kaldırılan SHP milletvekili Erol Güngör'ün oğlu Mustafa Güngör'ün cinayetini, unutmasının imkân ve ihtimali de yok hani.

Umut Dedeman'ın failinin kim olduğu ortadaydı. Ama bir suç patronunun oğluydu söz konusu olan. Gencecik yaşında öldürülen de, güçlü ve zengin bir ailenin oğlu olduğu halde, 'silah temizlerken meydana gelen arkadaş kazası' (böyle bir kaza çeşidi varmışçasına) olarak paketlenip adaletsizliğin raflarına toz ve küf tutsun içimizde diye, kaldırıldı, kaldırılabildi.

Mustafa Güngör'ün ölümü öylesine korunaklı milletvekili lojmanlarından birinde gerçekleştirilebilmiş, akabinde polislerin çektiği fotoğraflar dahil nice delil itinayla YOK edilmiş, failler her kim ise, bulunamamasının mevcut GÜÇ ilişkilerinin sürdürülmesi bakımından önemi, yüzümüze gözümüze bir nevi, sokulmuştu.

Şimdi de Bar Cinayeti'nde bir şahit tarafından yüzde yüz teşhis edilen sanığı, ordan oraya götürülürken izlemekte inat eden onlarca Mercedes –güç araçları– üstlerinde ANAP etiketleriyle filan– GÜÇ BASKISI.

Arkadaşlarıyla Beyoğlu'nda yürürken 'Yorgun Kurşun' ya da 'Serseri Taş' gibi fantastik faillere kurban giden Önder Babat'a peki KİM kıydı?

Hangi GÜÇ bu politik geçmişi olan gencin peşindeydi ve bu GÜÇlere geçit verenler, ağambeyimpaşam

çekenlerde hiç mi vicdan, hiç mi sorumluluk, insanlık bulunmamaktadır diye de düşünmeden edemiyor tabii. Bu ne ağır bir itaat etme, güce biat etme arzusudur insanoğlundaki– Diye de, diye de düşünüp, kendini yiyip bitirmeden edemiyorsun işte. 'Adaletin bu mu dünya' meselesi: Her terazinin kefesi GÜÇ'ten yana yatmakta.

Müjdeler var yurdumun hukuktaşına!

Avrupa Birliği'nden müzakere tarihi almamıza yazılımlı AKP hükümeti, harikulade demokratik, özgürlükçü, düşünce hürriyetine saygılı 1 Basın Kanunu kotararak; hakikaten alkışlar bizden, alkışlar Avrupa' dan, işte Beklenen Şarkı! Arzulanan Türkiye! derken derken–

'Bir sabah kalktı erken Piyano çaldı derken'

o muhteşem satırlarda ifade edildiği gibi.

Meğer Basın Kanunu'ndan esirgediklerini, esirgemediklerini yani: tüm kısıtlamaları, sansür imkânlarını, hapis cezalarını filan tek tek tek Türk Ceza Kanunu'nun içine, öyle mayın tarlasındaki mayınlar gibi özenle gömüvermişler.

Gömmüşler ki; gazeteciler ne yazsalar, ne yapsalar/etseler patladığı gibi o kimsenin ummadığı mayın, Türk Ceza Kanunu'na serpiştirilmiş bazı harikulade hilekâr maddeler yani, anında kendini mahpushanede bulabilesin.

Canları istediği anda gazetecileri içeri tıkabilecekler yani. Alkışlar bizden!

Bu arada tüm o gazeteci cemiyetleri, basınlama kuruluşları filan, burda yüzüm kızararak Mösyö Felaket Adalet Bakanımıza hak vermek durumundayım; okumamışlar, etmemişler. Zira çok uzun ve kallavi bir

metinmiş anlaşılan bu yeni Ceza Kanunumuz.

Biliyorsunuz, Annan Planı'nı da kimseler tam olarak okumadığı için anlamamıştı, kavramamıştı.

Şimdi tam Türk'ün Aklı Sonradan Gelir modeliyle "Böyle Ceza Kanunu olur mu?

Bu bizi bilmemkaç yıl geriye götürür?

Hani sizin iyi niyetiniz? Hani sizin özgürlükçü yaklaşımınız?" demeler.

Pek tabii ki ne kadar veryansın edilse, haklarıdır. AKP hükümeti 'Karaman'ın Koyunu' çehresini iyiden iyiye göstermeye başladı. Habire, sonradan çıkıyor oyunları.

Kardeşim, sen köşeci değil misin? Sen peki içeri atılmayacak mısın? Ne bu yabancı yabancı yazılım tarzı? diyebilirsiniz, pek tabii ki.

Ben gazeteci değilim. Ben bir gün bile gazetecilik yapmadım. Ben, köşeciyim.

Ve de bu yeni Türk Ceza Kanunu'yla ve onun mayın döşeli arazisiyle, hiçbir şekilde tonumu değiştirmeyi filan düşünmüyorum.

Hikmet Sami Türk günlerinde hazırlamıştım kendimi. Şimdi de ruhen öyle bir kampa girmiş vaziyetteyim. İcap ederse girer 'içeri', 3-5 ay yatarım.

Başbakanımızın dahi 'jailbird' (mapuskuşu) olduğu bir ülkede; üç-beş ay yatmışız, bu deneyimi tatmışız, çok mu yani? AKP hükümeti de düşünceyi suç saydığı için; yazanı, düşündüğünü ifade edeni hapse tıktığı için, hem dünya âleme rezil olur, hem de ne denli 'özgürlükçü' olduğunu esasında, kanıtlama fırsatını yakalamış–

Ayrıca ben Türk hâkimine, savcısına (acayip) güveniyorum. Bugüne dek benimle ilgili bunca dava açıldı; bir kere ama bir kere bir Türk Savcısı'nın çıkıp da: "Bu ne biçim dava konusudur, bu Türkiye Cumhuriyeti Mahkemeleri'ni fuzuli işgaldir; bu davanın açılması

talebini REDDEDİYORUM" dediğine, BUNU DİYEBİLEN basirette bir savcıya rastlamadım.

İlla billa her savcı, herrr davayı açacak, en yükseğinden ceza talebinde bulunacak, hâkim davayı uzatacak da uzatacak, davalı müşteki durumda bırakılacak: Türk Hukuku'nun temel prensibi budur!

Geçmiş yıllarda Faşist İtalya'dan alınan bazı ceza kanunu maddelerinin mümkün olan en olumsuz, en beter yorumlarına şahit olduk Türk mahkemelerinde. Aslında yorum hakları var ve çok daha farklı, özgürlükçü yorumlarda bulunabilirler. Ama yok! olmaz! olamaz! onlar en kısıtlayıcı yorumları getirsinler de, içleri rahat etsin. Üstümüzde güçlerini 'sonuna kadar' dere tepe kullansınlar. Adaletin can çekişmesi pahasına.

Neşter Operasyonu'nda olsun, Alaattin Çakıcı'yla yakın alakalarda olsun, Uzan Familyası'nın Türk hukukundan 'onlarca yıl boyunca elde etmiş' bulunduklarında olsun; Yargıtayımız'a kadar ve hem de nasıl! tuzun koktuğunu gördük. 'Balık hukuktan kokar' diyelim 1 atasözümüzü uyarlamamız icap ederse.

Peki hakiki bir temizliğe girişilebildi mi? Yoooo. Hukuğa bütçeden ayrılan pay artırılıp hâkim ve savcıların çalışma koşulları düzeltilebildi mi? Yoooo. Mahkemelerin yükünü azaltacak düzenlemeler yapılabildi mi? Yoooo. Eski tas. Eski hamam. İşte bu eski taslı eski hamamda bu 'mayınlı' maddelerle nasıl tuzaklara düşürüleceğimizi bekleyip görelim, diyorum ben.

Görelim ve AKP'nin hakiki yüzünü sergileyebilmesi için bu harikulade sınavın neticelerini (evet! gerekirse 'içerde') bekleyelim.

'Ali, bedenimde baş gibidir.'

Hz. Muhammed

Hıristiyanlık'taki 'feda edilme' hali, esasında Sünnilik'te yok. Alevilik, bu açıdan çok daha Hıristiyanlığa yakın. Hüseyin'in Kerbela'da çektikleri–

Bunu daha önce de savlamıştım: Ölüm oruçlarında ölenlerin, kaçta kaçı Alevi? Dinlerin kültürü, insanların siyasi ve her nevi tercihini, hayata bakışını işte, zannettiğimizin fevkinde belirliyor bir yerde. Sizler: 'Eyvah bu kadının Teolojiye Giriş ayıklamalarına mı maruz kalacağız şimdi?' paniklerine kapılmadan Ülkü Ocakları'na bağlı bir grup Agos'un bulunduğu caddede bir gösteri düzenleyivermişler.

'Ya sev ya terk et' diye haykırmalar, Hırant Dink'i tehdit etmeler.

Neymiş? Sabiha Gökçen nasıl olur da, Ermeni olurmuş?

Bal gibi olur kardeşim. Sayılara bak: Milyonlarca Ermeni, hepsinin ölmesi, öldürülmesi imkân dahilinde olmadığına göre. Bir kısmı –hatırı sayılır bir kısmı hem de– gizlendi. Müslüman kimliğine, çaresizlik içinde, eklemlendi.

Şimdi böyle bir gerçek olmasa, Sabiha Gökçen'in yakın bir dostu olan tarihçi Pars Tuğlacı: "Sabiha, Er-

meni olduğunu biliyordu," der mi, diyebilir mi?

Ben şahsen iftihar ederim Atatürk'le; Ermeni bir Türk çocuğunu (bilmiyor olması imkânsız zira Gökçen'in dini kökenini) evlat edindiği için.

Bu rezil gösteriyi düzenleyip konuşan Ülkü Ocağı Başkanı Levent Temiz, hani Doğu Perinçek'in oğluyla 100 bin kişinin katılmasını umdukları ve 1000 kişiyi anca topladıkları Akıl Karışıklığı mitingini düzenleyen şahıs, değil miydi peki?

Bugün, kendilerini –hâlâ– Maoist telakki edebilenler, ülkü ocakçılarla el ele, kol kola aynı söylemin içinden, Kıbrıs konusunda, o ve bu hakkında tıpkısının aynısı Akıl Tutulması laflarını edebiliyorlar.

Sapla saman, sağla sol diyemeyeceğim muhtelif milliyetçilikler, artı Cumhuriyet gazetesinin önde gelen beyinleri, aynı kapta karıştı. Memnuniyetle.

Aydınlıkçılarla ülkücüler, Cumhuriyet yazarlarıyla köktendevletçiler apaynı lafları söylüyorlar: Aynı terminolojiden ödünç alarak, karmakarışık fikriyatlarını ifadelendirmeye çalışıyorlar.

Uzan'ın Genç Parti'si de diyelim, aynı sözümona 'politik' görüşlere yamanıyordu üstelik. İyi mi?

Sonsuz bir akıl fikir tutulması. Cümlesini bir kelimenin çatısı altında toplamak gerekiyorsa, ben topuna birden 'orducular' demek isterim. Hatta, 'cuntacılar'. Aşırı milliyetçi cuntacılar.

Bu akımın kendini Kıbrıs'ı tıkamaya vakfetmiş beyni Mümtaz Soysal (yarı-yasaklı konumunu delmiş olsa gerek), bir toplantının akabinde, Rauf Denktaş'ın hemen arkasında beliriverdi. Yine tabii Tongaya Bastırmayan Adam Dilleri başmuallimi.

Patolojik bir iyimserlik tablosuyla, New York görüşmelerinin (sıkıştırmalarının?) ardından, medyalamacılığımız tarafından No(b)el Baba'lığa terfi ettirilen Denktaş'ın, Rumlardan filan önce, apar topar tepki

gösterdiği Weston'ın laflarını düşünün bir.

Mümtaz Soysal'ın çekim alanına yeniden ve tüm gücüyle giriverdiğini, savlayamaz mıyız hakkında düşündüğümüz en olumlu şey köpeği Boncuk'a duyduğu karşı konulmaz sevgi olan Sn. Kıbrıs Zamkı'nın yani?

New York dönüşü, en derinden etkilendiği köşe yazarını (vakti zamanında benim de yazılarını ennn derinlerdekiler ne düşünürler? gailesiyle takip ettiğim, sonra da daha fazla dayanamayarak terk ettiğim) Gündüz Aktan olarak açıklamıştı Sn. Denktaş. Bilmem farkında mısınız?

Abdullah Öcalan'ın olmazsa olmaz köşe yazarları listesinde de Gündüz Aktan'ın ismi vardı.

Türkiye'ye yönnn verenlerin kafasından neler geçebildiğini, en derli toplu haliyle bu köşeden takip etmek, akıllıca hakikaten.

Aydınlıkçısından, ülkücüsüne, Cumhuriyet yazarından Ege'ye filan bakan generallerine herkesi bir çatı altında birleştiren bu 'akım'ın gerisinde kalma telaşesiyle vites değiştirmiş bulunan büyük sol anahtarı Deniz Baykal, kendisini ziyarete gelen Avrupa Parlamentosu Başkanı Pat Cox'u karşılayamadı.

Neden biliyor musunuz? Tam Cox geldiği sırada tuvaletteydi de, ondan.

Cox giderken de uğurlayamadı. Zira bu defa Cox 'sıkışmıştı' anlaşılan. Toplantı sonunda tuvalete fırlama sırası ondaydı.

Âdeti olduğu üzre, hiç bozuntuya vermeden, tuvalet sonrası odasına uçmakta olan Deniz Baykal'ın mütebessim yüz ifadesi, bana politik kariyerinin dışavurumu gibi geldi. CHP'ye 'Kökü bereketsiz' diyenlere, 'Bu tecavüzün' hesabını sormaya da, ayrıca kararlıydı. Belediye seçimlerinde, yüzde 11.8 gibi bir netice alacak olmalarının beklenmesi, pek tabii ki keyfiyle arasına giremezdi. O, lider olduğu sürece süperdi.

Kendini her daim öyle hissetmeye, her ne hikmetse, muktedirdi yani.

Sabret, yeter ki sabret!

Türkiye'nin en büyük sorunu: işsizliktir –bu kadar.

Tinsel ve cinsel sorunlarımızın, hepsinin altında, kaldırın örtüyü göreceksiniz İŞSİZLİK yatıyor bir baştan öbür başa.

(Ben de Maoculaşmış oluyorum bu hipotezlememle.)

Tamam köylülükten kurtulalım.

Epey zamandır farkındayız: Köylüler bu memleketin efendisi değil, yoksulluk ve yoksunluk pınarı. Haline getirildiler.

Tamam, herkes göçüyor şehirlere.

Şehirleşme, şehirlileşme iyidir de; ne iş yapacak bu çocuklar bu devasa şehirlerde?

Boğaz tokluğuna çalışılacak işleri dahi icat edemiyoruz. Çok ciddi bir işsizlik ve zımni işsizlik var Türkiye'de: Zira herkesin sözümona: yani sorulduğunda/yani form doldururken/yani zevahiri kurtarmak için bir işi var: SERBEST MESLEK.

Çok serbestler hakikaten: Bir hiç olmakta, bir hiç bırakılmakta alabildiğine serbest kılınmış vaziyetteler.

Türkiye'de pek çok gizli işsizin, yani bir işyerinde idare eder konumda görünüp de, esasında günü kurtaran yüz binlerce insanın durumu bu.

'Atılabilirlik' hali.

Çok derin bir güvensizlik hali.

Yurt sathındaki tüm o birbirinden uyduruk üniversitelerin, birbirinden dandik bölümlerinden mezun olacak çocukları düşündükçe ruhum daralıyor.

İş var mı ki onlar için?

Peki ne iş yapacaklar?

Yığın yığın yığıldığımız bu şehirlerde tümmm bu inanılmaz yüksek oranlardaki genç nüfus n'apıcak, edicek; nasıl geçimini temin edecek peki?

Gelinim Olur musun Evi'nin Ahmet ağbisi Ahmet, Hale'ye: "Kızım benim dışarıda evlenecek imkânım olsa, niye buraya geleyim ki?" diyordu.

Bu ev hakikaten, işleri 'işsiz kaynana oğlunun şeyini tartar' anneler de fena halde karıştırıyorlar; ama bu evdeki desperado gelin ve damatların durumları öyle böyle değil.

Biliyoruz ki tüm o 'serbest meslek erbabı' damat adayları tezgâhtardan başka bir şey değildir, işleri her ne ise kapının önüne konulmaları, bunca atılabilir/vazgeçilebilir/her an kovulabilir olmaları – öyle böyle ağır bir vaziyet değildir.

Bu 'her an her yerden atılabilirlik' katsayısıyla Yeni Türkler acayip iyi baş ediyorlar bence.

Çok iyi sineye çekiyor, sindiriyor, tahammül ediyor, yayıyor, tırmandırmıyorlar.

Ben hakikaten tırmanışta olan kapkaç rakamlarımızı da, hırsızlık vakalarımızı da, mevcut koşullar altında fevkalade düşük, nerdeyse mucizevi buluyorum.

Böylesine bir tahammülün altında Büyük Aile İmecesi yatmaktadır. Müslüman olmamız yatmaktadır. Eğitim sistemimizle, askerlik süremizle iğdiş edilmemiz yatmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'ndan gelen 'kul' pratiğimiz yatmaktadır.

O yatmaktadır, bu yatmaktadır.

Sık sık şunu belirtmeye çalıştım: Tahtalara vurmamız gerektiğini, BU KOŞULLARLA, bu umutsuz/geleceksiz/ vaatsiz şartlarla olağanüstü iyi dayanabildiğimizi düşünmekteyim.

Bunun bir nimet olmakla birlikte, Edilgen Toplumun Laneti olduğunu da zihnimden geçirmiyor değilim.

Ama o denli yaymaya, hayra yormaya, sabra muktediriz ki; bir şeylerin değişmesi, değişebilmesi için de (Hemen! Şimdi!) kıçımızı kaldıramadığımız, elimizi taşın altına sokmadığımız, örgütlenemediğimiz malum.

Nasıl her şer'de bir hayır yatıyor; bizim bu sonsuz istiap hadlerimiz de: bir şeyleri değiştirme, haklarımızı talep edebilme, mücadele verebilme kapasitelerimizin nasıl da ufacık tefecik, namevcut, adeta yok gibi olmasına neden oluyor.

Tahammül seviyelerimizin yüksekliği, tahammül etmemiz gereken boktan koşulların devamını temin etmekte esasında. Buyrun gübreye.

Bayram nöbette

Günaydın'da Üstat Cankurt: "Cüce bayram İstanbul'a hapsetti!" diye başlık atmış. Yemin ederim.

Tabii insan hemen şöyle bilimkurgusal ya da gotik (artık siz hangi çağın insanıysanız) bir korkuya kapılıyor: Cüce Bayram diye çok çok melun bir şahsiyet var. Freddy'nin Kasımpaşa şubesi gibi bir şey.

İşte bu Omnipotent Cüce Bayram yemiyor içmiyor (bu Kötüler pek yemez içmezler zaten, hep formdadırlar) muhtelif Sosyetikleme İnsanları'nı İstanbul'un dehlizlerine kapatıyor. Bunlar da, bu Cüce Bayram yüzünden yurtdışına gidemiyorlar.

Biz oysa ne Uzun Bayramlara, Köprü Bayramlara; yani her nevi kombinezonla (Victoria's Secret) bayramların on-on beş güne çıkarılmasına alışmışız. Kudurmuştan beter.

Benim içime fenalık gelmişti o aşırı uzun ve hepimizi seyahat etmeye sevk eden bayram tatillerinden. Bayramı kıvamında kutlamamıza izin verdiği için (öyle 10 gün 10 gece yerine) burda AKP iktidarına teşekkürü borç bilirim.

Gökkafes adıyla maruf Şehircilik Ayıbı'na adımını atmayı zul saydığı için Recep Tayyip Erdoğan'a da.

Bu arada 'Zenginin Dostu' nitelemesinin kifayetsiz kalacağı bazı kalemşanlar, bodoslama daldılar ko-

nuya: Aaa! O zaman Başbakan kaçak yapılaşma eseri gecekonduları da ziyaret etmeseymiş. Gökkafes demirle camın muhteşem uyumunu yansıtan, bir zevk abidesiymiş! Gözlerini ve gönüllerini açmaktaymış– fart, furt.

Fakirin hakkını savunmak, Robin Hood'luk yapmak kolaymış! Sen gel de Türkiye Cumhuriyeti'nin naçar zenginin hakkını (pardon) haksızlığını, hukuksuzluğunu savun– demeye getirilmekte.

Yahu tüm Özal zamanları boyunca, ANAP kalıntıları bitmez tükenmez zamanları boyunca, Çiller zamanları, Naçar Ecevit zamanları boyunca; sizler Türk Medyalamacılığı olarak ha bire zenginin haklarını savundunuz durdunuz. Robin Hood pratiksizliğinizi telafi edercesine.

Gecekondu yıkımlarında yaptığınız ajan provakatörlüğün, şakşakçılığın, 'Vur Fakire!' tezahüratlarının binde birini (hakikaten objektif oran böyledir) Yeni Türkiye Zengini'nin kanunsuzluk merakını dizginlemek için gösterseydiniz; işte o zaman birilerini nesnel davranmaya davet etme hakkını diyelim, kendinizde bulabilirdiniz.

Yıllarca, çok uzun yıllarca (zira yüzde bin beş yüz kanunsuzluğu nedeniyle çok uzun sürmüştür Gökkafes'in İstanbul'un ortasına çakımı) Gökkafes'le ilgili Büyük Gazeteler çok ciddi bir sansür uygulamışlardır. Orda bir hilkat yükseltilmiyor, önünde binlerce insan toplanıp gösteri yapmıyor, ilçe sınırlarıyla oynamaktan tapu şerhlerini YOK ettirtmeye: zenginin hukuk tanımazlığının daniskası uygulanmıyor GİBİ yapılmış, sayıları beş parmağı geçmeyen köşe yazarları hariç, bu ciddi mevzu ele alınmamış; asla aldırılmamıştır.

Türk basınında Gökkafes'le ilgili ne menem ciddiyette ve uzunlukta bir sansür uygulandığını, kendini salt Zengin'in, ANAP'ın, İşinibilen'in dostu olarak gö-

ren gazete yöneticilerinin, 138 metre uzunluğundaki bir garabeti nasıl görmezden gelmeye/geldirmeye çalıştığına dair kanıtları, dileyenler gidip Mimarlar Odası'ndan bulabilirler. Rahatça.

Ayrıca burası Dubai değil, Singapur değil; binlerce yıllık geçmişi olan bir şehirden ve bu Eski Şehrin Silueti'nin içine eden bir çıkıntıdan, yüzde bin beş yüz haksız bir mevkiye, herhangi bir olası depremde içinde ve civarında çok büyük bir tehlike yaratacak şekilde kakılmış, milyarlarca dolar 'değerinde' bir RANT KAPISIndan, bu haksız (şehre haksız, şehirliye haksız) rantın ANAP zihniyetiyle Yeni Türk Zengini'ne Şişli tepsisi içinde sunulmasından, söz ediyoruz.

Elbette çarpık yapılaşmaya, manyak şehirleşmeye, fuzuli arsa işgaline karşıyız. Ve dileriz ki, haklarını savunmanın böylesine 'ucuz' ve 'kolay' olduğu varsayılan fakir fukaranın KONUT SORUNU çözümlensin. Şehre göç etmek zorunda bırakılanlar, insanın en doğal haklarından olan 'barınma hakkı'ndan, insani koşullar içinde yaşama hakkından yararlandırılabilsin. Artık. Bu ülkede.

Ama çarpık (ve hatta sapık) kentleşme konusunda ciddi ve samimi adımlar atacağından ümitli olduğumuz Başbakanımız bu şehre atılmış en büyük ve vahim Rant Kazığı'ndan içeri girmeyi şehircilik ve demokratlık anlayışına sığdıramıyorsa, bunu alkışlamayı da bir zahmet bilelim. Ya da diyelim yapımını, latan ya da açık açık desteklemiş olduğumuz bu Şehircilik Hilkatı söz konusu olduğunda, vakti zamanındaki sansürcülük anlayışımız uyarınca, çenemizi tutabilmeyi. Ve tabii şöyle de demeyi en içimizden: "Her şey bir yere kadar. Demagojinin artık eski (süper şizoid) tadı YOK.

Biz artık günü başka model şakşakçılıklarla dolgulayalım.

"Arazi modeli."

Beşiktaşlı fukara çocuk

Mardinli 16 yaşında bir oğlan çocuğu, Cihat Aktaş, Beşiktaş maçında öldürüldü.

Nah bu kadar bıçağı çorabına sokup maça giren başka bir taraftar tarafından.

Fatih Sözüer, Cihat'ı öldürdükten sonra oturup maçı izlediğini 'itiraf etti.'

Pazar akşamı maçtan çıkanlara, olayı görüp görmediğini soruyordu haberciler.

Hayır! kimse olayı görmemişti.

Ruhu duymamıştı.

Orda oturmuyordu.

Orda bulunmuyordu. Başka bir gezegene ışınlanmıştı.

Cihat çok rahat kim vurduya da gidebilirdi. Türk polisi bu sansasyonel cinayeti, anında, büyük bir beceriyle çözmeseydi, kimsecikler çıkıp gördüklerini de anlatmayacaktı.

Zira bu topraklarda 'Korku Dağları Bekler'di.

Fatih Sözüer'in 97 yılında Ülkü Ocakları'na üye bir grupla birlikte ANAP İl Başkanlığı önüne siyah bir çelenk bıraktığı belirlendi.

Aktaş'la Sözüer'in aralarında bulunduğu iki farklı grubun geçen hafta kavga ettiği de ortaya çıkmıştı.

Yani biri milliyetçiydi, ülkü ocakları tandanslıydı,

diğeri Mardinliydi:

Muhtemelen Kürt'tü.

İkisi de Beşiktaşlıydı. Beşiktaş maçındaydı.

İkisinin de muhtemelen maça, biletlerin parasını bastırıp girebilecek maddi imkânları yoktu.

Kulüp yönetiminin sempati çayları, pardon beleş biletleri sayesinde kapalı tribüne girmiş; orda artık 'Bana omuz mu atarsın ulan' nedeniyle mi, geçen haftaki 'Senin grubu benzetmedik mi biz' nedeniyle mi, 'N'oluyo ulan sana Kürt!' nedeniyle mi: Tüm bu nedenlerin karışımı, hakiki bir nedensizlik/niçinsizlik gerilimi nedeniyle mi–

İşte biri o kocaman bıçağını çıkarmış; 16 yaşındaki Mardinli açık lise öğrencisi, zaman zaman garson, zaman zaman işsiz Cihat Aktaş'ı öldürmüştü.

Bayram ziyareti için geldiği İstanbul'dan Mardin'e işte Cihat'ın cenazesi dönüyordu.

Mana yoksunu bir taraftarlık hali uğruna, kelimenin tam anlamıyla bok yoluna, Cihat'ın kısacık hayatı sona ermişti.

Bu hayata, bu dünyaya ait hiçbir şey görmeden gitmişti.

Ya da giderayak çok ağır bir bilgiyi fotoğraflayıp öyle gitmişti: Bu içine edilmiş gezegenin gariban bir ülkesinin fukara bir çocuğu olarak, sanki bu dünyaya çok gelmişti.

Türkiye'de giderek tırmanan öfkeden yakınanlara, hiç katılmıyorum.

Bu koşullarıyla, bu imkân yoksunluklarıyla Türkiye, mucizevi bir şekilde iyi idare etmektedir.

12 Eylül cuntası politikleşmenin üstüne bir askeri kamyon dolusu kum dökerken, o kulübü mü tutuyorsun bunu mu/oralı mısın buralı mı/o gruptan mısın bu gruptan mı: siyasi gruplaşmalar genele dağılmış, insanlar en ipe sapa gelmez grupçuklar içinde kendileri-

ne bir aidiyet limanı inşa etmeye kalkışmıştır. Derme çatma kimlik kulübecikleri.

Akacak bir mecra bulamayan, hepten apolitikleştirilmiş bu denli kabarık bir genç nüfus, tamamen işsiz/güçsüz/parasız/pulsuz bırakılmış, her şeyden mühimi geleceksiz ve kurtulma ihtimalsiz bırakılmış bu genç nüfus, elbet bir yerlerde arıza çıkaracak, patlak verecektir.

Az bile vermektedir. Çok iyi sabretmektedir.

Yıllarca yoğun lümpen taraftar profiline karşılık (belki bundan da sinsi bir haz alarak) 'asil bir takımın çocukları' olarak kendini konumlamış bulunan Beşiktaş, yönetimini paranın emrine, gerzelogların, güç taşeronlarının eline teslim ettiği sürece, muhtelif yanlış kararlarla tabii ki imajını bir baştan öbür başa çizdirecektir. Beşiktaşlılık, giderek iftihar etmesi zor bir hale dönüşecektir.

Peki ya Türkiye?

Bunca genç bir nüfusu işsiz, güçsüz, eğitimsiz, barınaksız, güvencesiz bırakan bir cumhuriyetin, evlatlarının patlayan öfkesinde hiç mi sorumluluğu bulunmamaktadır?

Türkler arasındaki saldırganlık ve asabiyet oranlarının, mevcut koşullarda inanılmaz düşük seyrettiğini, Allah'a şükür hâlâ seyredebildiğini, düşünmekteyim.

Ama bu talihimizin daha ne kadar devam edebileceğini, kanı kanına sığmayan bu genç nüfus büyüdükçe, düşünmek ve halen de çok geç kalınmadıysa takkeyi önümüze düşürmek, her birimizin en acil ev ödevidir.

Fukara çocuğun fukara çocuğa kıymaması için, azıcık vicdan sahibiysek, görevidir.

Amiral yargıda

Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı İlhami Erdil'in 'yargılanabiliyor' olmasını, Türkiye Cumhuriyeti'nde demokratik temayüllerin güçlenmesi adına, ne denli (u)mutlandırıcı bulduğumu anlatamam.

Ne(r)den söz ediyoruz?

Lockheed Skandalı tüm dünyayı sarsarken, pek tabii ki askeri erkânı ile bu skandaldan nasibini (yani hatırı ziyadesiyle sayılır bir miktarda rüşveti) 'sistemine sindirmiş' bulunduğu halde, 'kol kırılır yen içinde kalır' mantığı ile 'dışarılara' (dört yanımız düşman-dır) ser verip sır vermemiş bulunan bir ülkenin, varmış bulunduğu bir noktadan (evet: küçük, ama mühim) söz ediyoruz.

Biz, aldığı rüşvetlerin dünya çapında(!)lığı sayesinde Time'lara, Newsweek'lere kapak olduğu şiddetle rivayet edilen ve fakat kapakta bu Türk generalin bulunduğu sayının derhal toplatılarak ruhumuza duyurulmadığı vakitlerin, pek de âlâ olduğunu/olabildiğini hatırladığımız zamanlardan geliyoruz.

Bizler, kimlerin hangi istatistiki yöntemler ve ne menem soru/söz dizinleriyle, kimlere dayadıklarını bilemediğimiz anketlerde, güvenilir hiçbir kurumu kalmayacak hale getirilmiş BU topraklarda 'ennn güvenilir kurum' olarak habire Askeriye'nin çıkıyor olması

halinin 'kabak tadı vermesi' hissiyatından geçip geçip de geliyoruz.

Her şeyin kokmuş bulunduğu ortamlarda; başın da, sarımsağın da, tuzun da, bunun da kokabilme ihtimalinin; demokrasinin cunta tanklarıyla felç edildiği, bir iç savaşın topraklarımızdan eksik edilmediği onca yıl boyunca; evet! bu ihtimalin çok çok yüksek olabilirliğinden Temel Mantık'tan nasibini almış herkesin haberdarlığından bahsediyoruz.

Yani bizlerin, diyelim benim gibi 12 Eylül cuntasını üniversite yıllarında yiyerek Askeriye'siyle ciddi anlamda küsmüşlerin, sonra da 'light' ve 'hard' modelleriyle muhtıra maymununa çevrilmiş siyasetimcileriyle, ciddi bir biat pratiğinden süzülüp/sıskalaşıp gelen halklarıyla gönül ayrılığına düşmüşlerin, böyle gelişmelere ciddi anlamda ihtiyacı olduğundan söz ediyoruz.

Şimdi Emekli Oramiral İlhami Erdil, her ne kadar: "Beni, emin olun, deniz karakol uçağı, mayın avlama gemisi, denizaltı ihalesinden mahkemeye verseler hiç üzülmem. Bu dava, Salih Manav'dan alınan domates, biber, maydanoz davasıdır," dese de, diyebilse de; yine de 'normal hukuki süreçlerin işletilebilme ihtimali' müthiştir. Şahanedir.

Pek tabii ki çok kırgın olan, Alkent'teki iki daire (nedir ki?) ve eşinin (anlaşılan) lüks tüketim bağımlılığının (Askeriye'ye fatura edilmek kaydı ile) 'söz konusu', ona bile kırılırdı ya, 'yargı konusu' edilmiş olmasına pek çok hicranlanmış bulunan Oramiral Erdil, kendini savunacaktır. Hakkıdır.

Beymen'den alınan fanfinfon vazolardan, tablalardan, ifrada varan kuruyemiş harcamalarından, bir sürü ziyadesiyle şişirilmiş kalemden değil de; domates, biber, maydanoz gibi masum ihtiyaçlardan söz edecek, Avustralya, İngiltere, Fransa'nın deniz kuvvetleri ko-

mutanlarını ağırlarken acından ölen bir Türk Deniz Kuvvetleri Komutanı tablosu yaratamayacağı mantık çizgisini oturtmaya çalışacaktır.

Kızının ortak olduklarını reddettiği ve fakat ortaklıkları banka hesaplarıyla kanıtlanmış ve de sırra kadem basmış bulunan ortağıyla NEDEN üstelik! zorla! komutan forsuyla! kullanma tarihi geçmiş boyaları donanma tersanelerine kakaladığından; anormal faal bir hayat sürdüğü fahiş cep telefonu faturasından 'orta-da' olan emir erinin mülti fonksiyonelliğinden, doğal olarak söz etmeyecektir.

Ama İngilizce'deki 'obnoxious' kelimesinin tam karşılığı olarak (kalktım baktım sözlükten: uygunsuz, saldırganca) "Arkadaşlarım telefon etti:

'500 milyar verelim de bu iş kapansın', diye, diyecek, diyebilecektir.

Bir Japon amiralin böyle bir durumda çekmecesindeki revolvere filan sığınacağından söz edecek değilim. Türkler, böyle.

Yeni Türkler, her hadisede yağ gibi suyun üstüne çıkmak zorundalar. Gerçeklerle yüzleşmeme kapasiteleri hayret uyandırıcı, hiçbir şekilde hayranlık uyandırıcı olamasa da. Her Türk, en baba Amerikalı kriminal avukatın savunma/demagoji ve manipülasyon canavarlığı seviyesinde: Şapkam, önümde.

Nitekim "Merhum amcam, Alkent'in yarısını alacak mali güce sahipti," diyor oramiral Erdil. Eh, arkadaşları da bu beş yüz milyarlık rezaletten (rakamın onların indinde önemsizliği? Alkent'te iki dairenin muğlak fiyatı?) son derece rahatsız olmuş vaziyetteler. Aralarında toplayıp anında veri verirler. Kuruyemiş de alırlar, Beymen'den vazo da.

Ama benim gibi bazıları da, böylesi bir gelişmeden inanılmaz bir mutluluk duymaktalar: Demokrasi adına. Eşitlik adına. Hukukun üstünlüğü adına. Bir za-

manlar cümlemizi nefes alıp veremez hale getirmiş olan dokunulmazlık zırhlarından kimi 'güç'lerin, kurtulabiliyor olma ihtimalimiz adına.

Kır ağı

Allah kimseyi, hakikaten, ne Türkiye Cumhuriyeti'nde, ne Tanzanya'da, ne Amerika Birleşik Devletleri'nde mahkemeye düşürmesin– Bu, böyle.

Ben diyelim Süzer uşaklarına telefonumu dinlettirip de Telekulak Skandalı'na taraf olduğumda (müşteki!) polisler kapımıza dayanıp (ki gayet efendi, ağır ağbi havalardaydılar) Organize Suçlar'a ifade vermeye davet edildiğimde, ne denli üzülüp sarsıldığımı anlatamam.

İlk kez köşecilik yüzünden mahkemeye çıktığımda da öyle.

Bir dolu mahkemeye. Ve sonra DGM'ye. ('Hayata Dönüş' katliamını 'düzenleyenleri' hedef göstermekten!) Sonra sonra alışıyorsun işte.

Tam anlamıyla ACI PATLICAN kıvamına ulaşıyorsun.

Bir ara hakikaten o kadar çok mahkemeye verildim ki (okumaözürlü/niyetbozuklu hemşireler tarafından filan) listede ismimin, Emin Çölaşan ve Fatih Altaylı'yı nerdeyse geçmekte olduğunu gördüm. Yani, insan hakikaten bir Adaptasyon Canavarı. Alışıyorsun, alışıyorsun. Kırağı çalmaz oluyorsun.

Ne kadar alışsan, yine de alışamıyorsun.

Diyelim Uzan Familyası'yla ilgili MALUMUN İLA-

NI'ndan ibaret her yazım için gidip ifade vermek, mahkemelerin uzaması uzaması (geç gelen adalet, adalet midir peki?) bunların yapıp ettikleri BU DENLİ ortalıklarda iken, çoğu kanun kaçağı durumunda iken, her dakika yeni bir herzelikleri patlamış mısırlar misali patır kütür patlamakta iken–

Elimde değil, ağrıma gidiyor. Geçenlerde nitekim hukuki bir 'sürecin' zorunluluğundandır, bir hâkimin, peki tamam onların da yazılı ifadesini hazırlamasına zaman tanıması üstüne, 'Teessüf ederim, hâkim bey' demiş bulundum. Buyrun bakalım ağır eskitürkfilmibirlaf.

Ve hakikaten bana şiddetle teessüf etmekte gecikmeyen bir hâkim vs. vs.

Ama yazarların, insanların DÜŞÜNCELERİ nedeniyle, yazdıkları, çizdikleri nedeniyle mahkemelerde süründürülmelerini, içerde tutulmalarını ne kadar örseleyici bulursam bulayım, bazılarını da –devlet bankalarını peşkeş çekenleri, esasında satmadıkları devlet tahvillerinin parasını hüpletenleri, ihalelere hile karıştıranları, forslarını kullanarak hısım ve akrabalarına tüyü bitmemiş yetimin hakkını çaldıranları –mahkeme salonlarında– Girerken, çıkarken, çarpılmış suratları, nerden düştüm ben! yüz ifadeleriyle görünce, yüreğimin yağları eriyor. Yeni doğmuş bebekler kadar bahtiyar, olabiliyorum. Öyle. İşte.

Annecim! televizyonlarda bu bir zamanların en forslu şişmanının, Özal zamanlarından başlayarak çıkar çevrelerince fevkalade şımartılmış, bir adamın (al gülüm, verdim gülümmm) mahkemeye bir gelişi ve çıkışı vardı ki!

Evet yıllarca, on yıllarca kendini dokunulmaz, kanunüstü addetmekte yapışkanca ısrarcı olmuş Bir Güneş Taner CUMHURBAŞKANI'ndan alınmak zorunda kalınmış bir izinle, ifade vermeye gidebilmişlerdi

mahkemeye. Üstelik hemen hiçbir şeyi bilmiyor, hatırlamıyor, aldırış etmiyor, adam gibi cevaplamıyordu.

Mahkeme Başkanı'nın: "Daha önce anlatacaklarınızın DEVLET SIRRI olması gerekçesiyle tanıklık yapmadınız. Anlattıklarınızın neresi devlet sırrı?" sonnn derece yerinde sorusuna karşılık, ANAP Pişkinlik Rekortmenliği'ni hak edebilecek cevabı da hazırdı: "Ben sizin ne soracağınızı bilemem ki."

Sanki peşkeş çekilen devlet bankalarıyla ilgili sorulabilecek fantastik sorular mevcut.

ANAP KaraDeliklerininSırrı gibi.

Ki, tam da öyle.

O mahkemeye girerken çıkarkenki edalarını, havalarını binbeşyüz görecektiniz. Görmüşsünüzdür.

Eşiyle, vakti zamanında Türkiye'nin Tepesine Tüneyenler Zamanı'nda, tüm o yüzsüz(lük) iktidarlarını, sömürürümnebiçimkardeşimmm iddialarını, tüm şımarıklıklarını, kendilerini ve üç kuruşluk ekonomi (götürme) bilgilerini nasıl da önemsediklerini, nasıl canımıza/ekonomimize/geleceğimize okuduklarını anımsayıp, bu adamlardan kurtulmuş bulunduğumuz için, hakikaten için dışın şükrettim.

Tabii bir de eski Deniz Kuvvetleri Komutanı İlhami Erdil'in: "Karım çok az yemek yiyen biridir." "Bilseydim içtiğim suyun, kullandığım tuvalet kâğıtlarının listesini tutardım." "Amcam daire aldığımız parayı elden verdi," demesinin hüznü, ağırlığı, acıklılığı var.

Kızının dayak yemek üzre bir ilkokul öğrencisi gibi ve az yiyen eşinin postmodern bir neoşehir cadısı gibi tam arkasında otururlarken görüntülerinin ağırlığı.

Zira hakikaten bizlerin de temiz, temizlenmiş, her neviinden dokunulmazlıkların ötesinde, hukukun üstünlüğüne saygılı ve yalnızca kendi işini yapmakla mükellef bir askeriyeye her şeyden çok, tüm bu acıklı görüntülerin ilerisinde, acayip çok ihtiyacımız var. Ve

bu görüntülerle daralıp üzülmenin, gururu kırılanlarla incinmenin ötesine. İlerisine. İyisine. Temizine.

Milliyetçi takside

Bugün, elim kolum acayip dolu bir taksiye bindim.

Ki arabasız bir insan olarak, ki ehliyetsiz bir insan olarak, hayatım taksi şoförleriyle geçiyor denilebilir. Bazı gözlemsel tedbirler geliştirmiş vaziyetteyim.

Diyelim caddeye konuşlanmış da durarak bekleyenlerin arabasına asla binmem.

Bunlar –özellikle Taksim civarında caddenin kenarında bekleme 'forsuna' sahip olanlar– mafioso tipler olup; ancak "Çek arabacı, Yalova Termal'e" filan deyince, beklediklerine değdiğini sanmakta olup, hakikaten berbath tipler oluyorlar.

Taksi duraklarının elemanlarını da tercih etmem: Bunlar da çok konuşurlar. Böyle illa bir hısım/akraba durumları. Ya da 'Laf Lafı Açıyor Siyaset Meydanında.' Bezdiriyorlar insanı harbiden.

Tabii çıkıp: "Beyefendi ben bir profesyonelim. Bu mevzuları konuşmaya hasret kalsam, bu işin NTV'si var, Siyaset Meydanı var; çıkar, bol bol naçarda kalmış beyinleri (yüz binlercesini) ütülerim," diyemiyorsun. Taksi şoförü: Şaralaşurala/Türklerdefikirgürele, sen de naçizane 'Ehem, penel, uhum, puhukuşum.' Ki, adam sakinlesin de yol sessiz devam etsin. Mümkünatı yok ateşlenmişse fitili; o, ayrı.

Kardeşşşim bu taksilere para vermiyor muyuz? Veriyoruz! E, o zaman niye otostop çekmişiz de, hoşsohbetimizle karşılığını ödemek zorundaymışız gibi trafikterapi yapalım/aile terapi yapalım/basın odası/fikir şişesi yapalım ki alla'sen?

Huzur istiyoruz, huzur!

İşte bu mübarek Christmas gününde elim kolum nasıl paket paket, nasıl müteşekkir atladım ki taksiye–

A-naa! Ultra faşist bir radyo kanalını (onlar kendilerine 'ülkücü' diyorlar gerçi) bangır bangır dinlemekte taksici. 'El mi yaman bey mi?' misali.

Efem, bu Neo Türk Faşistleri yepyeni bir televizyon kanalı kurmak üzere imişler. Ve de neden şimdiymiş? Çünkü artık şart olmuş! Türk toplumuna hiç de 1 kere uymayan programlara, kanallara karşılık; müjdeler olsun ki, tam zamanında ('Bıçak Kemiğe Dayanmıştı' adlı mı acaba?) kanalları kurulmaktaymış.

O camianın çok mühim bir ağbisidir herhalde. Böyle programcı pek bir tane tane, mo(n)gol çocuklara ders verircesine (Aaaa Beee Ceee) konuşmakta. Arada dinleyici bağlantıları.

Bir buradyoyudinler mesela: 'Ülkelerinde istenmeyen, beş para etmez adamlar doluşuyor memleketimize. Almayalım bu zibidileri buraya' tarzı, buyurdu.

Bir diğeri 'ülkücüler olmasa, bir Ayşe'nin, bir Fatma'nın bugün camide namazını kılamayacağını' savladı.

Bir de çok mühim mevzu var gündemlerinde:

Tamam: Türk televizyonculuğu ahlâka mugayir programlamalarıyla dibe vurdu! Ama hazırlanmakta olan erkeklerin kadın kılığında birkaç hafta geçirmelerine, hayır! geçit vermeyecekmiş Türk milliyetperverleri. Ve dahi duralar –olmuşlar. Anlaşılan.

RTÜK Başkanı Fatih Karaca'nın dahi, bu konuda!

artık! en nihayet' gidişata BİR DUR dediği, belirtildi.

Nitekim RTÜK Başkanı'nın, Türk Erkeği'ni 'o durumlara' 'düşürmeyeceğine' dair demeçlemelerini okumuştuk gazetelerde.

Düşünün bazı heteroseksüel adamlar (gey olmama şartı ısrarla aranıyor) böyle çoluk çocuk sahibi, Urfalı, Iğdırlı, Bitlisli, Giresunlu, Kastamonulu filan, kapış kapış müracaat etmişler düzenlemekte olan yapımcı şirkete. Çok çok istiyorlar kadın 'gibi' yaşamayı, milyonların önünde birkaç zaman. Sonra tabii yüz bin dolar gibi bir paraya konacaklar ve gerekçeleri de bu olacak: "Çoluğumun çocuğumun geleceği içindi.

Sapına kadar erkeğiz yoksa. Bilirsin, ağbi."

Donald Trump adlı Amerikan HıyarAğası'nın programında kapitalizmin insanı nasıl fareleştirdiğini izliyoruz: CNN'de yayımlanan 'Çırak' programında. Tüm o 'Kadınım Olur musun?', pardon 'Karı Olur musun?' 'Kaynana kisvesi altında kudurup delirir misin?'ler filan da öyle. Televizyonculuk –tüm dünyada– şirazesinden çıktı. Ama buna garip milliyetçi pencerelerden baktığımız sürece, bulanık bir şeycikler (öbürüne düşmanlık vs.) göreceğimiz muhakkak. Şimdi belki de insanı 'onurundan', 'ehven bir rakam karşılığında' eden ultra kapitalizme karşı, uyanmanın tam zamanı. Ki, yazarken dahi inanmıyorum.

Durum, bu: Uyusun da, çürüsün.

PVC'ye buyrun!

Artık ben siyasi oluşumlara inanmıyorum. Böylesine küresel köyleşmiş bu dünyada, sınır tanımayan, hiçbir milliyetçi unsuru varlığında barındırmayan, topyekûn kapitalizmin sonsuz iştahına gem vurmaya: evet bu naçar, bu dibine dayanmış yaşlı gezegende çocuklarımızın geleceğini tehdit eden 'bırakınız yesinler' post-kapitalizmine karşı, çevreci direnişçiler! Diyelim: Greenpeace: benim umudum onlarda! Yalnızca.

Geçenlerde gazetelerde Dünya'nın doğal kaynaklarının üçte ikisini tükettiğimize dair haberler çıktı. Kalan üçte bir'de işte ozon deliğini onaracak önlemleri almadan, tıkış tıkış, yavru fokları döve döve öldüren dünyalılar olarak (kimiz ulan biz?) Enayiliğimizin Marduğunun bizi (pek yakında) yerle bir edebilirliğini görmek yerine: gelsin kehanetler, gitsin Marduk gezegeni, elimiz böğrümüzde Masonlar bizlerle kıyamet gününe dair gizlerini paylaşacaklar mı diye bekleyerek (onlar HER nevi çıkarlarını yalnızca biraderleriyle paylaşmak için kurulmuşlar) basiretsizliğimiz ve PVC pencerelerimizle, gezegenimizin sonunu bekleyelim.

Komşumun PVC pencerelenmesi yazım üstüne, Greenpeace'ten arayıp yazılar faksladılar. Ne menem vahim bir olaydır 'Türkler'de PVC Tutkusu' sunuveriyorum:

Ambalajlarda, bina pencerelerinde, ev eşyalarında, çocuk oyuncaklarında, otomobil parçalarında, inşaat ve hastane malzemelerinde ve yüzlerce farklı üründe PVC kullanılmaya başlandı. Çünkü, ilk aşamada, PVC ucuz bir malzeme olarak görülüyor. Ancak, ucuz ve görünüşte zararsız sanılan bir PVC boru, PVC pencere veya yumuşak vinil oyuncak için ödediğimiz bedel düşündüğümüzden çok daha fazla olmaktadır. Aslında, bu çok kullanılan plastik, gezegenin ve canlıların içine işleyen zehir selinin en büyük sorumlularından birisidir.

PVC hayat döngüsü boyunca –üretim, kullanım ve imha etme aşamalarında– insanları ve çevreyi zehirler. Tüm plastikler insan ve çevreyi tehdit etse de, çok az tüketici PVC'nin çevreyi en fazla kirleten plastik olduğunun farkındadır. Tüm PVC kullanılan alanlarda daha sağlıklı alternatifler kullanılarak ve en ileri aşamada PVC kullanımını tamamen terk ederek, insan ve çevre sağlığını koruyabiliriz.

PVC çevreye en çok zarar veren plastik çeşididir. PVC'nin üretim, kullanım ve atıklarının imha edilmesi süreçleri zehirli ve klor bazlı kimyasalların çevreye yayılmasına yol açar. Bu zehirli maddeler suda, havada ve besin zincirinde birikirler. Sonuç: Kanser dahil, ciddi sağlık sorunları, bağışıklık sisteminde hasar ve hormonal dengenin bozulmasıdır. Hiç kimse PVC'nin sonuçlarından kaçamaz. Hemen herkes, her yerde vücutlarında ölçülebilir düzeyde klorlu zehirler taşımaktadır.

PVC tek başına neredeyse işe yaramaz olduğundan sonunda üretilmek istenen ürüne gerekli şekli verebilmek için bazı ek maddelerle birleştirilmek zorundadır. Bu ek maddeler son derece toksik bazlı maddeler içermektedirler. En fazla klor kullanımı PVC üretimi sırasında olmaktadır. Plastiklerin, PVC'den üretil-

miş ve yiyecek maddelerini paketlemek için kullanılan şeffaf materyalden yiyeceklere karıştığı görülmüştür. Çocuklar toksik ek maddeler içeren vinil oyuncaklarını ısırmaktadır. Gün geçtikçe artan bilimsel kanıtlar, bu kimyasallardan birçoğunun gelişme çağındaki çocuklarda problemlere yol açtığını, doğadaki hormonal sistemleri bozduğunu, sakat doğumlara yol açtığını ve aynı zamanda kısırlık ve üreme zorluklarını artırdığını göstermektedir.

PVC'nin çevre ve insan sağlığına maliyeti anlaşıldıkça, pratik alternatifler mümkün olacaktır. İşçi ve çevre hareketleri şimdiden PVC alternatiflerine geçiş planları önermeye başladılar. Birçok şirket ve hükümet PVC kısıtlamaları ve alternatif malzeme politikaları uyguluyor. Procter and Gamble, Mattel ve Body Shop ambalaj için PVC kullanımını tamamen bıraktılar. BMW, Herlitz, IKEA, Opel, Sony-Europe ve Volkswagen, PVC kullanımını bırakma politikalarını açıkladılar.

İngiltere ve kıta Avrupası arasındaki tünel gibi büyük inşaat projeleri PVC kullanılmadan tamamlandı. PVC birçok projeler ve havacılık projelerinde kısıtlanıyor. Artan talep nedeniyle, birçok ülkede PVC'siz kablo ve tıp aletleri pazarı hızla büyüyor. Avrupa'da yüzlerce topluluk kamu binalarında PVC kullanımını kısıtladı. İsveç Parlamentosu 1995 yılında, zararlı olduğu bilinen ek maddeler ihtiva eden yumuşak ve katı PVC'nin tamamen kullanım dışı kalması için karar aldı. Londra'da bir metro istasyonunda çıkan yangından sonra, Londra metrosu ve İngiliz Demiryolları, istasyonlarda tehlikelerinden dolayı PVC ve PVC kablolaların kullanımını fiilen yasakladı. Viyana, Düsseldorf ve Berlin gibi birçok Avrupa şehrinde yeraltı taşımacılığı sistemlerinde PVC kullanılmamaktadır. Geçen yıllarda Düsseldorf havaalanında çıkan yangında görülen

can kaybının nedeni, o bölümde kullanılmış olan PVC yapı malzemeleriydi.

Görülüyor ki PVC'nin tehlikeleri fark edildikçe toplum baskısı artmakta ve hükümetler PVC üretimini ve kullanımını ilk planda kısıtlama ve bertaraf etme yolunu seçmektedirler. Tüm bunlara rağmen Türkiye'de yetkililer hâlâ gerekli önlemleri almamaktadırlar.

Kadın demokratlar

Endüstri Holding soruşturması esnasında, (biçare halkımıza sonnn bi vurgun) polisimiz yeraltı dünyasından 'ünlü bir ismi' de takibe alıyorlar.

Zira nerde 1 vurgun: orda sırtını yaslayacağın sıkı bir yeraltı bağlantısı/Yargıtay üyesi/aracı müteahhit kardeş/beleş Belçika gezisi vs. vs. vs.

Bu ünlü 'yeraltı' kişiyle hangi mankenimiz yaşamaktalar? CHP'li sosyaliçerik bacı Tuğba Özay!

Bu ünlü yeraltının sevgilisi konumuna 'yükselmişliğin' coşkusuyla, adamlarına bu şahsın, çok 'sert sözler sarf etmekteymiş' Tuğba Özay! Ve hatta telefonlarda adamlar da reislerini kızdırmaması için, Tuğba gacılarından rica ve minnetlerde bulunmaktaymış. Süper bir mafyalama ortamı.

Che Guevara'nın filan ismini bildiği için, Irak'ta duvar önlerinde fotoğraf çektirdiği için, adını hiçbirimizin bilmediği 'ünlü yazar babasının eserleri' ortaokul kitaplarında alıntılandığı için, ezelden ebede CHP'li olduğu için filan; Deniz Baykal'ın yamacında nasıl bazı okazyonlarda başrollerde, köşelerde filan ağırlandığını hatırlayın bir bu mankenimizin.

Daha önceki uzatmalı aşkı da, şehrimizin orta yerine kakılı ANAP şehircilik ayıbının (Gökkafes'in) sahibinin oğluydu. Böylesi bir siyaseten doğruculuk in-

sanı yani, Tuğba Özay. Ve bu mankenimiz diyelim MHP'li olsaydı gönülden; hayati tercihlerinde ne gibi farklılıklar olacaktı? Yaptıkları ettikleri NE fark edecekti?

Geçenlerde MHP esanslı Mehmet Gül: "Biz solcuları vatan haini sanırdık ne biçim yurtsevermiş onlar" demekteydi nitekim. Diyelim Ülkü Ocakları'na ennn yakın çizgide Aydınlıkçıların dikilmekte olduğunu biliyoruz. Ve ağırdan Türk solcularının ('Onlar yanlış biliyorlar') Kıbrıs meselesinde diyelim, nasıl da Rauf Denktaş'la noktasına milimine aynı düşüncelerde olduğunu.

Ama diyelim Murat Karayalçın'ın partisine, Mustafa Sarıgül ve saz arkadaşlarının katılımını kabul etmemesini de beklemek, hakkımız.

Ya da CHP'nin son dönemde Şişli'den Sarıgül'ü, İstanbul için bir başka Ağır Şaibeli İsmi aday göstermemesini –Bu kadarcık bir nezaket yani.

Geçtik tutarlılıktan, çizgi sahibi olmaktan.

Kanal D anahaberde CHP İzmir Milletvekili Canan Arıtman hanımefendi, yine doyumsuz bir şekilde çantasından çıkardığı muhtelif boy ve ebatta revolverlerini göstermekteydi.

Biliyorsunuz evlere giren hırsızların vurulup öldürülmesinin 'nefsi müdafaa' sayılması konusunda öylesine bir gündem bombalamạ harekatı yarattı ki, son günlerde. Daha önce yaptığı kimi mana yoksunu çıkışların görebilemediğiilgi/alaka ve şaşkınlığı bu zıpçıktılığıyla yaratmış olmanın taşkınlığıyla olsa gerek, BU teklifini Meclis'e sunma münasebetsizliğinde DE bulundu!

Fikirleri sorulan AKP ve CHP milletvekilleri mahcup bir suskunluk içindeydiler. Ama ben CHP Bünyesi'ne sormadan edemiyorum: "Siz bu hanımı nereden buldunuz?"

Hoş, Meclis'teki milletvekillerimizin yüzde sekseni için aynı can alıcı soruyu sorabilirim; ama iş, kadınların siyasette temsil edilmesine gelince böylesine nekes davranan, Suudi Arabistan'daki kadın temsil oranından dahi düşük oranda temsil edilmemizi sağlayan partilerimiz: hakikaten nerden bulup çıkarıyorlar bu kadın düşmanı, insan düşmanı, can düşmanı kadın milletvekili figürlerini?

Töre cinayetlerinin TCK'daki yeni maddemsilerle 'taammüden cinayet' sayılmayacak olmasıyla (yani yine zımni bir onay, korumacılıkla donatılacak olmasıyla) uğraşmak yok, eşit işe eşit ücretle uğraşmak yok, bunca muhtaç olunan bir ülkede kadın ve çocuklar için sığınma evlerinin bulunmayışıyla uğraşmak YOK. Neymiş?

Kadın Maganda, eve girenlerin vurulmasının cezadan muaf tutulmasıyla, güvenliğimizin ve huzurumuzun sağlanacağına eminmiş!

Bu SansasyonAvcısıMüthiş Beyinella peki bir el daha artırıp vahşi batıcılığını, sokaklardaki yankesicilik ve kapkaç olaylarında da, mağdurların silah kullanmasının 'nefsi müdafa' sayılması gerektiğine dair bir öneriyle meclisimize dikilse ya?

Malum, mal canın yongası. Malımıza el uzatanı temizleyelim: sokakta, evde, köşe başlarında –Brezilya usulü. İşsizlik rakamlarımız, yoksulluk sınırlarımız bizi ilgilendirmez. Biz onu bunu vurup da plantasyon sahipleri olarak; nasıl yırtacağımızla ilgilenelim.

Bu memlekete asayiş gerek.

Ve de böyle aklıevvel kadın maganda milletvekilleri: kraldan çok kralcı, en katilden daha vurucu, gündemi bağrından yarıcı.

Şapka işareti

Milli Büyük Gazetemiz'in Büyük Mülakatçısı Yener Süsoy biliyorsunuz müthiş sağırlama/ağırlama/yuvalama tekniğiyle gerçekleştirdiği röportajları iki gaile ile yapar.

1) Maksat eş-dost sağ olsun. Bakınız: Düzenli aralıklarla gerçekleştirilen Kayahan/Mehmet Öz (Amerikalı cerrahımız)/Yaşlanmayan İnsanlar mülakatları.

2) Maksat vatan kurtulsun, biz de seyrine bakalım mülakatları.

Bir on küsur gün olmuştur. 2. kategoriden gerçekleştirdiği 'Şapkalar Kızı Reyhan Reyhan Reyhan' görüşlemesi üstüne tam 1 yazı kotarmak üzereydim ki, ne göreyim? Derin Muhalif/Zevk-ü Sefa İnsan Ahmet Hakan 'konu' üstüne üstelik son derece dalgacı, yok efendim rüya görmüşmüş de tüm 1 kampüs Reyhan Gürtuna başlıklı kızlarla kaynamıyor muymuş da bu ne kâbusmuş da–

1) Dalga denizde olur.

2) Tam da Ahmet Hakan tarzı Milli Gazetemiz'e devşirmelerden, evet yalnızca Bach ve MFÖ konserleri değil, yüzde bin beş yüz milli mutabakat beklediğimiz BU günlerde; bu ne cambazlıktır, bu ne dalgacılıktır, Mahmutluktur, Nişantaşı spirittir!

Hakikaten moralim son derece bozuldu. Artık ya-

zacağım konular üstüne, noterden ipotek koyduracağım, ben yazmadan kimseler kalem sallamasın.

Her neyse, güç bela da olsa toparlandım da yazıyorum. Reyhan Gürtuna'nın 'a la Belgin Doruk' da tabir edilen 'kanayan yaramız TÜRBAN' meselesine son derece yaratıcı (adeta baş bağlama Frankenstein'ları) katkılarını, muhakkak görmüşsünüzdür.

"Çözelim artık şu türban sorununu" diyor şifonyerinin önünde Reyhan Gürtuna ve birbirinden acayip şapkalama/eşarplama yöntemleriyle, işi kökünden de çözüp atıyor hakikaten.

Ben diyelim negatif erkek enerjisinden kadın ırkını koruyabilmek için İslamiyet'te varolduğunu tasavvur ettiğim baş bağlama şartının, Reyhan Gürtuna kreasyonları sayesinde, tüm kadınlarımız, kızlarımız birer Meczup, birer Apukurya Maskarası kıvamına erişeceğinden–

Yani artık kem gözler de uzanamaz kadın cinsimize ve bu toptan İslam âlemine bir öneri olarak da sunulabilir: Hunilenen Kadının Özgürleştirilmesi babında.

Şimdi bu kafadan önerilerinin ışığında, siz Reyhan Gürtuna'nın başını bağlamasındaki samimiyeti ölçün durun bir; ben de neden şapka devrimi filan da kutlamıyorken, ortalığa böyle Büyük Gazete aracılığıyla saçıldığını düşünedurayım.

Hem içimdeki bu hasretin nedeni nedir? diye bilinçsizce kavrulmaktaydım tam. Şehrin billboard'larında herrrr hafta belediyenin cebinden görmenin müptelası olmuştuk pek tabii ki Bay Mütebessim'i. Eşi, onun o gülen yüzüne duyduğumuz hasretin bir gidericisidir. Ayrıca ANAP Enkazı'nın, bir yerlerin filan başına oynamaya niyetlenmiş olsalar gerek ki Bay-Bayan La Jakondlar; böyle 'pratika şapkalama' bir önermeyle gündemimizi bombaladılar.

Büyük Türk Zıpçıktıları'ndan Bay Mumcu'nun da

ANAP'ın başına göz diktiğini hesap edersek, AKP'ye rakip olmaya ant içen ortalama sağın, nasıl da emin ellerde temsil edileceğini kestirebiliriz.

Ve fakat ÜÇ sayısının uğuruna inanan bir insan olarak benim aklıma ANAP'ın başına aday olabilecek (Erkan Mumcu ve Ali Müfit Gürtuna'yla ayar kıyasta) gele gele (evet! Mustafa Sarıgül var; ama bırakalım o 'solda' yeni bir oluşumlanmaya gide dursun) Nil Demirkazık geldiler.

Kendisi, biliyorsunuz, şu sıralarda (başladıysa yani) Flaş TV'deki Münazara Evi'nde çarpışmaktalar ve en son Kıbrıs Rum Kesimi'ni madara ederek, uluslararası madrabazlık kalitelerini DE kanıtlamış bulundular. Gerçi bir AKP, bir Erdoğan sevdalısıdır; bilmiyorum vatanı ve ANAP'ı kurtarmak üzre Sn. Mumcu'nun yaptığı gibi bu sevdadan çark edebilecek midir?

Ama diğer 2 adayımızda olduğu gibi hem Nil Demirkazık'ın çark kapasitesine inancım tam, hem de vazife bilincine.

Ve fakat Türban'a Şapkalama Kreasyonlarıyla bir değil yüzlerce köfte çözüm üreten ve bizi ANAP Enkazı'nın başındaki boşluk meselesine uyandırmış bulunan Sn. Reyhan Gürtuna'ya duymamız zaruri müteşekkirliklerimizi de, bilinen bir şarkımızın tatlıcık bir uyarlamasıyla ifadelendiriyorum. Hayırlı şeker bayramları efendim. (Bayramda da bu cümleyi sarf eden bir yazarımıza sinirlenerek bunu demekten vazgeçmiştim zira.)

Azeri şivesi ile:

"Şapkalar kızı Reyhan Reyhan Reyhan
Alem sana heyran heyran heyran
Ne bilmişsin ay gız, ne şapşiksin ay gız."

Duygupoz kalabalıkların taşkınlığı

Ben hakikaten 'köşemde oturmuş' Orhan Pamuk'-a karşı kaynatılan 'Milli Hysteria' marka cadı kazanının fokurtularının nihayet dinmesini bekliyordum.

Ve fakat, hayır! Bilmemne İlköğretim Okulu'nun 'vatanperver' müdürü, öğrencilerine, evinizdeki Orhan Pamuk kitaplarını getirin de, yazarına iade ederek protesto edelim şeklinde, son derece nevrotik (bakın bana! bakın bana!) bir istekte bulunmuş.

O okulun öğrencilerinin evlerinden, taş orta yerinden çatlasa, 3 ilâ 5 Orhan Pamuk kitabı çıkacağına eminim de –Artık şizo ülkücü numaralarını da aşan, bu DoyamadıkBiziDünyayaRezilEdenAdamaÇömkürmeye krizciklerinden, ciddi olarak, içime fenalıklar geldi. Aynı toprakları paylaştığım bu zekâ özürlülerden duyduğum utanç da, cabası.

Neymiş, Nobel'i almak için gözü dönmüş bu yazar yaban ellerde: "30 bin Kürt'ü, 1 milyon da Ermeni'yi öldürmedik mi?" demiş.

Eğer Orhan Pamuk söz konusu mülakatçının şirretliği, arogansı ve şımarıklığıyla kendisini zıvanadan çıkardığı her satırından belli olan röportajı bir İsviçre gazetesi yerine, diyelim Büyük Milli Armoni(ka) Gazetemiz'e verseydi; bu satırların kimselerin umrunun köşesi olmayacağına eminim.

2002'nin başında 'Kar' yayımlandı da, memlekette yer yerinden mi oynadı? Yoooo. Ama şimdi 'Kar' üstüne yapılan konuşmalardan, görüşmelerden bunca işkillenmek de neyin nesi? Zira KanKustukKızılcıkŞerbetiDedik/KolKırılırYenİçindeKalır 'aile içi şiddet' toplumunda, bizi Eller'e 'ispiyonluyor' Pamuk. Bu da sinirlerimizi tel tel tel ediyor.

Üstelik de ne için? Nobel için!

Tüm bunlar paranoid varsayımlar. Ve inanın dünya yüzünde Türkler kadar savunma mekanizmalarıyla 'var' olan, hiçbir tedaviyi kabul etmeyen bir millet az bulunur. (Bakınız: Üstün inkâr, yansıtma, bastırma, içe-atım, bölünme teknikleri.)

Bir de obsessif-kompülsif bozukluk belirtisi olarak, kesinkes 'sayılara' takmış vaziyetteler. Diyelim '30 bin' sayısını tartışmaya açan, '1 milyon Ermeni' rakamına feryat figan eden o denli çok yazıya muhatap olduk ki.

"17 bin ilâ 22 bin Kürt öldürüldü,' dese bu kadar azgın reaksiyonlara neden olmayacak diyelim Pamuk. '1 milyon Ermeni' yerine '600 bin' de, diyelim kabulü mümkün bir sayı. Zira emekli büyükelçi rahmetli Kamuran Gürün'ün kitabında bu sayı veriliyor ve kimse Kamuran Gürün'ü çarmıha filan germeye kalkmadı bu çalışmasından ötürü.

Ama bu konudaki saygın, tarihsel çalışmaların 'Orhan Pamuk Avrupa'da' kadar ilgi toplamadığı malum. Sonra diyelim mevzu üstüne kredibilitesi dünya üstündeki hiçbir akademik çevre tarafından sorgulanamayacak 'hakiki' tarihçimiz Halil Berktay'ın söyledikleri de, lümpen köşekahve ağbilerimiz tarafından (hangi 'akademik' özzz çalışmalarından hız aldıkları meçhul tabii ki) mantıksız hezeyanlarla 'gerçek dışı', 'kasıt düşmanı' sayılabiliyor.

En basitinden bir akıl yürütmeyle; diyelim Os-

manlı'nın son zamanlarında güç kaybetmiş olmamızdan faydalanarak 'bir Ermenistan kurmaya kalkacak sayıda Ermeni'den kaç Ermeni kaldı Anadolu'da? 6 bin Ermeni kilisesinin dikili bulunduğu topraklardan söz ediyoruz. İşte Yeni Türklerin tüylerini diken diken eden o meşum sayıya yaklaşabilmek için bugünkü Türkiye Ermenilerinin sayısına bakın bir, sanırım yeter.

Ama diyelim ki 'soykırım' kelimesine, bazı büyük sayılara aşırı bir alerjimiz var. 'Soykırım' ona denir de, buna denir de diye debelenerek, bu kelimeyi Nazilerle, yani Hitler Almanyası'yla başlatmak istiyoruz. O zaman 'sözde soykırım' vari fantastik lafazanlıklar yerine, bir Osmanlı buluşu olan 'tehcir'i hakikaten tercih etsek diyorum. Üstelik 'göç ettirmek', 'bir yerden sürmek' anlamına gelen bu kelimeyi 'öbür dünyaya tehcir' olarak kullansak diyelim; çok daha gerçekçi olmaz mı?

Ama yok, gelsin: "Batı'dan hiçbir Ermeni tehcire maruz kalmadı" da, "Gizli emirler yoktu da, olamaz da" misali asılsız ve hiçbir ciddi tarihçinin kale almayacağı kahvehaneden iddialar.

Bakın dosyası AİHM'de bekleyen, Ermeni cemaati tarafından iadesi istenen Beyoğlu'ndaki bir bina apar topar (kapalı zarf usulü ile) sattırıldı geçenlerde. 'İşgalci geni' mi demeliyiz; 'gerçekle tendon bağlarının kopuk olması hali' mi? Ayıptır ve de günahtır!

En azından Ermenilerin mallarını, Kıbrıslı Rumların mallarını olduğu gibi geri verme edebini göstermemiz gerekmiyor mu? Ve Orhan Pamuk'u romancılığıyla baş başa bırakıp tepesinde boza pişirmekten vazgeçmemiz.

Birkaç kötü polis

Münferit 1 Polis, İstanbul'daki Kadınlar Günü gösterisinde, yere düşürülmüş bir kadınımızı tekmelerken yakalanıyor kameralara.

Avrupa Troykası 'şoke' oluyor.

Üst Düzey 1 Emniyet Yetkilisi de: "Eğitimsiz BİRKAÇ polis," diyor. "Okullardan mezun olan polisler burada göreve başlıyor. Çevik Kuvvet'te 3 yılını tamamlayan memurların görev yerleri değiştiriliyor. Sürekli yenilenen bu kadrolar, eğitimlerini tam olarak tamamlayamadıkları için DUYGUSAL OLARAK hareket ediyorlar."

Üst Düzey Emniyet Yetkilisi, ismini vermiyor.Lar.

Bunları söylüyor, bir de ilave ediyor: "Polis burada her şeyi hukuk kuralları içinde yapmıştır. Hukuk dışında hareket eden göstericilere müdahale etmiştir. Burada müdahalenin TARZI yanlış. Yere düşen bir göstericiye cop vurun diye bir emir verilmiyor."

İşte Türk Polisinin Kafası, bu!

Bizler hiç de şoke olmuyoruz Kadınlar Günü'nü kutlamaya çıkan kadınlarımız, TEKME COP GAZ'la ağırlandıkları için.

Bunlar 'münferit hadiseler' değildir.

'Birkaç eğitimsiz polisin' bizleri şoke eden hadisesi de değildir.

Polis önce Saraçhane'de 65 kişiyi izinsiz gösteriden gözaltına alıyor; öğleden sonra Beyazıt Meydanı'ndaki gösteride daha da sertleşiyor. Aradan geçen saatler zarfında kini bilenmiş, daha da hainleşmeye, saldırganlaşmaya karar vermiş bir polis gücüyle karşı karşıya göstericiler Beyazıt'ta.

Hiçbir şey 'tesadüfi' değil. Daha BU ülke, polisini yargılamayı, polisini polislikten çıktığı zamanlar için cezalandırmayı başaramadı! Henüz!

Hadi adını koyalım: BU ülkenin polisinden beklentisi, bu! Göstericiyi, kutlayanı, protesto edeni: yani düşüneni, düşündüğünü söyleyeni cezalandırmak.

Geçenlerde Bir Koca, Beyoğlu Adliyesi'nin önünde boşanma davalarında eşinin şahitliğini yapan bir adamı defalarca bıçaklayarak öldürdü. 15 dakika süren bıçaklama eylemi esnasında, üç metre uzaklarındaki kulübelerinde konuşlanmış olan birkaç polis; bıçaklanmamak için, yani kendi can dertlerine düşerek, olaya müdahale etmedi. Ve oracıkta bir adamcağızın göz göre göre öldürülmesine, dolaylı yoldan neden oldular.

Adana'da kocası tarafından cadde ortasında onlarca kez bıçaklanan kadının görüntülerine de, yüzlerce kez şahit olduk ekranlarımızda. Başka 'Pasif Polis Direnişi' anlarına da.

Yani 'adî' olaylar söz konusu olduğunda son derece müteredditt, kendi canının derdinde, her nevi profesyonellikten uzak birer korkağa, pısırığa dönüşebilen polisimiz; iş, üniversite öğrencilerine, kadınlara, çalışanlara müdahale etmeye geldiğinde, yani silahsız kalabalıklar yalnızca düşüncelerini haykırmak için bir araya geldiğinde, otomatik birer canavara dönüşebiliyorlar. Anında.

'Okullardan mezun olan polislerin' böylesi bir 'duygusallıkları' söz konusuysa, yani 8 Mart'ı kutla-

mak isteyen kadınlara karşı kin ve nefret dolu olmak gibi, onlara ellerindeki coplarla tekme tokat saldırmak gibi, düşene vurmak gibi: her nevi insani normdan ve görev bilinci/tanımından uzak olmak gibi, bir formasyonları söz konusuysa, pek tabii ki burda söz konusu olan münferit bir olay değildir. 'Eğitimsiz birkaç polis' hadisesi hiç mi hiç değildir.

Tam tersine, ben polisimizin TAM DA bu hissiyatlanmalara kapılmak üzre eğitildiklerini düşünüyorum. 'Herhangi politik olma ihtimali içeren bir grubun, BAKMA GÖZÜNÜN YAŞINA!'

Müthiş Adalet Bakanımız da TürkPolisinin-YetiştirilmeMantalitesi'ni birebir doğrulayan sözler sarf ediyorlar: "Avrupa'da da polis elinde çiçekle karşılamıyor."

Bu lafı DA yetmiyor Çiçek'in: "Bu tür davranışları tasvip etmiyoruz. Ama sabrın zorlandığı zamanlar oluyor," buyuruyorlar.

Adalet Bakanı Sabrı'nın?

Böyle başa, böyle polis!

Kadınlar Günü'nün Beyazıt Meydanı'nda izinli olarak kutlanması, sabrın zorlandığı 'bir andır' hakikaten. Sabrın zorlanmasının karşılığı da, bildiğimiz kötektir! Türk Polisi'nden tekme, cop, gazdır! Yerlerde coplanmaktır. Sürüklenmektir. Gazlanıp tekmelenmektir.

'Avrupa şoke oldu!' teranesinden de içime fenalıklar geldi. Biz kendi kendimizi, daha fazla özgürlüğü, demokrasiyi hak ettiğimiz için düzeltebiliyor muyuz ona bakalım.

Baktığımızda da gördüğümüz şu: Düzeltmek filan (derin derin) kat'i surette istemiyoruz! Biz bize benzemekte, hiçbir konuda olamadığı kadar, kararlı bir ulusuz!

Sansürseverler derneği

Türk Nasyonal Sosyalizmi, burgu makarnalık değil de, burguçluk diyebileceğimiz fantastik modellerde varlığını sürdürebilmek için cansiperane bir mücadele vermekte.

Latife Hanım'ın o en baharında kesip attığı hayatından kalanları; onca sansürlenmiş/perdelenmiş/zımni bir ev hapsiyle geçirilmiş o hicranlı ve hakikatli hayatçıktan arta kalanları, BİZLERİN görmemesi için verdikleri kanlı canlı mücadeleye bakın bir.

BİZLERle kasıtları herkes –Potansiyel Kem Gözler. Çok büyük bir olası düşman kitlesi.

Latife Hanım'ın etten ve kemikten ibaret gerçek bir insan olduğuna, kendini Uluğlar Uluğu Mustafa Kemal ATATÜRK'ün, TANRISAL'ın yani, Seçilmiş Eşi olarak görmek yerine, çevresindekilerin ağır kuşatılmışlığı altında aşırı pohpohlanan bir liderin çok yalnız bırakılmış 'eşi' olarak görebilmemiz ihtimalinin, vahim endişesi ile-Nitekim biliyoruz Latife Hanım'ın yukarı kattan, aşağıda yemek salonunda cereyan eden başı sonu belli olmayan tahammülfersa rakı sofralarına, topuklarını vurarak tavır koyduğunu.

Biliyoruz camı açıp 'Kemal!' diye bağıracak kadar (kocasına!) kendini normal bir devlet başkanının, normal bir 'eşi' zannettiğini, zannedebildiğini.

TANRISAL'a karşı yapılan tüm bu densizlikleri, diğer sevgilileri, nerdeyse ebedi kumaları sineye çekmemesindeki cüreti –O cüretin bizlerde uyandırması 'farz' dehşetengizlik hissini.

Tüm bu tarifeyi biliyoruz: Çocukluğumuzdan beri gittiğimiz yazlık evlerin aklımıza kakılmış vapur tarifeleri gibi.

Ama bildiklerimizle yetinmek, mümkünse onları 'rivayet' 'tevatür' 'iftira' 'kara çalma' 'abartı' 'münasebetsizlik' tarzı etiket örtülerle örterek geçip gitmek yerine-Evet! Bastırılmış Tarih ülkesi burası. Kemalizm'i 'ideoloji' olarak kakalayacaksan, gazlayacaksan, ısrarcıysan bu primitif kıymeti kendinden menkul tanımında ideolojinin-Ağır bir panzehir (ve esasında zehir) olarak onlarca yıldır kullanmakta olduğun Kemalizm, tüm gücünü senin uyduruk/şişirilmiş/yalan yanlış Resmi Tarih tasvirlerinden, menkıbelerinden, ağıtlarından almakta ise-Evet! Senin için hakiki bir insan olan, dahası kişilikli, eğitimli, bağımsız tabiatlı BİR KADIN olan Latife Hanım'ın kaleme aldığı Fransızca yazılmış aşk romanı da bir tehlike içerir, mektupları da, notları da, defterleri de, sergüzeşti de.

Senin için herrrr şey bir tehlike içerir Mankafa İdeoloğum!

Senin için Mustafa Kemal'in TANRISAL olmadığına: aynen senin gibi, benim gibi etten kemikten bir insan olduğuna delalet teşkil edebilecek her küçük, insani şey vahim bir tehlike, bir tehdit, bir küfür içerir.

Zira sen yobazsın.

Sen köktendincisin.

Sen fanatiksin.

Ve her fanatik kadar da kazkafalı, tutuk, tutucu ve çekilmezsin.

Senin dinin Kemalizm dini.

O muhabbete: 'Mustafa Kemal bakalım, bunun

böyle olmasını ister miydi ki!' muhabbetine de hiç girmiyorum.

Zira Gerçek Mustafa Kemal'i tanımıyorum. Sen ve senin gibi otkafalılar gerçek Mustafa Kemal'i tanımamamız için: insan olanı, insani olanı-her şeyi yaptınız. Yaptılar.

Siz bastırdıkça o kitapları, diktirdikçe o çirkin heykelleri, her tarafı ismiyle donattıkça; hakikatten öcü gibi korktukça, kaçtıkça, tırstıkça, sakladıkça adamı, adamı saklayıp 'ideoloji' yaftası altında kutlama konuşmalarını 'hadis' 'amentü' 'dua'vari ezberlemelere tabi kıldıkça; hiçbir hakikilik duygusunun, hiçbir nesnel tarihi perspektifin mümkünatı buralarda, kalmadı.

Son hezeyanınız da bu olsun. Aman Latife Hanım Arşivi'nin turşusunu sıkı kurun. Aman bir lider eşinin yaşadıklarına, içinden geçenlere, başına gelenlere dair düşünmüş olabileceklerini, yazmış olabileceklerini; bu denli efendi, bu denli kontrollü, Mustafa Kemal'-den sonra şahsi hayatını iptal etmiş bu kadının dahi, bir kadın olarak hissiyatını TAMAMEN sansürleyin. Örümcektutmuş beyinlerinizin projeksiyonu, o arşivlerin tutacağı örümcekler olsun.

Hakikatler gün ışığına çıkmasın.

Sizler de Drakulalar misali. Sonra erir gidiverirsiniz gün ışığında. Aman kendinize pek dikkat edin. Siz bize pek lazımlıksınız.

Sizler olmasanız biz çoluk çocuk gafiller, nerde ne yaparız sonracığıma?

Kuzuların meeelemesi

Sabah balkonda bir 'Meeeee, meeee' sesi. Öyle vahamet içeren bir meeeleme:

Ya da bana öyle geliyor.

Neyime öyle gelecek; sol alt tarafımızdaki apartmanın bahçesine bağlanmış.

Tüm gece de meeelemiş yavrucak. Fatoş söyledi.

Ben gece boyunca duymadım çığlıklarını. Duysaydım, gece hali bu, yani Şeytan diyor ki, Şeytan da böyle bir şey işte, İbrahim'in oğlu İshak umurunda mı; gidip çözmeye kalkabilir kişi ipini. Ya da kesmeye.

Şimdi benim içimden geçenler BU: keselim tüm o ipleri, hayır! artık koyunlar, danalar katledilmesin sokak aralarında, apartman bahçelerinde. Kızım kurbanlık koyun görmesin. Ortalık yerlerde.

Ana haberlerde görmeye dahi dayanamıyor.

Bir nevi vejetaryen benim kızım: Bizim eve yıllardır pirzola, biftek, tavuk, but vs. girmiyor.

Şimdilik et türevlerini; yani yalnızca köfte, hamburger vesaireyi yedirebiliyoruz. Ama 18'ine basınca ağzına et almayacağına eminim. Balık da yemiyor diyelim. Gözünün önünde denizde yüzen balıklar canlanıyor. Madem hayvan sevgisi böylesi hakiki bir boyutta, ne diyebilirim? Yalnızca memnun olabilirim iç tutarlılığına. Bu kadar.

Ben oysa inanılmaz bir etobur olarak, hakikaten sakatat da yerim, öyle kahvaltıda beyin yiyerek filan büyütülmüş; böbrek yesin, kuzu tandır yesin, yarım baş yesin –tamam iğrencim.

Çocukluğumda her Kurban Bayramı'nda bahçesinde kurban kestiren anneannemin sahte Müslümanlık gösterilerini izleyerek: İşte kendi alnına kan sürmeler, annemin, benim alnıma birer parmak kan. Öyle bir huşu imitasyonları: Çok rahat canlandırabiliyorum gözümde anneannemi, büyük bir beğeniyle Yaşar Nuri Öztürk'ü izleyip (bir nevi dinin Kayahan'ı) Fethullah Gülen kasetlerinde iki-üç damla gözyaşı bulup çıkarabilirdi bir yerlerinden, bugüne yetişseydi.

Ben kurban kesilirken seyrederek ve alnıma o kan damlası çalınarak geçmiş onca yılıma karşılık –Artık aileler belirlemiyor çocukların hayatını; çocuklar belirliyor evin gidişatını: ne yenilir, ne içilir ve hatta ne dinlenir – Çocukerkil zamanlarda yaşamaktayız. Kızımın kurban kesme ritüelinden duyduğu dehşet hissini, ta içimde duymamdan daha doğal ne olabilir ki?

İşlevsel antropolojik bakışla bakarsak da; yılda bir kere 'et' tadarak kendini en nihayet 'iyi' hissedecek yoksul yığınlara karşılık, kurban kestirip dağıtarak kendini 'fevkalade iyi' hissedecek zenginlerin zamanında da yaşamıyoruz. Allah'a şükür!

Artık herkes üç buçuk milyon lira verip döner ekmek/tavuk dürüm ya da sucuk ekmek alabilir.

Yani ET, o eski güzel günlerin, en diptekilere sunulası fetiş objesi/arzu nesnesi değil.

Kurban Bayramı yüzünden suni bir ihtiyaç hali yaratılıp, gözlerimizin önünde kan gövdeyi götürmekte yalnızca. 'Gözlerimizin önünde' olduğunda hisleniyor olmamız; çok tabii, çok insani değil mi bir kere? 3.5 milyonu bastırıp da haftada bir kez olsun boğazından et geçmeyecek kadar yoksul ve yoksun durumda olan-

ların, yakın ya da uzak çevresinde 350 milyon (eski) lirayı bastırıp onlara dağıtmak üzere kurbanlık alabilecek insanlar da bulunmuyor öte yandan. Yani tamamen işlevsiz hale gelmiş bir kan dökme töreni.

Gecelerdir Muhtarbenzeri atv anahaberlerde filan; yok Solanas'cılarmış, yok Raey'cilermiş hakikaten neye inanacağını şaşırmış birtakım naçar ruhların, kendilerini ordan oraya atarak yaptığı zırvalama törenlerini izlemek durumunda bırakılıyoruz.

İnanç, böyle bir şey işte: İnanana onca yapılası, tapılası gelen bir 'ritüel', inançsızın gözüne böylesine beyhude, çocuksu ve dahası rahatsız edici görünebilir kolayca.

Kendi inancımız olunca tamam da, elâleminki süper gerzelogca diye bir şey de olmamalı. Bu arada asıl mühimi: ben nasıl inananların zafiyetlerine karşı bağışıklı ve anlayışlıysam, onlar da aynen benim inanmama/tapınmama/bel bağlamama hakkıma, inançsızlığıma saygılı olmalı. Kimsenin kimseyi inancıyla terörize etmeye hakkı yok.

Hassas çizgi bu.

İşte köktendinci George W. Bush'un dünyamıza yaşattıkları ve dahası yaşatacakları! Hannibal Lecter'in arzuları kadar dehşet verici.

Kelebek

Otosansür altında iffetsizce 'var' olan medyacılığımızda, her kim ölüm oruçları hakkında bir yazı kaleme alsa ya da işte mevzuya köşesini açsa, içimden: 'Sağolun. Varolun,' diyerek minnettarlığımı mesafesizce göstermek geliyor.

Bunca insanımızın canına/sağlığına mal olan ve temel olarak demokratik haklar hususunda ne denli geri kalmış olduğumuza dair, suratımızın orta yerine bir ayna tutmakta bulunan ölüm oruçları ve açlık grevleri konusunda, ta en başından beri TBMM'nin çırpınıp didinmekte olan yegâne üyesi Mehmet Bekaroğlu'na ise yüreğimden yalnızca şu cümleyi söylemek geldi: 'Allah, sizden razı olsun.'

Bilmiyorum nedendir; ama birine yaptığı bir davranış neticesinde çok çok müteşekkir kalmışsam, içimden 'Teşekkür ederim,' vs. vs. tarzı laflardan ziyade 'Allah razı olsun' demek geliyor ve diyorum da. Böyle can-ı gönülden, içimin ta dibinden, esaslı bir bağım var bu cümleyle. Kullandığımda, hakikaten kastederek kullanıyorum.

Sonra günün bitmez tükenmez dünyevi işleriyle, çamaşır makinesinin içindeki çamaşırlar gibi oraya buraya savruldum.

Bu teşbihimde, telefon başında iş koşturmacası

yaparken, iki sefer çamaşır yıkayıp asmış bulunmamın da, katkısı vardır elbet.

Neyse sonra şehrin göbeğine iniş. Bankada bir–iki işlem ve muhallebicide soluklanma.

O da ne 'soluklanma'.

Çantamda, gazeteden yollanan son paketten çıkan mektuplar vardı. Hapisten gelenleri ayırıp aldım yanıma. Çayımı içerken okumak için.

Edirne F Tipi'nden gelen mektubu açtım ki... Mavi bir zemin üstüne, ortası sarı, pembe bir çiçek yapıştırılmış. Pembe çiçeğin üstüne de bir kelebek. Hakiki bir kelebek. Ölüsü.

Okumaya başladım:

"Bu kartta görmüş olduğun kelebek günlerce, boyuna on, enine beş adımlık, üç kişilik havalandırmamızın (ve bir o kadarlık gökyüzünün) üzerinde yaramazca bir aşağı bir yukarı, bir gözden kaybolup bir tekrardan belirerek uçup durdu. Kanatlarıyla bize dışarıdaki yazın, çiçeğin ve insanın kokusunu taşıyıp durdu. Ve o kanatlarındaki rengârenk tozlarıyla beraber üstümüze serpti. Bizler de günlerce bu kokularla yıkandık: Bu kokularla ciğerlerimizi doldurduk.

Bu yaramaz kelebeğin her göründüğü anda bizde yarattığı mutluluk ve sevinç dalgasını öyle zannediyorum ki, tahmin edebilirsin. Bu yaramaz kelebek havalandırmamızın üstünde görünür görünmez, biz de yaramaz çocuklardan aşağı kalmıyor; bağıra çağıra parmaklarımızla geldiği yönü işaret ederek birbirimize gösteriyorduk.

O güzel anı hiç silinmeyecek şekilde usumuza kazımak için gözlerimizi bir an dahi olsun onun bizlere gülümseyen, göz kırpan kanatlarından ayırmıyor; adeta anlatılamayacak bir mutluluk yaşıyorduk. Çünkü bu katışıksız yalıtılmışlık/izolasyon; kalın taş duvarlar, demir parmaklıklar ve bunların getirdiği ölüm sessiz-

liği yığını içinde doğaya ait bir şey görmek tek kelimeyle müthiş bir duygu.

Karttaki bu güzel yaramaz dostumuz, o minicik kanatlarıyla günlerce çağlayanların gümbürtüsünü, gemilerin güvertelerini, sarp kayalıkları döven mavinin köpük köpük hırçın dalgalarının cüretkâr meydan okuyan sesini, ormanların yeşil uğultusunu, çocukların şen kahkahalarını; en önemlisi de umudu ve direngenliği taşıyıp durdu.

Sonra bir gün bu yaramaz dostumuz havalandırmaya açılan daracık demir kapıdan uçarak içeriye daldı. Ve bu beklenmedik durum karşısında, yine öyle zannediyorum ki, halimizi tahmin edebiliyorsundur. Onu hiç incitmeden yakalayıp bir kutuya koyduk. Ancak ömrünü tamamladığından dolayı, iki-üç gün sonra öldü. İlginçtir kelebeğimiz öldükten sonra yeni bir kelebek belirdi çatılarımızın ve havalandırmamızın üstünde.

Öldükten sonra elbette ki bu yaramaz dostumuzu çöpe atamazdım. Onu kurutup kart yapmaya karar verdim.

Ama tutuklanmadan önce Edirne Üniversitesi'nde mimarlık öğrencisi olan şimdi ölüm orucunda yüz doksanıncı günleri geride bırakmış olan ablama mı?

Ya da ablamı görebilmek için bir Bayrampaşa Hastanesi'ne, bir de benim ziyaretime gelebilmek için buraya, yani Edirne'ye koşturup duran ak saçlı, gözlerinde sonbaharın hüzün yüklü bulutlarını misafir eden ve sürekli olarak gözlerini, kirpiklerini, yanaklarını nisan yağmurlarıyla yıkayan anneme mi? Yoksa sana mı?

Ancak birçok nedenden ötürü, belki de sadece yüreğimden yükselen ve usumda yankı bulan bir sesten ötürü sana göndermeye karar verdim. Umarım eline geçer ve beğenirsin."

Özzz gündem dini hezeyanı

Rahşan Ecevit gündemi bombalamak için olsa gerek: "Din elden gidiyor," buyurmuşlar.

Müslümanlığını doya doya yaşamak ister iken; önce bu türbandır, baş örtüsüdür tutturan cahil cühela yüzünden, sonra tabii muhtelif başka engeller de çıkabiliyor köktendevletçilerin tekelci zihniyetleriyle kendi icadı dinlerini/imanlarını doya doya/kana kana yaşamak arzularının karşısına–

Bir kere onların 'yoğurdu yiyişleri bile apayrı'; pek tabii ki kendi esracengiz yöntemleriyle yaşamak isteyecekler dinlerini imanlarını. Her şeyden önce nevi şahsına münhasır din tanımlarını öyle önüne gelenle paylaşmak filan da, istemeyeceklerdir. Kolay değildir!

Ama pek göz önünde, bariz olan bir husus var ise, o da 'Gündem Taşı Bağımlılığı'dır pek çok müptelanın. İnsan, Avrupa Birliği'ne Türkiye'nin girmesine karşı olabilir pek tabii ki. Olamaz mı?

Birkaç yıl öncesinde sol tandanslı bir arkadaşımın 'Avrupa Birliği karşıtlığı yalnızca Cem Uzan'a mı terk edilmeli be kardeşim?' yollu haykırışını hatırlarım.

Kanundışılığın dünya tarihini yazmış bulunan Uzan Familyası'nın Ecevit/Bahçeli/Yılmaz koalisyonlaması tarafından nasıl korunup kollandığını hatırlayalım bir. Ve Baba Uzan'ın nasıl Baba Demirel tarafından

yaratıklandırıldığını. Neden-sonuç ilişkilerinden pek de hazzetmeyen bir topluluğuz.

Ve solculuk adına ezelden beri hiçbir söylem ve eylem üretemeyenlerin, eninde sonunda sığındıkları Gündem Limanı'nın ultramilliyetçilik ve pseudo-dincilik olması farsına bakalım bir-iki.

Derhal Veliaht Başkan Zeki bey de atılıp: "Aynen haklıdır Rahşan hanım. Biz söylemekteydik de ne zamandır, bir türlü tanınamadığımız için sesimizi duyuramamaktaydık," benzeri laflar yuvarlıyorlar.

Kemik laikçi Rahşan hanımı Gündem Taşı olarak (bir nevi, hiçbir ilaç ve tedaviyle bünyeden atılamayan böbrek taşı muadili rahatsızlık) orta yerimize düşüren olay da, Hıristiyan misyonerlerin sokaklarımızda İncil dağıtıp apartman dairelerinde açtıkları kiliselerinde dinlerini yayma gayretkeşlikleri.

Geçenlerde yeşil plastik kaplı bir İncil benim de elime tutuşturuldu İstiklal Caddesi'nde. Başka köşesanlar da benzer hissiyatlanmalara kartopulanmışlar; gayet makul karşıladım.

Ben bir adet Türk Dinsizi olarak vakti zamanında okuyup oldukça sıkıcı ve beni hiçbir yere sevk etmeyen temiz bir eser olduğunu düşünmüş idim İncil'in. Anlayanlar Tevrat'ın çok daha grafik ve iddialı bir eser olduğunu söylerler. Ve kendinden sonra gelen iki esere de şiddetle damgasını vurduğunu.

Hıristiyanların bir kısmının misyonerlik gibi bir derdi var: İlla billa yayacaklar dinlerini.

Benim bildiğim İslamiyet'te bulunmayan bir derttir bu. Ama Gülen cemaati, Yeşil Kuşak teorilemesi altında kimi süper güçlerin teveccühüyle bir çeşit misyonerlik sürdürmekteler epey zamandır. Gülen cemaatine en çok arka çıkmış politikacı çiftimizin de kemik laik ve nitekim çok özel Müslümanlar olduğunu, özellikle son çıkışşş'la öğrenmiş bulunduğumuz Ecevitler

olduğunu eski gün(dem)lerden biliyoruz.

Bence ne solla, ne sağla, her şeyden önce rasyonaliteyle hiçbir bağlantıları kalmayan, sermayeyi ultramilliyetçilik ve başka hezeyan modellerine yükleyen bu çiftin sorunu, daha ziyade psikolojiktir.

Son zamanlarda içinde yer aldığı hiçbir 'proje' muvaffak olmamasına rağmen inat ve bağımlılıkla gündemi işgal etmekte ayak direyen, arada bir kendilerini yapmak zorunda hissettikleri çıkıntılıklar ve yumurtlamak mecburiyetinde oldukları polemiklerle Gündem Taşı olarak magazin kanallarımıza düşüren eskinin şimal yıldızlarından, fuzulilerinden, şimdinin taze demodelerinden ve onların biteviye taktiklerinden ayrı bir kategoride değerlendirilmeyi de, ciddiye alınmayı da, hiçbir şekilde hak etmemektedir.

Tüm mesele budur: Emekliye ayrılmayı bilmek ya da bilmemek. Yan rollere geçmeyi kabullenmek ya da kabullenmemek. Mesleki deformasyonun hazin bir karşılığı olarak bizatihi kendini, vakti zamanındaki pozisyonundan ibaret görmek ya da görmemek. Günbatımı Bulvarı'nda yalnız ve meczup ve patetik ısrarcılıkta bir 'şöhret' olarak ikamet etmek ya da efendi bir Greta Garbo gibi yalnızlığının dairesine çekilebilmek. Mesele tamamen budur. Vakti zamanında gündemi belirleyen büyük şöhretlerin, yeni yerlerini içine sindirebilenine Türkiye topraklarında rastlanamamaktadır.

Şöhret (gündem) bağımlılığı da, bir açgözlülük modelidir. Ve açgözlülük Hıristiyanlık'ta da Budizm' de de günahtır. Kişiye ve çevresine zarardır.

Ziyandır. Dindarlık her şeyden önce kanaat etmeyi bilmektir. Dilerim, böyledir.

Gençlik ve güzellik müsabakası

Uludağ'da kayak tatili yolunda, yanında pek değerli eşi ve Jaguar Küçükberber'le kebapçı çıkışı fotoğraflanan Tansu Çiller'in görüntüsünün neden illa da haber değeri vardı, biliyor musunuz?

Zira pek çökmüş, o eski Arısokmuş/MadeinHong-Kong oyuncak bebek güzelliğini epeyce yitirmiş, normalcene bir hocanım'a dönüşerek tel çerçeveli gözlükleriyle filan, kameralara gülümsemişti Çiller.

Hatta bir gazete Tansu Çiller 2002 ve Tansu Çiller 2005 diye karşılaştırmalı iki fotoğrafını basarak; siyaset günlerinde anlaşılan hiç de yıpranmayan, gıcır gıcır kalan, gençliğini/dinçliğini/şişme bebekliğini muvaffakiyetle koruyan Tansu Çiller'e siyasetten zorla da olsa gönderilmiş olmanın hiç mi hiç yaramadığını kanıtlamıştı.

Kadın Sosyopat çizgisiyle, bir dediğinin bir dediğini tutmamasıyla; Doğu'da iç savaşı tırmandırmasıyla, Yunanistan'la savaş çıkarma girişimleriyle, ekonomik dengeleri altüst etmesiyle, inanılmaz pazarlıkçılığıyla, ne pahasına olursa olsun GÜÇ'e yapışmasıyla, gırtlağımıza kadar yolsuzluğa boğulmuş olmamızı nasiplenme güdüsüyle son derece olumlu bulmasıyla–

Yediği tüm herzelerle bizleri kırıştıran, buruşturan, saçlarımıza ak düşüren, işkencelere maruz bıra-

kan, midemize kramplar, başımıza ağrılar sokan Çiller; iktidara musallat olduğu sürece gençti, dinçti, güzeldi.

'Gırtlağına kadar yolsuzluklara bulanmış' birini Şişli kadar önemli bir ilçenin belediye başkan adayı ilan ederken, gıkı çıkmayan Deniz Baykal'ın Dorian Gray'liği gibi aynı. Yaşlanmıyordu. Yaşlandırılamıyordu!

Aaa! şimdi ne öğreniyoruz? CHP'nin Yüksek Disiplin Kurulu da meğer yolsuz, hırsız, uğursuzlardan oluşuyormuş.

Naylon torbayla yollanan yüz binlerce doları ceplerine indirerek, Sarıgül'ü partiden ihraç etmeyecek tıynette adamlardan oluşan bir YÜKSEK DİSİPLİN KURULU söz konusuymuş! Buyrun bakalım!

Ama asıl siz yüzünde (aynen Çiller gibi pek tabii 'yardımamaçlı' iğnelerin de yardımıyla) bir adet dahi kırışık bulunmayan, saçlarının güzelliğini defne sabunu/şimşir tarak gibi geleneksel kocakarı reçetelerine borçlu olan; yani Batı tıbbından, hurafelere bakımı/hoşluğu/görüntüsü için her nevi yolu kullanmaktan imtina etmeyen Deniz Baykal'ın böyle bir çöküşe, güzelliğini/gençliğini yitirme ihtimaline karşı nasıl da cansiperane bir savaş yürüteceğini bilmem kestirebiliyor musunuz? Bu bir Gençliğini Güzelliğini (ne pahasına olursa olsun: afrodizyağını) Yitirmeme Savaşı'dır hanımlar, beyler!

Bu nedenle en son Edebali Solu mu ne diye bir zırvalık üfürmüş olan CHP'de yaşanan: genç, güzel, dinç kalmanın şanlı mücadelesidir!

"Ayna! Ayna! Söyle bana: Var mı Atatürk'ün partisinde benden daha ay suratlısı? Benden daha lepiska saçlısı?" rekabetidir!

Nitekim Güzeller Genci Deniz Baykal'ın karşısına çıkmış bulunan Mustafa Sarıgül'ün de bırakın solu/molu/sosyali/demokrasiyi, memleketin hiçbir mev-

zuu üstüne edecek bir adet kelamı dahi bulunmamaktadır.

Sorulan her soruya cevap olarak verilen bir 'Gacaro gucoro' ve de işve/cilve/endam/naz/niyaz bir tutam yasemen gülücüğü!

O anda: Mustafa Sarıgül arzu edilen solaryum tonunu tutturmuş mudur?

Kravatı doğru renk ve desende midir? Dişlerinin beyazı solaryum teniyle yeterince kontrast teşkil etmekte midir? Arzu edilen sıklıkla sırıtıp 'prezantabl genç başkan' imajinasyonunu kitlelere yeterince projekte edebilmekte midir?

Şişli Belediyesi'nin vitrininden çıkıp da yurt sathında (cümlemizin tepesinde) yürümek niyetinde olan bu Vitrin Mankeni'nin herhangi bir konuda, ayak baş tırnağım kadar fikri var ise– ne olayım!

Her türlü iddialanmaya hazırım.

Tüm olay, bu İki Şişme Adam arasında cereyan eden tümmm olay 'Söyle Nedir Bu Edalar Bu İşve Bu Naz Müsabakası' olup, al birini vur ötekine de– demeye dilim varmıyor: DefneSabunuSaçlı adamın bir nebze daha fazla içerik sahibi olma ihtimalinin bulunduğu, hepimizin malumudur.

Ama şimdi kalkıp da atıl partisinin hazin pozisyonunu hatırlaması ve bizlere muhbirlemesi, en iyi ihtimalle mide bulandırıcıdır.

Türkiye Cumhuriyeti Büyük Millet Meclisi'ni muhalefetsiz komuş bulunan, yıllardır ağzından hiçbir hakiki demokratik ya da muhalif kelam çıkmamış bulunan tüm bu Şişşşş(li) Egolar'a edilecek tek aklı başında laf; girdikleri güzellik müsabakasında her birinin gözümüze ne denli çirkin göründüğünü Can Yücel'in dizeleriyle hatırlatmak olabilir. Ancak.

"Kabaramazsın Kel Fatma
Atan güzel. Sen çirkin."

Tersinden propaganda aracı

İnsanların tabii alışkanlıkları var.

Benim diyelim: Kukla makyajlı ve kukla tiyatrosu mimik kıvamlı; haberle/habercilikle ilgisi olmayan ve fakat bu 'rolü' oynayan hanımların sunduğu ana haberlere karşı bir alerjim var.

Çapainsan Ali Kırca'nın sunduğu bir bülteni yeğlerim. Kendisi her ne kadar post-mortem zamanlarda markaların (da) dininin imanının para olması gerektiği mesajını, Uzanların en kudurmuş zamanlarında Star'a geçerek vermiş ise de –Ve bu transferi gerçekleştirdiğinde evde kendisinden odun, süt ve ekmek bekleyen karısı ve çocukları değil de, hangi helikopterle hangi piste ineceği ince mevzuu söz konusu idi ise de–

Bir dönem de (hani NTV'deki 'ara dönemleri' filan) bakamadım suratına filan. Ama yine de, insanoğlu duygusal yaratık; Ahmet Hakan'ın haberleri filan da olmadığına göre, çoğunlukla ondan izliyoruz akşam haberlerini hanım.

Ve fakat kendisi, Reha Muhtar'ın yarattığı 'boşluğu' doldurup bir reyting patlamasına kafayı takmış olsa filan gerek: Yani yaptıklarının haddi hesabı tutulamaz hale geldi ATV ekranında.

Biliyorsunuz Zekeriya Beyaz adında bir din profe-

sörümüz var. Birbirine ok çeken minnak gözlerini, ayakkabı boyasıyla filan boyanmış saçlarını/kaşlarını geçelim. Ki, geçilecek gibi de değil: al oynat çizgi filmde fırça darbesiz, Al oynat 'Batman' serisinde makyaj hilesiz bir fizyonomide kendisi. Ve kronik bir medya bağımlısı olarak Cevizkabuğu'ydu, Zaga'ydı, A Takımı'ydı zaplarken zuplarken: Kardeşim, bu beyi görmememiz/işitmememiz için İzlanda'ya yerleşip balıkçılığa başlamamız mı icap etmektedir?

Kemik laikçilerin fevkalade ekmeğine yağ süren, öyle şirin dilli, güler yüzlü (smile! smile!) bir İslamiyet yorumudur; dere tepe dümdüz (kakara da kikiri!) gitmekteler. Muasır medeniyette hayatını orda burda ahkâm kesmekle geçiren bir din âliminin (iddia bu, yanılmıyorsam) otelde beleş kalırken porno kanal (doyumsuz) gezintisi, kariyerini nihayetlendirirdi. Burası bir TOLERANS toplumudur, bir hafızasızlık panayırıdır, bir görünme bağımlıları arenasıdır– Onu da geçelim.

Onu da geçelim, bunu da geçemeyelim: Hakikaten Primitif Bir Zihinden Saçılmalar şeklinde özetleyebileceğimiz Prof. Beyaz'ın kelamı, bir de ultra faşizan ('milliyetçi' diyorlar kendileri) söylemle ambalajlanmış vaziyette ki–

Ben iki gece üst üste kendisinin ATV ana haberleri nasıl/neden/niçin/ne vesile ile işgal etmiş olduğunu, orda Ali Kırca'nın üstün anlayışlı gözleri ve sözleri önünde, kat'i surette anlayabilmiş değilim.

Ve fakat Reha Muhtar modeli siyaseten yanlışçılığı sürdürmek gerekir, Ne Lan Yoksa Cennet Vatanı Hıristiyan Misyonerler Ele mi Geçiriyor celallenmesiyle HALK'a inilecek ise; bir dostane uyarı yapmadan da geçemeyeceğim.

İlk geceki 'milliyetçi' esip üfürmeleri, zırvalama müsamereleri yetmedi Beyaz'ın; ikinci gece de Hıristi-

yanlığı seçip rahip olmuş iki adet (doğumu Müslüman) Türk'ün karşısına oturtmuşlar: Köpür köpür köpürsün kimsenin ağzını açtırmasın, 1 Kalitesizlik Sembolü olarak geceye damgasını vursun diye mübarek.

Bir dinsizin tarafsız gözüyle söylüyorum: Beyaz'ı izleyen kitleler akın akın Hıristiyanlığa akacaktır. Ordaki rahiplerin efendi/uslu/akıllı tutumları, kendilerine pek çok yoldaş bulacaktır.

Yoksa Sn. Beyaz'ı böyle platformlara çıkarmak bizi Hıristiyanlaştırarak ele geçirmeye and içmiş Süper Güçler'le, dilim söylemeye dahi varmıyor ama Siyonistler'in sinsi mi sinsi bir oyunu mudur?

Zira İslamiyet artı Türk Milliyetçiliği topulanması ile ağzından yalnızca mantıkdışı köpükler saçmakla maruf Prof. Beyaz, "Anneciiim! Ben gidip en iyisi Hıristiyan olayım" hissiyatlanması dışında, nasıl bir duygu yaratabilir ki insanda?

Hakikaten merak ediyorum.

Bu Süper Güçler'de olsun, Misyoner Birlikler'de olsun, her nevi şer cephesini dikkate alırken adını ihmal etmememiz şart Siyonistler'de olsun; oyun çoktur. Cebren ve misyonerlikle yurdu ele geçirmeye yeltenenlere karşı madem Su Uyur Onlar Uyumaz Ecevit çiftinin uyarılarıyla, bayrak açmaya karar verdik: Bu vatanın bir evladı olarak, Zekeriya Beyaz'ın tersinden misyonerlik faaliyetlerine karşı, Ne-o Reha Muhtar Ali Kırca dahil, cümle âlemi uyarmayı şanlı bir borç bilirim. Hürmetlerimle. Efenim.

İlk dozer

Az önce balkonda koca koca taşları (çakıl denmez artık onlara) kocaman bir vazoya yerleştirmekle meşguldüm.

Harikulade güzel bir kış güneşi ensemi parlatıyordu. Fedakâr ve cefakâr köpeciğimiz (daha geçen gün iki görevliyi ısırmış bulunan 'creep') 'benim ne gibi bir katkım olabilir dercesine' yüzümü yalama gayreti içindeydi.

Böyle çakıldı/çukuldu işlerine dalınca, aynen çocuklar gibi vaktin nasıl geçtiğini unutuyorum. Beni evinde beklemekte olan Huysuz Dost'tan gelebilecek 'uyarı telefonlarına' rağmen (arar: azarlar! "nerde kaldın? senin yüzünden eve çakıldım!") kendimi taş düzenleme işinden vazoda (bir nevi çakıl taşı ikebanası) alamadım. Zira, kendimi böylesi işlere aynen çocuklar gibi kaptıracak denli; bahtiyarım. Şehirde güzel şeyler oluyor!

Dün yüzde bin beş yüz kanunsuz bir yapıya: Gökkafes adıyla maruf (kendini fiyakalı bin bir isimle vaftiz etmeye çabalamaktan geberesiye bitap) ANAP dönemi vurgunculârının Arsızlık ve Kanunsuzluk Mabedi'ne, bu şehre, dünyanın bu en güzel şehrinin orta yerine bir küfür, bir hakaret gibi kakılmış bulunan bu yüz otuz dört metrelik postmodern hilkat'a İLK DO-

ZER girdi. İLK BALYOZLAR indi.

Düşünün: Şehrin en olmadık yerini 'Pera Bahçeleri' adıyla anılan, tapu kaydında BİNA YAPMA YASAĞI bulunan bir arazi parçasını politik (ve tamamen duygusal) bağlantılarınla GASP edeceksin. Tapudan taş gibi: İkinci Abdülhamit'ten kalma, dolayısıyla sonsuza dek Medeni Kanun'un koruması altındaki yapı şerhini, rüşvetle, alavereyle dalavereyle sildirteceksin. Arkanı ANAP'ın ağababalarına dayayarak 21 yıl boyunca kanunsuzluğun, arsızlığın daniskası için cansiperane bir mücadele vereceksin.

Değer mi? Değer! Zira hiç hakkın olmayan bir arazide milyarlarca dolarlık BİR RANT KAPISI açıyor ağbilerin/amcaların sana. E tabii, sen onları nasiplendireceksin, onlar seni. Her şey karşılıklı.

İstanbul'un en mühim, en kocaman iki ilçesinin sınırlarıyla oynamak dahil her türlü katakulli senden sorulacak: Ki, RANT HİLKATINI uğursuz, rüşvetçi, gırtlağına kadar yolsuzluk batağına batmış Şişli ilçesinin sınırlarına aldırabilesin.

Şişli ilçesi müthiş bir ilçe: Gidene ağam. Gelene paşam. Muhtelif partiler 'alsalar da' orayı; (laikçilerin müreffeh kalesi) daima şaibeli belediyeler, her yola gelir idareler söz konusu.

Öyle Şişli Belediyesi'nde olduğu gibi, senin suyuna gitmeye dünden hazır yalakalar yerine, 'işini', 'şehirciliği' ciddiye alan birtakım 'dincilerin' elinde Beyoğlu Belediyesi: Sana uymaz yani.

Maazallah mahkemeye filan verir (verdiler nitekim), kanunsuzluğunu yüzüne vurup indiriverirler RANT KAPINI yerin dibine! Aman: sen Şişli Belediyesi'nin koruyan/kollayan/yükselten kollarına at kendini de, şöyle rahat bir nefes al. Süper bir açılış! siyaseten doğruculuğu, isminin, çamura bulanmasını iplemeyen yabancı bir otel markasını filan: Uydur büyük

dümenini. Tomarla dolarları.

Orda da durma: Zira senin RANT İŞTAHINA durmak değil, habire yemek yaraşır. 'Kış Bahçeleri' (kargalar gülsün) adı altında, yüzde bin beş yüz kanunsuz, hakkında Yargıtay'dan 'Şerhli arazide bina YAPILAMAZ' kararı çıkmış, şehircilik ayıbı kategorisinde dünya rekorları kırmış 'plazanın' (verdiğin isim böyle) girişine, dört tane lokanta kakala.

Kakala ki; şehirlilik, vatandaşlık bilincinden zırnık nasibini almamış paralı kırolar, son model magandalar gidip orda tepişsinler, yiyişsinler; sen de 'sökülebilir kış bahçelerinden' ne kadar okkalıyabilirsen o kadar parayı okkala!

Adama YUH! derler. Dendi nitekim.

En nihayet Büyükşehir Belediyesi, (Allah Kadir Topbaş'tan razı olsun) bu kanunsuzluğa, bu arsızlığa, bu doymak bilmezliğe, bu şehircilik ayıbını medusalar gibi daha da, daha da büyütme/ genişletme girişimine DUR! demiş bulunuyor.

Bu, Şehircilik Çıbanı'na giren ilk dozer, indirilen ilk balyozdur diye düşünüyorum:

Bunun arkası gelecektir, gelmelidir diye de.

Radikal gazetesi dışında bu kadar mühim bir 'düzeltme' eylemini nasıl ufaltıp da, nasıl gözden kaçıracaklarını bilemeyen Servet Yağdanı Türk Basınını da, bu vesileyle bir kez daha kutluyorum! Olmasanız da olur hakikaten.

Niye bitmiyor ki?

Evde, perdeleri yıkama günü.

Bahar geldi ya. Gelmedi aslında.

Habire yıkanıyor perdeler. Ütüleniyor ve asılıyor.

Üç kişilik bir 'Bahar Perdeleri Ekibi' olarak sabahtan beri harıl harıl çalışıyoruz.

Ölüm oruçları, bitmiyor.

Yeni ekipler yolda. Yeni ölüm orucu ekipleri, ölümü beklemeye başlayacaklar. Yakında.

Oysa ölüm oruçları konusunda, ölüm oruçlarının bitmesi için yani, yapılması gereken hiçbir şey yapılmıyor.

Zorla müdahaleler artırılarak: savcılığa aileler müracaat ettirilerek, mahkûmlar kargatulumba hastanelere sevk edilerek, bilinçleri kapandıkça istemleri dışında müdahalelerle...

Önümüzdeki günlerde, mönü bu olacağa benziyor. '16. maddeyi değiştirdik ya...' Hikmet Sami beyin savunması –savunmuyor da kendini, ona dahi gerek duymuyor: dünya yansa umurunda değil– bu olacaktır. 'E, daha ne yapalım, pes yani!'

Kayıtsızlığın o acımasız fanusunda, dünyaya bilge bilge gülümsüyor.

Çözmüş işte evrenin sırrını. Bu 'teröristlerle' pazarlık yapılmaz.

On binlerce terörist var bu topraklarda. Swissotel'i basanlar 'bizim çocuklar' mesela.

Ordan burdan –varoşlardan, Alevi ailelerden– gelen; davası üç yıl süren beş yıl süren, sonunda da diyelim örgütle bağlantısı ispat edilemeyip beraat eden bu çocuklarınsa hepsi 'terörist'.

Önce TC, adam gibi bir terörist tanımlaması yapsın.

Yoksa, Hikmet Sami bey de bu kategoride mütalaa edilebilir, mesela. Aldırışsızlığıyla, sorumsuzluğuyla, kaygısızlığıyla beni terörize ediyor. Her Allah'ın günü. Hem de.

Hayır! 16. maddede yapılan değişiklik, maalesef, bu yaraya pansuman olmuyor. Hiçbir işe yaramıyor.

Mahkûmlara kalırsa, F tiplerinde onlara layık görülen tecridi, kanunileştiriyor. Oysa onlar bu tecrit koşullarında yaşamayı insani bulmuyor.

Bu koşullarda yaşayamayız, ruhen ölür gideriz, diyorlar. Bu, biiiir.

İkincisi, kapıların açılması, mahkûmların tecritten çıkarılması bir HAK olarak tanınmıyor bu değişiklikle.

Bir sürü koşula bağlanıyor. Şunu bunu bunu böyle şöyle yaparsanız, biz de sizin bunu şunu şöyle böyle yaptığınız kanaatine varırsak...

Böyle koşullara, kayıtlara bağlı olması her nevi sosyalleşmenin, o durumu, bir hak olmaktan çıkarıp keyfi bir şekilde ihsan edilen bir mükafat haline getiriyor. "Aferin çocuğum. Uslu durdun. Din dersinden yüksek not aldın. Atölyede iyi çalıştın. Marşları iyi bağırdın. Şimdi ben de senin insan yüzü görmene –makul bir süre için tabii– izin veriyorum. Ama ona göre..."

Oysa 20-25 kişinin zaman zaman bir arada olabileceği koşullar, cezaevlerinin doğal ortamı icabı yaratılmalı. Bunun bir hak olduğu kabul edilmeli. Mahkûm-

lar, BU HAKKI kazanmak zorunda kalmamalı.

Ayrıca öngörüldüğü üzre yalnızca eğitim görürken, işyurtlarında çalışırken, meslek edinirken değil, İŞLEVSİZ olarak mahkûmlar, belli zaman dilimlerinde birbirleriyle görüşebilmeli.

Mevcut durumda 16. maddede yapılan değişiklik, tecridi kanunileştirmiştir; onca ölümle atılan çığlık duymazdan gelinmiştir, o kadar.

Hayata Döndürüşş operasyonu düzenlenmeseydi, 59 kişi 5 gün sonra serbest kalacaktı. O insanlar hâlâ içerdeler ve isyandan, devlet malına zarardan şundan bundan –operasyonu sanki onlar düzenlediler– yargılanıyorlar. Tüm bunların hiçbir mantığı var mı?

Tüm bu keyfi uygulamalar, cezalandırmalar, şunlar bunlar hukukun özüyle beyler; bağdaşıyor mu? Böyle bir 'adalet' anlayışı adil midir? Güvenilir midir? İnsani midir? Nedir?

Modüler sistem deniliyor, başka modeller de söz konusu. Çok da pahalı olmayan (Mimarlar Odası'nın filan da önerdiği) değişikliklerle, cezaevleri çok daha insani mekânlara çevrilebilir.

'İçerdekiler' biz bu koşullarda, yaşayamayız diyorlar. Bizi kaale alın, temsilcilerimizle görüşün, meramımızı dinleyin, diyorlar.

'Karşılanamaz talepler' karşılıklı görüşmeye başlandığı anda, çok daha makul taleplere inecektir. Yeter ki, bu talepler bu ölümler, ciddiye alınsın. Bu sesler, bastırılmasın.

Mahkûmların yaşam hakkı güvenceye bağlansın. 'İçerdekilerin' yaşatıldığı koşullar bağımsız denetim organlarınca izlensin. Atanmışlarca, değil.

Diyalog, karşılıklı iyi niyet, istek ve inançla başlar. İyi niyetle, mantıkla, vicdanla çözülmeyecek sorun yoktur. Ama tüm ruhunuzu çözümsüzlüğün mimarisine adamışsanız... Ne desek boş. Boş.

Hayata öldürüş

İçişleri ve Adalet Bakanlığı'nın birlikte düzenlediği ve zamanın İçişleri Bakanı Tantan'ın polislikten gelen 'tuşe'siyle olsa gerek, utanmadan etmeden 'Hayata Dönüş', 'Şefkat Operasyonu' tarzı adlarla, cümlemizle alay edercesine takdis edilen, o meşum operasyonla ilgili hakikatler –en nihayet!– gün ışığına çıkıyor işte.

Bu köşede, o malum operasyonun 'dünya tarihine mal olması gerektiği' birçok kez dile getirildi. Şimdi nesnel raporlar yazmayı kendine iş edinmiş bulunan (zira önceki yıllarda alabildiğine 'taraflı' raporlardan da çooook çekti Türkiye halkı) Adli Tıp'ın bilimsel kanıtlara dayanarak kaleme alınmış raporları, su yüzüne çıktıkça; bilmem utançtan yüzleri, bir cins Afrika maymununun poposu gibi kızarması gerekenler, bu insani duyguya kapılabiliyorlar mı? Dünya zulüm tarihine kurşun harflerle geçecek bu operasyona alkış tutan elleri, şimdi hicapla yanlarına filan gizleniyor mu?

Hiç zannetmiyorum.

Onlardan böyle insani duygular beklememiz hem yersiz, hem gereksiz olur. Abesle iştigal, olur.

Ancak, on yıllar sonra ortaya çıkmış gerçeklerden filan bahsetmediğimizi; şunun şurasında hepimizin gözünün önünde, burnunun dibinde, evinin içinde (televizyonlarımız sayesinde) işlenmiş bir katliamın söz

konusu olduğunu, unutmayalım sakın.

Sakın ha hiçbirimizin gıkının çıkmadığını, başımızı öbür yana çevirdiğimizi, 'L Tipi Koğuş', 'Sahte Oruç Kanlı İftar' diye başlık atan gazetelerimizi kuzu kuzu satın almaya devam ettiğimizi, operasyonu 'bizzat' yerinden takip eden televizyonlarımızın yaptığı maskaralık yayınlarını nasıl da sineye çektiğimizi, unutmayalım.

Hikmet Sami Türk; ne kadar hatalı da olsa, atıl da olsa şu da olsa bu da olsa, ölüm orucundakilerle görüşmeleri sürdürürken, görüşmeleri sürdürmekten yanayken, nasıl Sadettin TANTAN adlı polislikten yükselme 'İçişleri' Bakanımız tarafından, bu akıl almaz operasyona boyun eğmek durumunda bırakıldı, unutmayalım.

29 tutuklu ve hükümlünün (aralarında hüküm giymemiş olanlar, belki aylar, yıllar süren mahkemelerinin ardından beraat edecek olanlar da, VAR-DI) nasıl gazlarla, tüfeklerle, kimyasal zehirlerle YOK EDİLDİĞİNİ unutmayalım.

Onlarca, yüzlerce yaralının, ağır yaralının

F tiplerine derdest edildiğini, haftalarca hiçbir tıbbi yardım görmediğini, tecridin en ağırına maruz bırakıldığını, tüm bunların büyyyük Türk medyacılığı tarafından yine görmezden gelindiğini, unutmayalım.

HİÇ UNUTMAYALIM.

O gazeteleri, o televizyonları, o manşetleri, aylardır, yıllardır bir dürüstlük ve şeref abidesi olarak bize Tantan'ı kakalayanları; tüm bunlar olup biterken ne kadar umursamaz, ne kadar korkak, ne denli tavşan boku olduğumuzu...

Bu operasyonun GEREKÇESİNİN (hapishanelerdeki mahkûmları katletmenin 'gerekçesi' olabiliyor yani) ölüm oruçlarını durdurmak olduğunu, unutmayalım.

Bu KANLI NAKİL'den sonra F tiplerine, içerde ve dışarda 26 canın öldüğünü, halen de yüzlerce insanın ölüm orucunda ve açlık grevinde olduğunu, bu insanlara kendi kendilerini haftalarca, aylarca süren bir işkenceyle öldürmemeleri için talep ettikleri asgari hakların hâlâ hâlâ tanınmadığını da, unutmayalım.

En son Edirne, Kartal, Kandıra F tipinden 70 küsur mahkûmun cezaları, 6 aylığına ertelendi. Ailelerine teslim edildi bu mahkûmlar. Zira artık hiçbiri KENDİSİ DEĞİL. Hepsi ölüm oruçları sırasında, âli devletimizin 'tak serumu çıkar serumu' dayatması yüzünden sakat kaldı.

Hepsi geri dönüşsüz Wernicke-Korsakoff sendromundan mustarip.

Yani hepsi artık, 4 yaşında, 5 yaşında birer çocuk. Bunları yazarken gözlerim doluyor. Düşünün! Hapishanenin hastanelerinde kendilerine top atan jandarmalara, 'Abi, topumu ver,' diye yalvaran; 'Anne! Baba!' diye ağlayan, doğru dürüst yürüyemeyen, hareket edemeyen, sakatlanmış EBEDİ ÇOCUKLAR artık onlar.

Onlar ölüm orucuna yatmışlardı. Kendilerini sonsuza dek zavallı ve büyümeyen birer çocuk haline getirmeye, sorarım, KİMİN HAKKI VARDI?

Eğer ölüm oruçlarının, açlık grevlerinin hızı kesilmişse, ölüm korkusundan değil (ölümden korkmuyorlar) sonsuza dek sakatlanmış birer çocuk olarak çeyrek yaşamaktan dehşete kapılmalarıdır, nedeni. Arkadaşlarının o sonsuz çocuk hallerini görünce, içlerinin dağlanmasındandır.

Aylardır, yıllardır hapishanelerden mektup alıyorum. 'Başka çaremiz yok,' yazıyorlardı. 'Söyleyecek sözümüz var.'

Haklıymışlar.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ne menem bir devlet olduğuna dair aynayı, o güzelim canları pahasına, çocuk

kalmak/sakat kalmak pahasına, yüzlerimizin tam orta yerine tuttular.

Yüzsüz yüzlerimizin. Ne çare!

Tüpün sonu

Sabah kalktım, dişlerimi fırçalayacağım, kendi ayakları üstünde durabilen tüpü sıktım. 'Ploff' etti tüp. İçinde az macun kaldığına, bir-iki fırçalama nihayetinde biteceğine dair, bir ses çıkardı.

Rahatladım. Bir aydır, bir buçuk aydır, yani onu açıp kullanmaya başladığımdan beri, bu müjdeyi bekliyordum: Yakında biteceği, boşalmış bitmiş plastik gövdesinin çöpü boylama vaktinin geldiği müjdesini, ondan en nihayet kurtulacağım haberini.

Ben inatla, yıllar önce tutulduğum bir alışkanlıkla ve esasında fırçalarla aynı kaba tıkıştırmaktan hoşlanmamam basit nedeniyle, kendi ayakları üstünde dikilebilen diş macunu modelinden, kullanıyorum. Öyle tasarlanmış tüpler, Türkiye pazarında bazen bulunuyor, bazen bulunmuyorlar.

İşte o BULAMAMA dönemlerinde kompülsif ruhumun manasız azaplarına, bir adet daha eklenmesin diye, tedbirli bir şahsiyet olarak yani, yurtdışındaysam mutlaka, kendi ayakları üstünde dikilen tüplerden birkaç marka/çeşit alıyorum.

Bu tüpü de Almanya'dan almışım. Anasonlu çıktı! Hiç sevmem. Rakıya filan tahammül edemem. Tadından hazzetmediğim bir şey işte: Anasonlu.

Normali, kaldırıp tadından hiç de hazzetmediğim

bu tüpü, çöpe atmam.

Hayır yapamam!

Nefsimi böyle konularda terbiye içinde tutarım –filan felan. Ne bileyim.

Bu olmadı: Kaldır at! Hayır. Öyle bir şımarıklığa izin yok.

İnsan, tadından hoşlanmadığı bir diş macununa katlanır. Katlanmalıdır. Racon, bunu gerektirir.

Hayat zaten çok uzun, çok çetrefil ve basit, bir zincirleme katlanma eylemidir.

Günlerdir, haftalardır; günde 2 kez 3 kez: 'Bitecek bir gün. Bir gün bitecek' diyerek kullandım.

Şimdi işin sonuna vardım. Sonunda, o 'ploff' sesinden sonra, bir kez daha dişlerimi –üstelik fazladan değil, vaktinde: öğleyin– fırçaladıktan sonra, bir akşam daha belki, en kötü ihtimalle bir sabah daha fırçalayacağım ve ondan: o yanlışlıkla, Almanca özürlülükle alınmış anasonlu diş macunundan kurtulacağım. Kurtulacağım.

Hayat böyle bir şey: Yeterince sabredersen; sabır, tevekkül, bekleme –sonunda işte, o katlanılması güç şey, zül şey bitiyor. Sonuna geliniyor. Kurtulunuyor.

Star'daki Ana Haber'de (yalnız Star'da çıkıyor: Küçük Armutlu/ölüm oruçları/açlık grevleri bu tali 'mevzular', yalnız Star'da) o Meşum Operasyon'da Bayrampaşa'daki koğuşlarına KAPALI YERDE KULLANMAYINIZ göz yaşartıcı bombalardan atılan... Kapalı Yer'e: Koğuşlarına, Kadınlar Koğuşu'na fırlatılan onlarca bombadan, o bombalardan alev almadan yanan, diri diri canlı canlı yanan... İşte Hacer Arıkan öyle kötü yanmış ki, azıcık gösterebiliyoruz dediler yüzünü, yanmadan önceki bir resmini gösterdiler sonra, sesini verdiler. Hacer Arıkan: "Artık burnun yok dediklerinde, ben 'Olsun' dedim. 'İşlevini görüyor ya'. Sonra görünce aynada ne kast ettiklerini anladım" diyor.

Büyük bir tevekkülle. Yüzü yanmış gitmiş, bitmiş Hacer Arıkan'ın. O muhteşem Tantan/Türk (bu isimleri HİÇ unutmayalım) Hayata Yakarak Döndürüş Operasyonu'nda.

"Hemşire 'A, yeşil gözlüymüşsün sen' dedi" diyor Hacer Arıkan. "Yanmadan önce sarı saçlı yeşil gözlü güzel bir kızdım. Şimdi böyleyim. Mühim olan yaşama sevinci" diyor. Yaşama sevincini yaktırmamış. Onun yüzünü yakmışlar. YOK ETMİŞLER genç bir kadının yüzünü. 'Güçler' operasyon esnasında.

Sema Pişkinsüt'ü Türkiye'nin en bilinen gerçeklerinden işkenceyi işte, başında bulunduğu komisyonla, resmi olarak teşhir ettiği için, mahkemelerde süründürmeye kararlı Hikmet Sami Türk, ağır yuhalandı 'memleketi' Trabzon'da, sahada.

'Ucuz kahraman' dediği Pişkinsüt, Türk için "Türkiye'ye çok pahalıya mal olmuş bir 'kahraman'" dedi. Ağzına sağlık. Trabzonlu taraftarın da ağzına sağlık. Sema Hanım 'örgüt ağzıyla' konuşuyormuş. Ölüm oruçlarıyla ilgili hemen her yazımın akabinde bana üşenmeden etmeden bir cevap yollayan Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun da mektuplarından birinde bir örgüt bildirisini postalamıştı bana.

Örgütle aynı şeyleri söylüyormuşum. Ya, örgüt ağzı işte! Hayır. Ne Sema Pişkinsüt, ne de ben o örgütlerin üyesi değiliz. Bağlantılı değiliz. Şu değiliz/bu değiliz. Bunu sular seller gibi Ali Suat Bey de bilirler, Hikmet Sami Bey de.

Ama aklın yolu birdir, zulmün adı değişik dillerde değişik seslerle ama ZULÜM'dür. Gerçekleri ne kadar örtmeye yeltenseniz, ne kadar mahkemeler, savcılıklar, ilan kestirmeler, uğraşmalar, uğraştırmalar. Yaptınız işte yapacağınızı. O Operasyonu düzenlediniz. Yakıldı insanlar işte. Söz verdiniz. Tutmadınız. 32 can gitti operasyonda. Ölüm oruçlarında–şimdiye dek–29 kişi

öldü.

Bütün bu ölüler.

Yüzü yanlış, yüzü yakılmış, YOK olmuş, yeşil gözlü sarı saçlı genç kadın.

Ben aklımca 'tevekkülle' canımı sıkan anasonlu bir tüp diş macununa katlanıyorum.

Bunca hukuksuzluğa, aldırışsızlığa, örtme/çarpıtma çabasına, bunca zulme, BUNCA ZULME, nasıl katlanacak ki bu insanlar?

Bu tüpün sonu gelmeyecek mi? Ne zaman bir 'ploff' duyup rahatlayacağız? İnsaf değil mi artık; yetmedi mi? Yetmedi mi, NE?

Gazetelerde tıbbi bir vaka

Büyyyük gazetelerde biliyorsunuz 'Hayata Sıkarak Döndürüş Operasyonu'yla alakalı olsun, 267. gününe giren ölüm oruçlarıyla ilgili olsun, haberlerin üstü, çok çok kalın bir ambalaj kâğıdı ile sarılı bulunmakta.

'Yeni' birisi ölünce, iç sayfalardan birinin derinlerine gömülmüş pul büyüklüğünde bir haber yaparak, aşırı dikkatli gözlerin dikkatine, sunuyorlar.

Bu kadar.

Son zamanlarda, 'ilginç bir tıbbi vaka' olarak nerdeyse, yaklaştıkları bir haber ise bu çelik sansürü delmeyi başardı. Ama ne başarmak!

230 gün sürdürdükleri ölüm orucunun ardından bir ay önce geri dönüşsüz 'Wernicke Korsakoff' hastalığına yakalanan Ali Ekber Doğan ve Havva Doğan çifti ile en nihayet ilgilendi büyyyük Türk medyacılığı.

Zira işin içinde aşk var, birbirine

'Birbirimizi unutmayalım da ne olursa olsun' demiş evli bir çift var ve bunların şimdiki durumları var.

Medyanın habire belirttiğine göre biri 8, diğeri 6 yaşına dönmüş vaziyette.

İki erişkin insanın şimdi birbiriyle itişip kakışıyor olması, birbirlerinin saçını çekip ayağına basıyor olması filan, çok enteresan tıbbi bir gelişme olarak me-

rak ve hayretle nerdeyse, izlenmekte.

Ama hakiki bir acıma, ondan mühimi hakiki bir acı, ondan da mühimi bir çıkarsama/sorgulama (Neden böyle oldular? Böyle olmayı hak ettiler mi? Nedir bu insanların derdi? TC'nin bu hükümeti adil mi? Bu, insan haklarıyla bağdaşıyor mu? Ölüm oruçları durdurulamaz mıydı? Talepler nedir, nerde uzlaşılabilir? Peki HÂLÂ HÂLÂ SÜREN ölüm oruçları başka gençler canlarını, hafızalarını, onurlarını yitirmeden durdurulamaz mı, durdurulamaz mı?) yapılmaksızın, önümüze konuluyorlar.

Tabii, bu kadarına da şükür–diyebiliriz.

Çeşitli nedenlerle sonsuza dek sakat kalan/çocuk kalan/yarım kalan/bırakılan bu insanlardan haber alıyoruz hiç değilse. Suretlerini görüyoruz. İçinde azıcık vicdan, ruhunda merhamet, kafasında mantık izan olanlarımız zaten duyacakları suçluluğu, kızgınlığı, acımayı duyuyorlardır –diyebiliriz.

Diyebiliriz işte bir şeyler.

Ama medyanın ısrarla, inatla, bilinçli bir tercihle böylesine suskun kaldığı; ölümler olurken utanmazca bambaşka bir paketle pazarladığı; sonra da başını öbür tarafa çevirerek görmezden geldiği, bu ağır insanlık dramında, projektörlerin (illa da biri 6, diğeri 8 yaşında) çocuk kalmış, kendilerini yitirmiş bir çifte çevrilmesini, en nihayet çevrilebilmesini, o kadar da hayra yorarak ve sempati, anlayış ve takdirle karşılayamıyor insan doğrusu.

Bu haberler verilirken 'Hayata Dönüş' operasyonundan olsun, F tiplerindeki koşullardan olsun, asla bahsedilmiyor. Bu insanların neden ölüm orucunda olduklarından da bahsedilmiyor; hayat boyu çocuk kalmayı tercih edip etmedikleri de sorgulanmıyor, kalıcı bu hafıza kaybına hangi tıbbi nedenlerle uğradıkları da mevzu bahis edilmiyor. Asla.

Diyelim Havva Ekber'in annesinin, babasının ölmüş olduğunu, dayısına 'Baba' dediğinden söz edildiği için öğreniyoruz. Ve yine 'ayağı şiş olduğu için' Ali Ekber'i gıdıkladığını.

Ayağı yatağa zincirlenmiş Ali Ekber'in. Onun için iltihap bağlamış. Bu 'önemsiz' detayı Sabah'taki haberden öğrenemiyoruz mesela. Son zamanlarda operasyon hususunda olsun/ölüm oruçları hakkında olsun 180 derecelik bir dönüş yapmış bulunan Milliyet'ten öğreniyoruz.

Sabah'taki haberde resmin yanındaki yazılar, bilgiç bilgiç: "Wernicke Korsakoff açlığa bağlı olarak B1 vitamininin azalması, bunun da hücrelerin boşalmasına yol açmasıyla oluşuyor. Doktorlar ölüm orucundaki mahkûmlara B1 vitamini almalarını TAVSİYE ETMİŞTİ," diye bitiyor.

Yani doktor tavsiyesine uymazsan işte, ayağından zincirlendiğin yatağında zorla tıbbi müdahalelerle 'hayata döndürülürken' böyle hastalanıp çocuk kalabilirsin!

Doktor tavsiyesine uymayan hastalanır. Kendi düşen ağlamaz. Olan olmuş, biten bitmiştir. Su testisi su yolunda kırılır. Devlet teröristle pazarlık yapmaz. Kanserden korkma, sigara içmekten kork. Vs. vs. vs.

Şeyden de bahsedilmiyor, bu haberlerde sonra. "Hayati tehlikeleri yok. Ancak tedavisi olmayan ve cezaevinde kalamayacak hastalıkları var," diyen raporlarla tahliye edilen mağdurların, ailelerinin yoksul olduğundan...

Bu EBEDİ ÇOCUKLAR'a bakabilecek maddi ve manevi imkânlarının olup olmadığından. Âlicenap devletimizin bu hastalıkta hiçbir gadrinin olup olmadığından ya da bu hale gelen kendi hapishanelerinden çıkma bu insanlara bakmayı düşünüp düşünmediğinden.

Hiçbir sorumluluk hissedip hissetmediğinden. Bu soruların hiçbiri, bu yürek burkan hikâyelerin tuhaf bir biçimde aktarılışı esnasında, YOK. Hiçbiri. Ve hiçbir suçluluk duygusu yok mu peki, ilgili 'makamlarda'? Çok mu insani oldu? Ve çoook talepkâr?

Yerine otur adalet!

Neyse, Güzeller Güzeli (bu tasviri de kıllık olsun diye ben yapmıyorum, Nurcan Taylan kendisi çok güzel bir bağğyan, diğer kızlar çirkin olduğu için de, kıskanılıp ihbar edildiklerini iddia etti) altın madalyalı haltercimiz Nurcan Taylan, yatırıp 15 milyar kefalet ücretini, kurtarmış sevgili tacizcisini, pardon, antrenörünü.

'Adalet yerini buldu,' diye ağlamalar, zırlamalar.

Ama benim bildiğim mahkeme devam ediyordu. Beraat filan etmiş değildi Sn. Tacizci Şahsiyet.

Şunu da anlamıyorum: Hani Türk Mahkemeleri adillik ve hassasiyetten orta yerinden çatlamak üzereler ya–

Dergi basıyor diye alırlar götürürler çoluğu çocuğu 10 yıl boyunca, 15 yıl boyunca F tipine tıkarlar; sonra da Sedat Peker/Alaattin Çakıcı gibi vakalarda bir salıverme tutkusu.

Ara ki bulasın dosyası tamamlanamadığı, yok yeterince delil yeterli zamanda oluşturulamadığı için bırakılmış o tipleri sonra tabii. Avrupalardan alasın.

Sedat Peker'in Türk 'adaletiyle' ne denli içli dışlı/hısım akraba/parmak marmak olduğu, Balkan kardeşler cinayetinin azmettiricisi olarak yargılanırken, ortaya çıkan 'Sürprizzz!' tanıklar sayesinde salıveril-

miş bulunan Fikret Aydın'ın davasına vakti zamanında bakmış bulunan Hâkim Nusret İnce'yle yakın alakaları filan vasıtasıyla da, tepeden tırnağa kanıtlanmış oldu. Sohbetinden epeyce yararlandırmış Türk adalet dağıtıcılarını, kâtiplerini, dosyacılarını yani.

Gırtlağına kadar mafyayla yakın alakalara batmış Türk adaleti! Beş yıldızlı otelde 20 günlük tatil için satın alınabilen, davanın seyrini değiştirebilen tıynette hâkimler! Tabii burada, aldıkları acıklı maaşlara ve hazin çalışma koşullarına rağmen, işlerini (yani adalet dağıtmayı) hassasiyetle yerine getirebilmek için ömürlerini tüketen Türkiye Cumhuriyeti savcı ve yargıçlarını tenzih ederim! Tüm kalbimle.

Var, tabii ki öyleleri.

Ama yargıya güvenimizin yeniden ve sonsuza dek inşa edilmesi için, hem ciddi bir hukuk reformuna; hem de burnunun dibine kadar mafyayla, karanlıklarla, güç odaklarıyla ilişkiye batmış elemanların, ister Yargıtay üyesi bulunsunlar, ister Yüksek Hâkimler Kurulu'nda derhal, acilen, bir an önce bünyeden sökülüp atılmasına şiddetle ihtiyacımız var.

İşte buyrun size bir 'adaletsizlik' örneği!

İnternette porno ticareti yapan, rehber öğretmen sıfatına binaen kendisine 'emanet edilen' çocukları paçavralara indirgeyip yıllarca 'kullanan', tecavüz eden, kameralara kaydeden ciddi bir pislik: Özgen İmamoğlu, hakkında açılan davalarda toplam 110 yıl istemiyle yargılanırken, tahliye edildi. Edilebildi birkaç yıl önce.

Sonra da hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkartmaca! Şimdi, ara ki bulasın. Yok yıllardır ortada.

Kaçmıştır yurtdışında bir yere. Dışarlarda bir yerde artık, internette çocuk pornosu alıp satmakla iştigal ediyordur. Kendisi gibi hasta ruhlara. Ya da yeni kayıtlar peşindedir parçalara ayırdığı yoksul çocuklarla.

Özgen İmamoğlu'nun vakti zamanında cümlemizi

dumura uğratmış bulunan 'tahliye kararı' incelense şöyle bir. Kim bilir altından neler neler çıkacaktır.

Pedofiller de bir cemiyet, cemaat oluşturuyorlar aralarında kuşkusuz. Dünyanın bu en büyük günahına bulaşacaksan, senin gibi günahkârlarla dayanışma ağını da oluşturacaksın. Boru değil.

Adam yıllarca Gaziantep'te, Bursa'da oğlan çocuklarına tecavüz etmiş, bu görüntüleri kaydetmiş, internet üstünden yedi düvele pazarlamış.

Evi basıldığında bırakın telef ettiği çocukların verdiği ifadeleri, yüzlerce CD ele geçirilmişti. Sonra bunlar buharlaşıverdi poliste ya da mahkemelerde. Şudur, budur– Esrarengiz olaylar silsilesi.

Birileri hakikaten şu Özgen İmamoğlu'nun yüzde yüz haksız ve esrarengiz tahliye kararını, o dönemde delillerin nasıl YOK edilebildiğini, çevrilen dolapları araştırıversin. Kim bilir ne bağlantılar, ne kayırmalar, ne pedofil dayanışmaları ve karanlıklar çıkacaktır derinlerden.

Bizler artık hakikaten, Avrupa Birliği'ne girmenin eşiğindeyken edebiyatının da anlamı yok, azmettiricilerin, pedofil/tecavüzcü tacirlerin, değişik ebat ve renkte mafya örgütlerinin bildik/bilinmedik dayanışma ağlarıyla salıverildikleri–

Buna karşılık, yok efendim bastığımızda derginin bürosundaydın, değildin, afiş astın, o yazıyı o gazeteye, bu dergiye bastın diye düşünce 'suçlarının' ise en tehlikeli, en mühim, en sirayet edici addedilerek şiddetle ve ivedilikle cezalandırılabildikleri bir 'hukuk' sistemiyle yaşamaktan fena halde bezmiş vaziyetteyiz.

Sıkı bir silkelenmenin zamanı bugün bile değildir. Dündü. Evvelsi gündü. Çok geç kaldık, daha fazla, artık gecikemeyiz. Düşüncenin, külliyen suç olmaktan çıkarılmasıyla başlayabiliriz.

Bomba!

Nasıl gündüzcü taksicileri üç-üç buçuk sularında bi taksiyi durağa götürüp gececi arkadaşa teslim etme telaşesi esir alıyor, önünüzden esrarengiz istikamet işaretleri yaparak boş boş vınlayıp geçiyorlar; şimdi benim anladığım köşesanlarda da böyle bir "OLDU MU SAAT SANA DÖRT; NE YAZACAZ Kİ YARINA" daralması mevcut: Taksicilerle aynı saatlerde. Buyrun beyler Pelit'e!

Hoş taksici deyip geçmeyiniz/'İlk Grip' mevsimindeyiz/Soğuk sular içmeyiniz! Meslek grupları içinde köşebazlara ennn benzettiğim grup, taksici tayifesidir. (Söyledim kurtuldum.)

Kardeşim adamlarda sohbetin Allah'ı var. Bütün gün beşer beşer beşeri ilişkiler içinde memlekete kafa patlatmaktan–

Yemin ederim bazen öyle bilgili, öyle çenekâr, öyle hoşsohbet taksicilere düşüyorum ki; şeytan diyor çık Ennn Patrona, "Sayın Patronum" "Sn. Havacivaoğlu'nun yorum şişesini, pardon televizyon köşesini, bugün öyle bir taksiciyle karşı karşıya bulundum ki, ona teslim etseniz reyting patlaması yapabilirsiniz after-haberler diliminde diyorum. Ayrıca imaj çalışmasını üstlenerek ipek/kaşmir/ipekkaşmir üçgenini ben ayarlamayı da, sırf bu eksperiansın yaşanabilirliği uğruna

üstleniyorum."

Tabii Şeytan böyle şeyler söylemekle birlikte, benim Büyük Patronum'a çıkmışlığım vaki olmadığı gibi, ben fakiri tanıyor olma ihtimali de epeyce düşük bulunmaktadır. (Burda cümle Hadi Uluenginvari bir viraj almıştır. Hamster'lara daha epeyce vardır.)

Yani: televizyonculuğa, daha doğrusu köşeciliğe/gazeteciliğe dair gözcü fikirlerimizi latan tutuyoruz işte gardırobumuzda.

Zaten fikriyat ambarımı son sıralarda ağzına dek doldurmuş bulunduğum balyaların DA (yani: Gelinim Olur musun? draması) çevreye verdiği zarar ziyandan derin(likli) bir utanç debelenmesi içindeyim. (Bugün de böyle bir burgu makarna stili. Her zaman ki penne arabiatta yerine.)

Hangi kapıyı çalsam, "Senin yazıların yüzünden O programı izlemeye başladım" lafı.

Sütten çıkmış ak kaşık her biri. Tam berjerlerine kurulmuş İngeborg Bachmann okumaktaydılar, Mahler dinlemekteydiler de, benim "Banality of The Evil in Western Turkish Society" (Bkz: Türk Tarih Kurumu Yayınları) serim üstüne kötü yola düştüler!

Ve tabii kardeşim tüpsüz dalamazsınız. Damardan öyle Türk toplumunun labirentlerine dalmaca. Sonra yersin vurgunu, otururşun şaşkın şaşkın: "Kim bu Semranım? Kim bu Semranım?" diye diye. İşte bu Semranım Kenan Evren'in Frankenstein'ıdır. Cunta bu alabildiğine 'korrekt' şahsiyetlerin omuzlarında yükselmektedir. Yükselmiştir.

Ben mesela Arıza Kadın tanımımızın tanrıçalarından Ahu Tuğba'nın "Paşamız sayesinde bu güzel günleri yaşıyoruz" teranelerini ve anti-Bülent Ersoy bir tutumla ellerine filan hürmetle yapışma sahnelerini unutmam. Hiçbir zaman.

Ve şimdi (Laleciğimin tabiriyle) bombayı patlatıyo-

rum: Semranım nasıl tabiatının, disiplin filan sandığı çarklarını, hop oturup hop kalkmalarını 'asker çocuğu olması' ve çokçokçok katı bir ailede yetişmesi ile (babası hava astsubayı imiş) açıklıyor ise–

Ben de bu memleketin başına gelmiş bulunan tümmmm müsibetleri, hayır! exMaocuların Türk basınındaki yeriyle değil, hayır! Sabetaycıların ele geçirdiği sonsuzzz saflarla değil, hayır! tarikatçılıkla, nepotizmle değil; ASKER ÇOCUKLARI SENDROMU'yla açıklıyorum. Nerde bir asker çocuğu, orda bir (kafadan) Yaralı Ceylan!

Dönme mezarlıklarında soyadı izi sürmek yerine, medyacılığımızdaki asker çocuklarının tam listesi yayımlansa şöyle bir! Vazifeye davet ediyorum. Yayımlansa ve işin vahametinin 'Vatikan'ın Oyunları'ndan filan çok daha büyük ve derin (psikolojik! psikolojik!) olduğuna uyanılsa. Bu memleketin

Vietnam Sendromu, asker çocukluğudur hanımlar beyler. Ve sivilleşme harekâtında gereken yorumları da, taksicilerden alabiliriz diyorum. NAÇİZane. Ve zaten tevazu bizim tabiat anamızdır. Durduk yerde.

Enema

'Kurban: Marilyn Monroe'nun Gizli Teypleri (Arrow Books) kitabının teorisiperane yazarı Matthew Smith'e göre olay şöyle cereyan etmiştir: Bir yıl önce düzenledikleri Domuzlar Körfezi Çıkartması'nda, Castro'nun gücünü hesap etmeyen, tipik bir Amerika Birleşik Devletleri saplantısıyla Küba halkının anında taraflarına katılarak 'özgürlüklerine kavuşmak için' (Amerikalılar için kendilerininki dışında herhangi bir idarede özgürlük mümkünat dahilinde değildir) onları destekleyeceğini zanneden Okumaözürlü CIA, müthiş bir hezimete uğramıştır.

Bu hezimet esnasında Küba'dan bir an önce tüyüp canlarını kurtarabilmek amacıyla istedikleri havadan kurtarma harekâtı BİR SAAT GEÇ düzenlenmiş; Castro karşıtlarının ve CIA yandaşlarının artı ajanlarının telef olmasına neden olan bu gecikme, CIA'nin bir kısmında sonsuz bir KENNEDY NEFRETİ'ne neden olmuştur.

Bir rivayete göre hava desteğinin bir saat geç gönderilmesinin müsebbibi, sırtı ağrımakta olduğu için harekâtı idare edemeyen Başkan Kennedy değil de, kardeş Adalet Bakanı Robert Kennedy'dir. Ayrıca.

CIA, Marilyn'in evini dinlemekte olduğundan, 6 aydır Monroe'nun Başkan'la değil de, Robert Ken-

nedy'le ilişki içinde olduğunu, yani ağbinin Monroe'yu kardeşine devrettiğini ve her ikisi için de Monroe'nun az biraz baş belası olma potansiyeli içerdiğini bilmektedir. (Marilyn tehditler savurmaktadır zira. Kalbi kırıktır.)

Bu kısım doğru: Zira Monroe'nun öldükten sonra evini satın alanlar, çatının akması üstüne bir tadilata girişirler ve orda döşeli bir sürü (gizlice dinleme yapabilmek için döşenmiş) hatla karşılaşırlar.

Artık bizler de ölmeden, öldürülmeden önceki son yıllarında Monroe'nun yaşadığı yerlerin; sol görüşlü tanışlarının çokluğu nedeniyle FBI, ulusal güvenliğe bir tehdit teşkil edebileceği gerekçesiyle CIA ve Kennedy'lere şantaj yapabilmek amacıyla mafya tarafından dinletildiğini (kadının etrafındaki korkunç çemberi düşünün!) biliyoruz.

Yazarımıza kalırsa Mahir CIA son gecesinde Marilyn'in evine damlayıp (hatırlı/mühim bir şahsiyet olaraktan) bir şeyler içiyorlar. Marilyn de, Ajan da karşılıklı. Ve fakat Marilyn'in kendi evinde sunduğu içkinin içine 'Mickey Finn' tabir edilen 'chloral hydrate' katılmıştır. Bu, insanı anında baygınlık derecesinde uyutan bir madde. Marilyn öyle kütük gibi uyurken de, enema (lavman) ile öldürücü dozda Nembutal yollanıyor sistemine.

CIA'nin adam ya da adamlarını gören yok, gelip bu cinayeti, bu metotla gerçekleştirdiklerine dair bir adet dahi kanıt yok.

Ama Emniyet Müdürü William Parker'ın olayı örtbas etmek için elinden geleni ardına koymadığı, kalın bir cinayet/intihar soruşturması dosyasının Washington'a yollanıp bir daha su yüzüne çıkmadığı, otopsiyi yapan Dr. Noguchi'nin işinin yarıda kesildiği ve aldığı örneklerin laboratuvardan 'yok edildiği' bilinen gerçekler.

Yine de, yazarımızın Marilyn'in önce Mickey Finn'le bayıltılıp enemayla dayanan Nembutal'le öldürüldüğüne dair TEK kanıtı Dr. Noguchi'nin Marilyn'in kolonunda normalin dışında bir morluk tespit etmiş olması.

E bu da; CIA'nin 'Aaa, bakın Marilyn'i Kennedy'ler öldürtmüş' havası yaratacak bir cinayetle Marilyn'i yok etmesi, üstelik amacına bunca ulaşamayan bir cinayetle:

Zira hiç kimseler de çıkıp 'Tipik Kennedy cinayet maktulü' filan demiyorlar; pek de akılcı gelmiyor insana.

Üstelik bu müthiş teorinin tek kanıtı Dr. Noguchi'nin açıklayamadığı (başka bazı adli tıp uzmanlarınınsa kayda değer bulmadığı) bir kolon morluğu hadisesi ise.

Marilyn'in intiharında pek çok kişinin katkısı yadsınamaz. Özellikle Marilyn'in 'Beni bir et parçası gibi elden ele geçirdiler' dediği Kennedy Biraderler'in. Ama ben ne yazarımız gibi Kennedy'lerin nerdeyse sosyalist olduğuna inanmaktayım ne de Düzen'e (Büyük Amerikan Düzeni) karşı sıkı bir mücadele vermeye kararlı olduklarına.

İcabında mafyayla (sözüm ona ona karşı amansız bir mücadele yürüttükleri) dahi işbirliği yapmaktan imtina etmeyecek kadar büyük oportünistlerden söz ediyoruz Kennedy'ler söz konusu olduğunda. (Marilyn'in ölmesinden önceki son görüşmelerinde ter ter tepinerek ağbisinin mafya lideri Sam Giancana'yla çekilmiş fotoğrafını geri istiyor Robert Kennedy: bir iddiaya göre.)

Evet! netice itibarıyla birilerinin tavuğuna 'kışşt' dedikleri için her iki kardeş de suikasta kurban gittiler. Ama İngilizce bir tabirle: 'Hem pastaları ellerinde kalsın, hem de yesinler' istedikleri için öldürüldüler

bana kalırsa. Kurban Marilyn vakasında da aynen yaptıkları üzre.

Batman'da 'kadınlar yaşıyor'

Vakti zamanında çok sevgili bir okurum, ben daha gazete yazarlığına başlamadan yazdıklarımı sevip okuyan çok hakiki bir okurum, Batman Lisesi'ne resim öğretmeni tayin edilince dünya başına yıkılmıştı. Birkaç kartpostal yolladı bana Batman' dan: Üstünde petrol tesisleri filan... Batman, bir cehennemdi onun için.

İçinde hiçbir vahaya rastlamasının ihtimali olmayan bir sürgün, hayattan.

'Cehennem başkalarıdır.'

Aynen öyle. Nasıl cehennem başkalarıysa, cennet de öyle. Bu hayatta cennet ya da cehennemde olmanız hali, kesinkes kimlerle olduğunuza bağlı.

Batman faili meçhullerin, Hizbullah'ın, kontrgerillanın, sonra da kadın intiharlarının adı çıkmış, adı kötüye çıkmış, adı karanlığa cehenneme çıkmış kenti.

Cuma gecesi, cumartesi ve pazar günleri Batman'daydım. Bir grup kadınla. Diyarbakır grubumuzdan, bu geziye katılmayanlar çoğunluktaydı. Bozuldum ben, epeyce.

Pınar'la (Selek) Jülide (Kural) el ele vermiş, kocamaan (elli kişilik) bir grup çatmışlar. Pek çok çeşit kadından oluşan.

Bu grubun büyüklüğü, 'eski' grubumdan katılanların azlığı, sosyalleşmenin ağırlığı; ilk bir buçuk gü-

nümü cehenneme çevirdi.

Doğru. Cehennem başkalarıydı. İçimizdeki 'başkaları'. Ama içimiz çeşit çeşitti: Bir de içimizdeki cennetlikler vardı. Cennetliler. Cennetler.

Cumartesi sabahı, tavanı camdan bir kubbe şeklinde tasarlandığı için, hepimizin Zeynep Oral'ın tabiriyle 'serada domatesler gibi kızardığı' toplantıdaydık önce.

Kürt analar konuştular. "Neden geç kaldınız?" dediler. "Savaş bitsin," dediler. "Gidin, öbürlerine de anlatın," dediler. "Biz acımızı içimize gömmeyi biliriz. Çok acıdı içimiz. Ama barış, ama barış," dediler. "Genel af isteriz. Kalıcı barış isteriz," dediler.

Bağırları taze yanık, konuştular, anlattılar.

Biz az konuştuk. Onları dinlesek yeterdi. Bir 'işe' yaramıyordu belki. Ama işte ordaydık. Ne deseler haklıydılar. Biz ne kadar dinlesek, azdı. Dinledik.

En son Sema Pişkinsüt konuştu. Hayret ama çok doğru dürüst konuştu. Başı, ortası, sonu olan; hiçbir milletvekilinde rastlamadığım, rastlamayı ümit etmediğim. Bütünlüğü, anlaşılırlığı, amacı olan bir konuşma. Anlayan, bir konuşma. Anlaşmaya yönelik, bir konuşma.

İtilip kakıldığı, oğlunun tartaklandığı kongreden sonra bile: 'Kral çıplak' demişti. Sembollere sığınmıştı. İşte şimdi ilan ediyordu. Bu partinin başı, çoktaan bitmişti. Bitmediğine, erimediğine dair ısrarı, tüm bir Türkiye siyasetini bitirmekteydi. Sıkmakta, eritmekteydi.

Sonra, belediyenin konferans salonunun serininde, yalnız Kadın Platformu üyelerinin ve bizlerin katılımıyla başka bir toplantı gerçekleşti.

Batman'da kadın intiharları: NEDENDİ?

Bir kere şu yanlışımızı düzelttiler: Batman'da değil yalnız, diyelim Muş'ta da genç kadın intiharları bu

denli yaygındı. Sayılar, aşağı yukarı aynıydı. Ama Batman'ın adı çıkmıştı. Ve Batman'da basın daha ağırlıklı olduğu için 'Kadın intiharları' mevzuu Batman'la özdeşleşmişti.

Oysa Doğu'nun aynı sorunlarla kavrulan her yerinde, genç kızlara kestirme bir çıkış yolu kalıyordu: Bu dünyadan, onları hiçleyen, onlara hiçbir şey vaat etmeyen bu dünyadan sonsuza dek göçmek.

Kamu görevlileriyle girdikleri ilişki yüzünden intihar ettikleri iddiası da, yine medyanın pompaladığı bir fasaryaydı. Kendini öldüren 135 kızın 133'ü bakire çıkmıştı. Bu çocuklar, bu kızlar köylerinden zorunlu olarak göç etmiş, kendilerini kendileri yapan topraklardan atılmış ailelerin çocuklarıydılar. Yeni bir şehrin kıyısında, o şehre, o hayata tutunmaya çalışıyorlardı. Hayır! Köyü özlemiyorlardı. Anneleri, nineleri gibi topraklarının özlemiyle yanıp kavrulmuyorlardı.

Onlar, yeni bir hayat özlemiyle dağlanıyorlardı.

BİR HAYAT özlemiyle. Onlara eğitim, iş ve herhangi bir özgürlük, var olma imkânı sunmayan hayatlarını, onları hiçleştirmekte ısrarlı hayatlarını, ellerinin tersiyle itiyorlardı, işte. Madem bu yaşam onlara bu kadar pinti, başkalarına bu kadar cömertti; onlar da bu hayatın kıçına tekmeyi böyle geçirirlerdi: Çekip giderek. Çığlıkların en mutlak, en dinmez ve geri dönülmezini atarak. Kendilerini dünya yüzünden silerlerdi!

Evlerinin dışarıya açılan tek bir penceresinden, o iğrençlik ve kirletme kutusundan, televizyondan izledikleri üst üste biniyor, onlara bilinçaltlarında da olsa nasıl bir adaletsizliğe uğradıklarının ışıklarını yakıp söndürerek, her gece, her gün, her sabah, her saniye çıkışsızlıklarını hatırlatıyordu. Zulüm altındaydılar. Adını koyamıyorlardı. Bu, onları daha da bunaltıyordu.

Sonradan olmuş bu şehirde beton mantarlardan

oluşan bu şehirde, onlar için hiçbir kıyı ve köşe yoktu. İçine girip soluklanacakları hiçbir kuytuluk. Onlar da bu nefes nefese mutsuzluktan böyle çekip giderlerdi.

Gece geldi. Zaten toplantı bitmişti. Bizim için havuz kıyısında müthiş bir şölen düzenlediler. Şarkılar, türküler, oyunlar gırla gitti.

Gecenin en matrak yanı, giderek daha çok itiş kakış, kına gecesi similasyonunu, yöre kıyafetleri defilesini, şarkı türkü dans tiyatro gösterilerini, oyun ekibini izlemekte ısrarcı Kürt erkeklerinin varlığıydı.

Batmanlı sorumlu kadınlar, habire uyarıyor bunları: "Bu gece kadınlar için. Geriye çekilin."

Ama gecenin bir vakti olmuş, kafalar bulutlanmış, onlar için de mühim işte bu gece, bu şenlik havası. Bir Kürt genci kendini habire uyaran, geri çekilmesini talep eden Kadın Platformu görevlisine patlatıyor soruyu:

"Sen benim halkımın bir kadını değil misin?"

Kürtlerin sıcaklığını, samimiyetini, sevgisini yine bize boca ettiler. Mahcup ediciydi. Her şeyden çok Batı imalatı dibi delik testilere benziyorduk. Onlar doldurmaya üşenmiyorlardı. Nerdeyse tabiatları icabı donatıyorlardı bizi, sarılıp öpüyorlardı, sıcaklık yayıyor, habire veriyorlardı.

Gecenin sonunda, hepimiz iyiydik. Batman bir cennetti. Kürt kadınları bizi yine 'iyi' etmişti. Sağaltmış, dinginleştirmiş, sevecenleştirmişti. Büyük bir mutlulukla ayrıldık; deliksiz uykulara daldık.

Amerikan askeri: Aslan Cinotri!

Bir gafil protesto grubu da, Kapalıçarşı'yı seçmiş 'NATO'YA HAYIR!'dan da ziyade, 'NATO ZİYARETÇİLERİNE SATIŞA HAYIR!' demek üzere.

Kapalıçarşı Esnafı'na haa!

Pardon da, Kapalıçarşı Esnafı'nın Hong Kong'daki Çinli esnafla birlikte dünya yüzünün en esnafkâr, en işini bilir, en gaddar esnafoğluesnaf-larından oluştuğunu düşünmekteyim.

Yüzlerce yıllık esnafların çocukları tutunabilir ancak orda, bir nevi esnaflık âleminin 'killer shark'ları. Sen git de onlara: "Abicim, şu NATO İnsanları'na satış yapma," de! Yok ya!

Bu safdillik bana en çok, seçimden önceki bir televizyon oturumunda; oy patlaması yapacaklarına inandıklarını, Kapalıçarşı Esnafı arasında yaptıkları bir ankette yüzde 60-70-80 oranında oyların kendilerine çıktığını söyleyen Doğu Perinçek'i hatırlattı. (Onları artık her neden örneklem seçmiş ise.)

Yükselen Yeni Şehir Esnafı'nı temsilen R. Tayyip Erdoğan ise "Biz de zaman zaman BU işlerin içinde olduk ama bir netice alamadık," demekteydi.

Süleyman Demirel'in 'Yollar yürümekle aşınmaz'ından bir adım öte ya da beri: kararı size bırakıyorum.

Geçenlerde bindiğim taksinin şoförü kaçınılmaz

üzre sohbet NATO Zirvesi'ne (ya da Bekir Coşkun'un harikulade tasviriyle NATO Zırvası'na) dayandığında: "Valla inanır mısınız, iğrendim ben bu Amerika'dan tamamen,' tarihi lafını, ediverdi.

Hakikaten, cümleten, dünyacak tiksindik bu Amerika Birleşik Devletleri'nden ve onun petrol şirketlerine mi, şahin stratejistlere mi, dünyayı ve hiçbir şeyi kavrama yeteneğine haiz olmayan dumkof akılverenlerine mi, neye, neye, neye (akıl/izan/mantık ötesi zira yayılmacı zihniyeti) dayandığı belli olmayan Korkunç Bush'undan.

Tüm o Hollywood filmleri, televizyon dizileri, şarkılar/müzikaller/oyun havaları; temizleyebilecek mi bakalım onlarca yıl boyunca, Irak'ı işgal etmenin yarattığı bu kanlı havayı?

Defne Barak diye dünyacaaa menşuuur röportajcısı Hürriyet gazetesinin, gidip Fort Bragg Üssü'nde yargılanmayı bekleyen 'Amerikalı Küçük Müsibet' Lynndie England pisliğiyle görüşmüş.

Birkaç gündür bu müthiş röportajlama başarısını muştulamaktaydı Hürriyet. Ve hatta bir dolu Amerikan TV kanalı Defne Barak'la görüşmek üzre sıra beklemekteymiş, bu müthiş röportaj üstüne.

Defne Barak'ın daha önceki müthiş röportajlamama başarılarına da şahit olmuş bir okur olarak, yine hiçbir şey çıkmayacağını kestirmekteydim. Diyelim bir zaman önceki Michael Jackson'ın annesi ve babası röportajında da hiçbir halt yoktu Sn. Barak'ın, nice artist/martist röportajında da. Yani 'O bir gölgedir/Röportajcı sanırsın' takımından

Sn. Barak. Ki, Reha Erus da öyledir, ama tüm bu röportajlayamama da ağırlama işinin piri, Leyla Erduran olup, kendisinin Fidel Castro'su üstüne röportajlamamada kalkan balıklama tanımam.

Her neyse, muhtemelen söz dağarcığı 50-60 keli-

meyi geçmeyen bu Amerikan moronu, hemen hiçbir şey söylemeyip, habire kıkırdıyor. Bir de o kıt kafasıyla, 'Ben mi yarattım?' demeye getirip üslerinin esas kabahatinin ve başka işkencecilerin de olabilirliğini, bir nevi primitifçe (çok çok kazırsanız) işaret ediyor.

Eminiz ki; Lynn(die)'nin şerefsiz komutanları ve iğrenç takım arkadaşları da, en az onun kadar işin içindedirler. Ama işbirlikçilik bir mazeret değil, düpedüz bir tercihtir.

Zira bu işkenceci sıçanların yaptıklarını, ettiklerini kameraya kaydedip, komutanının kapısının altından atan da bir Amerikan askeriydi. Yani vicdanını, insanlığını ve sorumluluk duygularını Irak'a doğru yola çıkarken portmantoya asıp da gelmemiş ya da bu hislerden tamamen muaf olarak doğmuş Amerikan sosyopatlarından biri olmayan, bir Amerikan askeri.

Yine de Defne Barak'a gerçekleştiremediği görüşme için ve en çok da o piç kurusunun arsız suratını asarak ya da kaldırarak dangalakça kameraya baktığı fotoğraflarını bize sunduğu için, teşekkür borçluyum. Zira en azından ruhsal olarak kafamda öyle bir evire çevire benzettim ki Lynn(die) yüzsüzünü; bir daha, bu dünyada, bu acımasızlık, gaddarlık ve kayıtsızlıkla, 'gün'yüzü görebileceğini zannetmiyorum.

Alıngan ve meşgul ruhların yeri

Steven Shainberg diye biri, 'Sekreter' diye bir film yapmış. Sinemalarımızda oynadı. Bayağı kötü bir film.

Önce –öğrencilik döneminde mi ne– kısa metrajlı çekmiş bu filmi Shainberg. Sonra herhalde konu kıtlığına kıran girdi, söyleyecek lafı yok, kalkmış bu sefer uzun metrajlı çekmiş filmi. Zaten film sol gösterip sağ vuran bir film.

İlk 20-25 dakika boyunca 'Şahane bir şey olacak sanırsam bu' diye izledim filmi. Sonra uzadı da uzadı. Uzadıkça baydı, saçmaladı.

Hele sonu! Hele sonunda Sekreterin Azmi sekansları! Felaket ötesiydi.

Postpostfeminist filan zannedenlere filmi duyurmak isterim: Netice itibarıyla: "Ey kadın! Yolun ne ise, SM de olsa, ballı ekmek tatlısı da; SEBAT ET! Erkeğini ELDE ETMEK için diren! Yapış. Tepin. Kazınamayacak kadar nüfuz et. Bu arada bol bol aşağılanabilirsin, kalbin kırılabilir, HİÇlenebilirsin. Hiç mühim değil. Hayatta en hakiki mürşit bir kocadır. Sonunda onu elde eder (azimli 'fare' taşı deler) SM balayı motifleriyle süslü nirvananızın (yani düğününüzün) ertesinde, evinde keyif çatarsın. Akşam olunca yemek üstüne popona şaplakları yer, zevkten çatlarsın"dı resmen.

Yani çiftin sado mazoşist olması, hiç de en kokoz

mesajlarla örülü olmasına engel teşkil etmiyordu.

Sekreterimizin SM aksesuarlarıyla ve çayın şekerini ağzıyla karıştırarak götürüyor olması, ne fark yaratıyor ki?

O kılıklar içinde olmayan ve çay kaşığını elceğizleriyle döndüren bir sürü kadın da, eşit derecede zevk alıyorlar rollerinden ve onların kostüm ve aksesuarlarının kısıtlı olması, durumlarını daha can sıkıcı filan yapmıyor. Hepsi eşit derecede can sıkıcı!

Bütün genel müdür sekreterlerine verdiği mesaj filmin, koca bulma dininde her türlü çilenin mubah, hatta ağız suyunu akıtacak derecede leziz olduğu yolunda ki–

Üstelik film: işte orta sınıf Amerikan ailesinin reklam karesi mutluluğunu böyle kazırım, SM ilişki zannettiğiniz gibi değildir filan yaparak ilk başlarda, farklı bir melodi çalacağına dair bir beklenti de yaratıyor ki –ayıp ediyor.

Zira sonrasında baş üstü, boş havuza çakılmaca. Filmden bahsettim de bahsettim bu arada. Oysa son yazımda da delleniyordum; bu film beni epeyce sinir eden bir Türk(leme) huyuna (yine) vesile oldu: Sekreterler bir protest(o) toplantısı düzenleyerek: "Biz Türk sekreterleri olarak hiç de böyle değiliz bi kerem. Mesleki onur ve gururumuzla oynayan bu filmi protesto ediyor, bu vesileyle önümüzdeki Kurban Bayramınızı kutlayıp başarılarınızın devamını diliyoruz," yaptılar.

Hemen içimizden ve dışımızdan: "Bu film Yeni Dünya sekreterlerinin düşük ahlak düzeyi, patrona solucan yollama isteği ve SM aksesuarları kullanma azimleri üstüne olup, Türk sekreteri atiktir, dakiktir, çalışkandır, gözü patronunda değil, istikbal göklerdedir," diyesimiz geldi. Niye Allah aşkına Türk meslek gruplarında bu çılgınca alınma hastalığı?

'Hamam' filminin hamamcıları, 'Bizimkiler' dizisi-

nin kapıcıları, benim 'Tiyatrofobia' başlıklı alabildiğine öznel yazımın tiyatrocuları nasıl da kızdırıp, nasıl basın bildirgelemeleri, toplantılamalarına neden olduğunu filan hatırlayın bir. Ki bu benim ilk solukta aklıma gelen örnekler.

Kadınların girip çıktıkları muhtelif psikolojik cendereler üstüne bir yazım mesela, hemşirelerin o denli (artık neresinden bilemiyorum) okumalarına vesile olmuştu ki, o yılın Aydın Doğan Grubu Köşecileri mahkemeye verilme rekorunu kırmıştım mesela.

Diyelim on yıllarca sendikalaşma hakkı tanınmaz memurlara –Pıssss.

Sağlık Şûrası'na hemşireler alınmaz –Hıssss.

Gazetecisinden, hademesine bir sürü meslek grubu, bir sürü temel haktan yoksun yaşar. Patronun canı isteyince, kâr marjı azıcık düşünce, birinin keçisine 'kışşşt' deyince filan kapının önüne konulur –Tıssss.

Ama alakasız bir filmde, tamamen hayal ürünlemesi bir dizide/yazıda/romanda bir adet karakter yaratıldı diye hop oturup hop kalkmalar.

"Biz fahişe değiliz."/"Biz eşcinsel değiliz."/"Biz pezevenk değiliz."/ "Biz tembel değiliz."

"Güzel kardeşim, tabii ki yukardakilerden hiçbiri değilsiniz. Ama korkak, şahsiyetsiz, sindirilmiş ve körü körüne itaakârsınız. Hakkınızı aramak yerine en gerekli yerde, manasız alınganlıklarla hatları meşgul etmektesiniz."

Böyle de denmez tabii ki. Hem bu laflar Filipinlilere edildi. Yanlış anlaşılmasın. Bir Türk sekreter mesela, dünyayı parmağında oynatır vallahi de, billahi de. Zaten bir Türk parmağı da, dünyayı parmaklar icabında.

Ağbiler kıraathanesi kaldırmadı!

Gazetede şöyle bir fotoğraf vardı: CHP'nin kadın-erkek eşitliğinde kadınlar lehine pozitif ayrımcılık getiren önergesi oylanmakta. AKP'den Serpil Yıldız ve Lokman Ayva KABUL oyu vermek üzere, ellerini havaya kaldırmışlar.

Tam önlerindeki sırada isimlerini bilmediğim, muhtemelen hiçbir zaman da bilmek istemeyeceğim iki AKP milletvekili, biri 180 derece dönmüş, hayretler içinde, kadınlar için olumlu ayrımcılığı destekleyen iki partidaşına bakıyorlar.

Ama ne bakmak!

Biri daha ziyade mutlak bir şaşkınlık içinde: Gezmekte olduğu hayvanat bahçesinde ömründe ilk kez kafesinde gördüğü lama, cup diye yüzüne sıkı bir tükürmüş. Hani öyle bir çocuksu hayretengizlerde boğulmaca.

Diğeri ise tam kahvehanenin KeyfimSüperr ağbisi. Şöyle kafasını yarı çevirmiş bıyık altından, öyle dalgasını geçe geçe bir sırıtması var ki. Hani olmayacak bir işe girişmiş (biraz da yamuk ve 'fan-tâ-zi' bir işe) ahbaplarıyla hem kafa bulmakta, hem de neşeyi doğrultmakta. Kıs. Kıs. Kıs bu kadar olunur yani.

AKP'lilerin, özellikle AKP'nin sayıca hatırı sayılır fukaralıktaki kadın milletvekillerinin bin bir dereden

su getirip on yüz bin demagojik top çevirerek karşı çıktığı, hor gördüğü, abesle iştigal, memleket realitelerinden uzak, lüzumsuz ve de en mühimi bir nevi 'lüks' gördüğü bu can alıcı önemdeki önerge, reddedildi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin makus talihini değiştirebilecek vahametteki bu şahane önergeyi reddetme basiretsizliğini gösteren kahveci ağbilerini ve kahveci ablalarını, hakiki kimliklerini sergileme imkânına böylesine cansiperane sahip çıktıkları için tebrik etmeyi, burada şahsen borç bilirim.

Bir ülke düşünün ki, üniversitelerinde okuyan kadın ve erkek öğrencilerin sayısı hemen hemen eşit olduğu halde (onların anlayacağı dille: fifty-fifty) Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Türkiye kadınlarının temsili, Suudi Arabistan'ın dahi, gerisinde. Demek ki o ülkenin bir temsil sorunu bulunmaktadır. Demek ki o ülkenin nüfusunun tam yarısı, üniversite mezunlarının tam yarısı, temsil edilememekte, hakiki demokrasiye geçebilme konusunda bu temsil sorunu pek tabii ki, ciddi bir engel teşkil etmektedir.

Şimdi senin durumun Avrupa Birliği ülkelerinden böylesine geri iken, bu mevzuda bariz bir sorun, negatif ayrımcılık, dışlama, soğutma, kabullenmeme apaçık söz konusu iken, kalkıp bana AB'ye üye 14 ülkedeki 'benzer şekildeki düzenlemelerden' vs. vs. söz etme rica ederim.

Buna: kıvırtmak denir, buna tahammülsüzlük denir, buna Türk siyasetindeki kadının biçare rolünün değişmesini, dolayısıyla Türkiye politikasının gidişatının değişmesini kabullenememek, kadının hak ettiği yeri almasını içine sindirememek denir.

Sonra peki n'oluyor?

İster soldan sağa okuyun, ister sağdan sola imamhatiplere ÖSS'de kolaylık geliyor. Zira bahçede otla-

yan kuzular dahil, meslek liselerine katsayı eşitliği getiren tasarının, imam-hatip mezunlarına yaradığını esasen, cümle alem biliyor.

Peki senin üniversitelerinde türban takmak serbest mi? Hayır! yasak!

O zaman? O zaman buyrun bakalım kız öğrencilere 'negatif ayrımcılığın' daniskası. Zira sakallı ya da henüz sakalı bitmemiş imam-hatipliler, eğer 'üst' cinstenseler (yani bu memlekette erkekseler) girer, hiçbir eşitsizliğe uğramadan üniversitelerde okuyabilirler.

Peki ya kız öğrenciler?

Kız öğrencilerse başı bağlı oldukları sürece yok peruk takmaktan, yok tuvalet aralıklarında üst baş değiştirmeye; ancak ve ancak bin bir çeşit eziyetle ve dini inançlarından taviz vererek, belki de vicdanları, ruhları ciddi şekilde sızlayarak, yara alarak ancak, üniversiteye devam edebilirler.

Üniversitelerde türban yasağına, en başından, ta başından beri karşıyım.

YÖK'e de öyle. 12 Eylül'ün mirası tüm yarı faşizan kurumlara karşı olduğum gibi, Türkiye'de bilimsel özgürlüğün ve öğrenci haklarının dibini dinamitleyen YÖK'e de sonuna kadar karşıyım.

Ama tüm bunlar, kadınların maruz kaldığı bunca haksızlığı düzeltmeye yönelik, çokça da sembolik kalabilecek bir önergeyi dahi bünyeleri kaldıramayan AKP'lilerin, 'ağbiler kıraathanesi' düzenlerini korumalarının gericiliğine karşı olmama neden teşkil etmediği gibi, aksine hakiki ve önyargısız demokratik bir bütün oluşturmaktadır kanaatindeyim.

Adın: Üstünde

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde kadınlar için 'pozitif ayrımcılık' yeniden oylandı sözüm ona.

Bu Meclis'ten, öylesine ilerici bir maddenin geçmesi, zor'dan da öte: im-kân-sızdı. Olmadı nitekim, bizler ki bu kadar kadın haklarına düşkünüzdür, ne gerek vardı?

Neymiş efendim? AKP aday gösterecek kadınları zor buluyormuş.

Zor bulursun tabii, böylesine erkekleşmiş, böylesine her türlü cinsel kimlikten, bilinçten yoksun, erk'ten yana, sustalı maymun stili kadın adayları. Aynen senin istediğin modelde: Zor bulursun.

AKP'nin sayıları iki avucu geçmeyen 'kadın' milletvekillerinin, son oylamadaki utanç verici 'performansları' bir yana, 'kadından sorumlu' (ve de bizatihi kendisi bir kadın 'bulunan') Devlet Bakanımızın haline bakın Alla'sen!

Çocuk Esirgeme Kurumu'na gidip çocuk kucaklamanın ötesinde, bu memlekette kadından sorumlu devlet bakanından beklenenler var!

Bu memlekette, kadınlar için yeterli sayıda kadın sığınmaevi yok. Nerdeyse hiç yok!

Bu memlekette 'namus cinayeti', 'töre cinayeti' etiketleri altında kadınlar patır patır öldürülüyorlar.

Yol ortasında, hastane yataklarında, evlerinin arka odalarında kurşunlanıyorlar. Zehirleniyorlar. Üstlerinden traktörle geçiyorlar.

Öldürülüyorlar! Öldürülüyorlar!

Bu memlekette kadınların, özellikle Doğu'daki, Güneydoğu'dakilerin can güvenliğini dahi sağlamaktan aciz bir toplum söz konusu.

Bu mevzulara handiyse kayıtsız bir Meclis, söz konusu.

Namus cinayetleri 'haksız tahrik' indiriminden 'yararlandırıldığı' sürece; sen eğitim vermediğin, iş ve aş temin edemediğin bu insanların, kadını hedef bellemesini, yok komşuya kaçtı, yok tarla yolunda tecavüze uğradı, yok amcaoğlundan hamile kaldı diye öldürmesini, katletmesini engelleyemezsin.

Engelleyemezsin işte!

Hoş belki de kafanın, o küçücük kafatasçığının karanlık, kuytu köşelerinde (kadınıyla erkeğiyle hep birlikte hepinizin içinde) bizzat senin de 'namus cinayetinin' haklılığına inanan, 'namus cinayeti' adı verilen şerefsizliğin, namussuzluğun ve yalnızca bir cinsiyeti hedef alan katletme, 'yok' etme arzusunun doğruluğuna, iyiliğine, olabilirliğine inanan bir yan vardır. Ne dersin?

Onun için de, için gitmez.

Elin kalkmaz.

'Namus cinayetleri' nerdeyse reklam kampanyası adıyla pazarlanan namussuzlukların, 'nitelikli adam öldürme' olarak tanımlanmasını, bu hainliği yapanların, kadınlara kıyanların, kadın katliamcılarının HAK ETTİKLERİ şekilde cezalandırılmalarını, için kaldırmaz.

Yüreğin razı gelmez.

Zira bilirsin ki; bu katilleri, bu katliam yanlılarını 'haksız tahrik'ten yararlandırdığın sürece (haksız mı?

tahrik mi? alabildiğine muğlak, alabildiğine kadın düşmanı 'kavramlar') 'namus cinayetleri'nde azalma olmayacak.

Eğitimsiz, işsiz, aşsız koduğun bu kitleler üstünde, caydırıcı hiçbir etkin olmayacak.

Kadının kanı yerde kalacak.

Onu öldürtenler, öldürenler, alabilecekleri en az cezayla kurtulacak, kaytaracak; bizzat senin gibi ağbileri sayesinde kollanacaklar ve yollanacaklar.

'Töre' cinayetleri, 'namus' cinayetleri, bu şerefsizliklere, namussuzluklara ne ad verirsen artık, azalmıyorlar, son yıllarda artıyorlar, habire artıyorlar. Kadınlar mütemadiyen katlediliyorlar.

Bu toplum, kadına uygulanan şiddetten geçilmiyor.

Ve sen belediyelerinle, bakanlıklarınla, burda, bu topraklarda hâlâ kadın sığınaklarını açma.

Hâlâ kadının birazcık hak kazanmasını sağlayacak, birazcık nefes almasını, belini doğrultmasını, eşitlik yolunda 2-3 biçare adım atmasını sağlayacak yasal düzenlemelerin hiçbirini, ama hiçbirini yapma.

Kadınlar Günü'nün, Anneler Günü'nün alışveriş dellenmesine çevrilmesinden bu arada, içimize dışımıza cidden fenalıklar geldi.

Ve memleketinin kadınlarını düşünmekten aciz, onların feda edilmesinden yana kardeşim: Sen gericinin tekisin, kafanın gerilerinde bir yerde 'namus' kisvesi, reklam etiketi altında, kadın katillerine arka çıkıyorsun. Bunu da, açık ve seçik, bilesin isterim.

. Bilesin ve adını da doğru koyabilesin. Bir defalığa mahsus da olsa, doğru etiketleyesin.

Adın: Üstünde.

Gitme özürlüydü o amca

Raufcan Denktaş'la özdeşleşmiş bulunan Süleyman Demirel, kendini ağır mı ağır bir soğukalgınlığının pençelerine düşürünceye kadar koşturdu durdu.

'N'üçün?' (O mahut reklamda Ahmet San'ın 'onunçün' demesini –anlaşılan bir nevi İzmirli –levanten– Fransızca kır(p)ması– Zerrin Özer'in emmebasma kahkasıyla, antipatiklikte yarıştırıyoruz. Bir netice alabilemiyoruz, gün akşam oldu.)

Zira muştulamıştı Türk halklarına, HAYIR çıksaydı KKTC'de sandıktan, Süleyman Bey, Türkiye Siyasetçilik Sahneleri'ne geri döneceklerdi. Ceeeee!

İçi içine sığmıyor kendilerinin: Yerinin dolmadığına, doldurulamayacağına dair o kof inançla–

Bu arada vallahi billahi, ben mi yanlış hatırlıyorum gibi oldum: EVET çıkarsa sandıktan, istifa edeceğini söyleyen Raufcan Beyler değiller miydi, yoksa ben mi yanlış anlamışım, hani bu kadar da dalga geçer gibi, kör parmağım gözüne de yapılmaz ki, yapılamaz ki.

Bu Raufcan Beyler Taifesi'nde acayip bir iktidar iptilası oluşuyor(lar); yıllarla katmerleniyor. Yağ gibi, göbek etrafında biriktikçe birikiyor.

Bir iktidar simidi: Öylesine alışmışlar ki, onsuz hayatın dalgalı sularına atlamaya zırnık niyetleri yok. Sonuna kadar.

Tamam onların 'şahsi' sorunudur. Peki biz bu adamları, biz özellikle alamet-i farikası alicengiz oyunlarıyla bize geçen yılları, geçen yıllar alınabilecek tüm mühim kararları cümlemize kaybettirmiş bulunan Rauf Denktaş'ı 'çekmek' zorunda mıyız?

Yine Esas Oğlan edaları: Yok efendim Annan Planı'nı içeren mavi dosyaları depoya atacakmış da, tozlansınlarmış da, hiç de kaybetmemişiz Rumlar'ın kabızlığı sayesinde de, o da, bu da.

Yine bu: Tek Müzakereci benim, daha daha başınıza ne çoraplar örerim, kapıdan kovarsanız bacadan girerim numaraları.

Bir kere, birileri çıkıp da, bu yapışkan efendiye KKTC'de sistemin başkanlık sistemi olmadığını, kendisinin de 'omnipotent' bir başkandan ziyade, yürütme ve karar alma yetkileriyle donatılmış başbakanın yanında bir 'figür' olduğunu; kendisinden başka da bir şeyler beklenmediğini ve istenmediğini (yaşama zanaatı bellediğine göre), orda, artık mevkiinin sınırları içinde kalarak varolması gerektiğini söylese.

Diyelim Seinfeld'deki George gibi 'işinden atılabilemez bir adam'la karşı karşıyayız.

En azından 'müzakerecilik' mühim işinin, bugüne dek kendisini her nevi çözümü tıkamaya adamış bu şahıstan alınması gerektiğini, (karşımızdaki ne denli yüzsüz ve izansız olursa olsun) mütemadiyen kendisine bildirip gerçekleri kabul etmesini temin etmek durumundayız.

Cansiperane HAYIR kampanyası yürütmüş bu adamın ve onun her nevi gerçeklikten kopuk kumpanyasının, bu noktadan sonra sürdürülmesi gereken müzakerelerin beş yüz metre ötesinde dahi işi yoktur ve olamaz. BUNUN adını koyalım.

Şimdi babasından öğrendiği o bini bir para teknik ve taktiklerle, Oğul Serdarcan da ÇEVİR KAZI YAN-

MASIN yapmakla meşgul.

Yok efendim, O babasına evet dedirtecekmişmiş, planın iyi yönleri bulunduğunu söylemeye çalışmışmış da, çevresindeki 'kuru otlar onu yanlış yönlendirmiş'mişler de–

O ise, tam EVETlenecekken, hükümetin 'içişlerine yönelik müdahaleci açıklamalarıyla çileden çıkıp' da HAYIR'a çark etmişler.

Vay, vay, vay, vay; nedir bu güzellikler?

Babanızın her fırsatta; Bursa Barosu senin, havaalanları benim, TBMM salonu senin cumhurbaşkanlığı köşkü benim (hadi veriyorum ayrıca hepsi sizin olsun) ha bire, o anlaşılan sizin çok 'pimpirikli' olduğunuz 'içişlerinize yönelsinler' diye aşındırmadığı kapı, çalmadığı zil kaldı mı ki buralarda Ey Oğulcan, diye de sormazlar mı yani adama?

"Ufak at da, pek hassasiyetli olduğunuz konularınız konusunda, tavuklar yesin Oğulcan" da denebilir pek tabii. (Frenlere basmaktan yana bir tabiatınız yoksa.)

Yani bu toprakların yaratıklandırmaya muvaffak olduğu 'istifa özürlü' 'özeleştiri eksikli' 'iktidar kusurlu' adamlardan Kıbrıslı olanından kurtulabilememiş vaziyetteyiz. Süleyman Demirel'den –şimdilik– kurtulabilmiş olmamızın 'bonus'uyla yetinelim, diyorum.

Bonus Oğulcan da cabası, tabii ki.

Barda faili meçhul!..

Bir barın ortasında, 100-150 kişinin tıklım tıkış 'eğlenmekte' olduğu bir barın, genç bir adam 'profesyonelce' birkaç yerinden bıçaklanıyor ve boğazı kesilerek öldürülüyor.

İnanılmaz elim bir hadise.

Ancak yaşanan böylesi bir vahşete karşı şaşkınlık, üzüntü ve öfke duymamıza dahi izin yok.

Duymamıza izin yok; zira fail ya da failler tespit edilemiyorlar. Üç kişi polis tarafından sorgulanmakta.

Ama tanık YOK.

Onca insanın ortasında işlenen, böylesine vahşi bir cinayet ve ortaya çıkıp da 'Ben gördüm, şöyle şöyle oldu,' diyen bir tek Allah'ın kulu yok.

Daha doğrusu galiba varmış. Vardı.

Bir garson yalnızca, gördüklerini anlatıyor. Sonra o da sırra kadem basıyor.

Neden basmasın ki?

Tüm o varsıl müşterilerin böylesi ahlâk yoksunu bir suskunluğa gömülmesinin ardından, gariban bir garson sürüden ayrılarak, neden hayatını tehlikeye atsın ki?

Peki hayati bir tehlike mi var?

İnsanlar konuşursa, gördüklerini anlatırsa, gencecik bir çocuğun hayatı gitmiş, 'Şöyle şöyle oldu. Şöyle

birisi şunu, bunu yaptı,' derlerse, yani hakikati, yalnız ve yalnızca şahit olduklarını naklederlerse, başları fena halde belaya mı girecek?

Barış'ı böylesine acımasızca katledenler, onları da mı öldürecek?

Peki nerden biliyorlar?

Barış'ı öldüren kişi ya da kişilerin bu denli ensesi kalın, mühim ve tehlikeli olduğu bilgisine nasıl vâkıf olabilmişler?

Sonuç olarak geç vakit bir barda tesadüfi bir şekilde bir araya gelmiş bir eğlence kalabalığından söz ediyoruz.

O kadar 'tesadüfi' de sayılmaz; zira Barış'ın askere gidiyor olması şerefine, içerde, o daracık barda en az 15 'arkadaşı' var. Ve basınımızca 'marjinal' kelimesiyle vaftiz edilmiş bulunan bu sosyetik gey bara takılanlar 3 aşağı 5 yukarı mahut bir kadro.

Geylerin 'gullümünde' eğleniyor olmayı daha sıcak ve trendy bulan heteroseksüel tikiler.

Barış'ın sevgilisi orda. Barış'ın en yakın arkadaşları orda. O orda, bu orda. Fakat HİÇBİRİ nasıl oluyorsa oluyor, o daracık mekânda hiçbir şey görmemeye muvaffak oluyorlar.

Birden Barış, boğazını tutarak çok yakın bir arkadaşının üstüne yıkılıyor.

Birinin şah damarını kesersen, senin de üstün kanlar içinde kalır değil mi? Üstü kanlanan birilerini dahi çıkarken, ederken kimsecikler görmüyor: Bakarkörler Çetesi.

Sonra da böylesi konularda 'tecrübesiz' (patronun lafı bu) personel, yerdeki kanları sabunlu suyla yıkıyorlar. Yıkıyorlar ki, eğlence devam edebilsin. Hiç kimse anlaşılan işin vahametinin, bir gencin bir daha geri gelmeyeceğinin farkında değil.

Peki diyelim o karanlık eğlence dehlizinde yalnız-

ca yaralandığını sandılar. Ölüyor sonra çocuk. Ki yaralanmak da o denli sıradan sayılmaz.

Bu denli hain, bencil, sorumsuz ve en mühimi korkak olabilmesi, 'İşte Güzel Türkler'in güzellikleri,' dedirtiyor insana. İster istemez.

Kim bunlar? Nasıl insanlar yetişiyor bu toplumda? Hangi okullarda, hangi ailelerde, hangi tablolarda? Bu denli sindirilmiş? Bu denli mafya-ayarlı?

Zanlı olabilecekleri iddiasıyla sorgulanmakta bulunan üç genç adamdan biri, ANAP milletvekili adayı bir zat-ı muhteremin oğlu.

Hani Türkiye'de bir adet, ama bir adet pislik olsun da kıyısından köşesinden ANAP ismi bulaşmasın. Diye de düşünmeden edemiyor insan.

Barış'ın arkadaşları arasında muhtelif zengin çocukları, muhtelif suç patronlarının oğulları filan var.

Nasıl bir 'tertip' bu?

Annesi ve babası verdikleri ölüm ilanında 'çarpık düzeni' sorumlu tutuyorlar.

Ben böyle bir bar cinayetinde failleri sorumlu tutmayı yeğlerdim, alabildiğine soyut kavramların ardına sığınmak yerine.

Sonuç olarak bir can gitmiş ve böylesine bir gaddarlığı yapmaya muktedir olanlar, cezasını bulmalı. Bu dünyada.

Bir an önce.

Tıklım tıkış bir gey barda eğlenen tikilerin 'hiçbir şeye' şahit olmadıkları konusundaki ısrarı, yüce Türk burjuvazisine dair kanaatlerimi, acıklı bir şekilde güçlendiriyor.

Afyon'a klasik müzik festivali ha! Yok ya!

Türkiye; hakiki demokrasiye geçememiş, Devlet'in pençelerinden kurtulamamış, vatandaşlarının gayreti ve azmiyle tam anlamıyla sivilleşememiş olduğundan, buralarda mülki amirlerin önemi büsbütün ortaya çıkıyor.

İyi bir kaymakam, inisiyatif sahibi bir vali gerilerde bırakılmış bir ili, ilçeyi abat edebilirken, tercihini Ceberut Devlet'in ennn cebreden memuru olmaktan yana kullanan bir mülki amir, o coğrafyayı mâkus talihine mahkûm –görev süresi boyunca– rahatça edebiliyor.

Tesadüfen Doğu'da çok hayırlı bir girişimin nasıl da böyle bir el ve yürek vermeye muhtaç bir ilçemizden, doğru dürüst ve yapılacak olumlu değişikliklere açık bir kadın kaymakamın idaresindeki Kağızman'a kaydırıldığına şahit oldum.

Daha sonra ceberrutluğu tercih ederek ilçedeki küçücük çocukların kaderiyle oynamış bulunan kaymakam parçasının/mekanizmasının, tayininin başka bir yere çıkarak, yerine çok iyi bir kaymakamın geldiğini haber aldım. Ama heyhat! Olan olmuş, tüm o olumlu girişimlerden o zavallı ilçe, bir kaymakamın şahsi husumet tercihleri yüzünden mahrum kalmıştı!

Biz İstanbullular da muhtelif 'kıro' açılış ve davet-

leri şereflendirmek ve –Allah korusun– kimi doğal felaket zamanlarımızın akabinde ekranlarda belirerek ipe sapa gelmez konuşmalarıyla 'Olsa n'olur/Olmasa n'olur' hissiyatıyla gerilmemize neden olan bir valiyle mükâfatlandırılmaktayız, ne zamandır.

Yani bu işin büyük şehri/naçar ilçesi yok.

Bu çok büyük bir talih, bir piyango: Adam gibi bir mülki amir pek çok şeyi değiştirebiliyor. Pek çoğu ise bukalemun gibi araziyle aynı rengi alıp 'Aman kimse beni görmesin/Fark etmesin' sonsuz pratiğiyle, günlerini doldurarak, bir üst mevkiye tayinini bekliyor.

Bugün sabaha karşı Afyon'dan, bir sürü kentin kavşak noktasında bulunan, köylülerinin pek çoğu hayvancılıkla geçinen, bir üniversitesi, Konservatuvar'ı dahi bulunmasına rağmen, vakti zamanında kendisinden çok daha gerilerde bulunan illerin gerisinde kalmış, esrarengiz bir yoksunlukta sabitlenmiş o küçük ve güzel şehirden döndüm.

Afyon hakikaten bir muamma. Bir muamma zira alabildiğine mühim antik kentlerin tam üstünde. 'Frigler Vadisi' adıyla maruf; Roma Yolları'nda, binlerce yıl öncesinin kağnı arabalarının izlerini görebileceğiniz, bir nevi peribacalarıyla çevrelenmiş, harikulade güzel antik heykellerle dolu bir vadisi var diyelim.

Termal suları ve bunların üstüne inşa edilmiş kaplıca otelleri var. Mermer ocakları, Afyon sucuğu, kaymağı var. Çarşısının ortasında 1922'den beri hizmet veren, olağanüstü iyi 'İkbal' lokantası var.

Bunca varlığın, doğal kaynağın, nimetin ortasında Afyon'un içinde sabitlendiği yoksunluk halinin peki nasıl bir açıklaması olabilir ki?

Ben oraya Hüseyin Başkadem'in yıllardır, tek başına bırakılmışlığından gocunmadan etmeden, yorulmadan, darılmadan, bezmeden, inatla, insanüstü, her şeyden önce Türk üstü bir inatla düzenlediği Afyonkarahi-

sar Klasik Müzik Festivali'nin konuğu olarak gittim.

Devlet Demir Yollarımız'ın yataklı vagonuyla. "Ana yurdu bir baştan demir ağlarla örememiz" bir yana, karayolculuk lobisinin politikacı ağbilerinin üstündeki tartışılmaz gücü filan bir yana, bir milletin 'tren' hizmeti bu kadar mı geri bırakılır? Bu kadar mı yok sayılır? Şurdan şuraya götürülmez, taş üstüne taş yirmi yıldır, otuz yıldır ilave edilmez?

Sincanlı ilçesindeki konuşma yapmak üzere sınıflarına girdiğim okullarda öğrencilerin hemen hepsi öğretmen ya da polis olmak istiyordu: Yani tayin yoluyla oralardan bir an önce tüymek ve hayat boyu devlet güvencesinde bir işe kavuşmak. Başka 'çareleri' de yoktu!

Hüseyin Başkadem'in Klasik Müzik Festivali'nin olsun, Caz Festivali'nin olsun ısrarla yalnız bırakılmak istenmesi, hatta tüm o konuşmaların, atölye çalışmalarının, konserlerin belki de yapılmıyor olmasının tercih edilmesi– Gerek 'amirler' gerek 'politikacılar' gerek üniversite 'bünyesindekiler' tarafından– Bana Afyon'un meselesinin: 'Azıcık aşım/ Festivalsiz başım' olduğunu, aynen sayın cumhurbaşkanımız Ahmet Necdet Sezer gibi, Afyonluların da mustarip oldukları tutumluluk, tutuculuk ve tutukluk nedeniyle şurdan şuraya gidemediklerini, ve her nevi hayırlı girişime de kapı ve bacalarını sıkı sıkı kapayarak yaşamlarını idame ettirme tutkuları yüzünden, şehirlerinin bu halde olduğunu düşündürtmeden edemedi.

İlle de doğduğu, ait olduğu yerlere 'iyi müzik' 'iyi konuşma' 'iyi sanat' vermek isteyen, en azından tüm o yoksul ve yoksun çocuklara azıcık 'ilham' vermek isteyen bir iyi niyet ve güzellikler insanının, nasıl da Don Kişot'luğa mahkûm edildiğini görme 'fırsatını' tanıdı: Sevineyim mi, oturup böğüre böğüre sinirden ağlayayım mı, şahsen bilemedim.

İçerdekiler/dışardakiler/kiler

Köşemden gidip de, kitabı yazıp da, döndüm döneli, çokçokçok daha az yazıyorum F tipleri üstüne, ölüm oruçları üstüne, sansür üstüne–

Farkındayım. Farkındayım.

'Maksatlıların' çıkardığı Ekmek ve Adalet dergisinin kapağında:

"Hapishanelerde 107 insan öldü duydunuz mu?" yazıyor.

Duyduk. Ben ennn içimde duydum yani.

Arada bir geliyor aklıma, düşüyor içime, hayır eskisi kadar sık değil.

Doğruya, doğru.

Mesafemi koydum ölüm oruçlarıyla arama.

Zira sokakta yürürken içime düşüyordu. Ağlamaya başlıyordum. Sokağın ortasında. Zırlamaya.

Mesafemi koydum, biliyorsunuz içerdekiler. Biliyorsunuz.

Ailesi gelip de Yıldız Gemicioğlu'nu ölüm orucundan kaçırdıklarında, 'Ben de böyle yapardım,' yazmıştım. 'Kızımı, ölüm orucundan kaçırırdım.'

Orası ciddi bir dönüş noktasıdır. Niye gitsin ki sizin canlarınız? Canlarınıza kıyamama, noktasıdır. TECRİT'e karşı mücadele dördüncü yılına girdi bu arada.

Hayırlı, uğurlu olsun! Helal olsun! Böylesi bir BAKARKÖRLÜK hali yaratılabilmiş olmasına. Şapka çıkarılır, şapka!

'Sistem mükemmelleştirildi' –Plath'ın o güzelim satırıyla az biraz oynanırsa.

Ben, herhalde anlamışsınızdır, 'Yazıyorum da, ne oluyor,' oldum. Zamanla. 'Ne işe yarıyor? Neyi değiştirebiliyorum ki?'

Benim F tiplerine nasıl baktığım belli.

Sonra işte insan 'dikkat aşınması' yaratmaktan da korkuyor.

İçerdekiler, yazarsam sizin meselelerinizi, siz okuyorsunuz. Ben kıyak insan oluyorum; ama dışardakiler 'A! yine mi bunu yazmış' olup ya okumuyor ya da okuyor da, öyle plastik. Plastik kaplamaların üstünden sular akıp gidiyor.

Yine dergide okuyorum, ben DGM'de 'Hayata Dönüş' operasyonunu aşağılamaktan' yargılanmışım. Katliamı aşağılamaktan!!

Hikmet Sami Türk günlerinde o kadar çok ağır cezalık mahkemem ve bir adet de DGM'lik olma hadisem oldu ki. Öylesine can sıkıcıydı ki, öylesine antidemokratik, handiyse 'komik', ne gerekçelerini okudum, ne savunmaları(mı).

Ama sağ olsun var olsunlar Köksal Bayraktar ve ekibi, güveniyordum zaten onlara, beraat ettim çoğundan. Galiba yani. Böyle bir akut ilgisizlik hali 'davalarıma.'

Demem o ki: benim nerde durduğum belli.

Onlar, tarihin derinliklerine gömüldüler.

Ali Suat Ertosun terfi(ler) ettiler. Ama bunca kavga, kıyamet bunca cana-CAN!

107 CANA! mal olan F tipleri devam ediyor. Hem de nasıl! Tüm şiddetiyle!

Ara mara vermeden.

İçerden diyorsunuz ki: "Bu son 3 yıl içerisinde bizzat Adalet Bakanlığı tarafından hapishane doktorlarına tutturulmakta olan sağlık dosyalarının incelenmesini istiyoruz.

19 Aralık 2000 öncesi ve sonrasına ait sağlık dosyalarının karşılaştırılması, tutuklu ve hükümlülerin tecrit sonucunda yaşadıklarını tüm boyutlarıyla ortaya çıkaracaktır."

Diyorsunuz ki: "Yıllar geçmesine rağmen Adalet Bakanlığı'nın genelgelerinin dahi hiçbiri uygulanmamaktadır. İnsani, sosyal, kültürel, sportif hiçbir aktiviteye yer verilmemektedir."

Diyorsunuz ki: "Ziyaretler en çok bir saat sürüyor. Dil yasağı koydular. Analarımız ziyarette, telefonda Kürtçe konuşamıyorlar. Öyle gözlerini dikip bakıyorlar gözlerimize. Siz bir ana olarak kızınızla konuşamamaya katlanabilir miydiniz?"

Diyorsunuz ki: "Ruhumuzu öldürüyorlar tecritte. En temel haklarımız onların insafına kalmış. Ruhlarımız can çekişiyor!"

"DGM aldığı bir kararla, daha önceki sansür kararını resmi olarak kaldırdı", diyorsunuz. "Kararında sansüre neden gerek duymadığını da 'medyanın zaten duyarlı olduğu' ile açıklaması, zaten HER ŞEYİ anlatmaya yetmiyor mu?"

Diyorsunuz. "Görmezden geliyorlar bizleri. TECRİTİ YOK SAYIYORLAR. Bizleri YOK sayıyorlar. Bundan daha ağır ölüm olur mu?"

"AKP'nin sansürünün en açık hali ise, Ankara'nın göbeğinde, gözlerinin önünde, 'Tecrite ve sansüre son' diyenlerin sesini duymama, duyurmama politikasıdır."

Doğrudur: Gümleten böyle bir mesele YOKmuş gibi yapıyorlar. Karyolanın altına kaçan top, 2 yaş çocuğu için YOK olur.

Çocuk toplum. Çocuk devlet.

Ama sizler VARsınız. Ordasınız. İçerde.

F tipinde. G ve E. Ruhlarınıza kastediyorlar TECRİTLE. SANSÜRLE sizi YOK ettiklerini sanıyorlar. Edebildiklerini.

Biliyorum. Biliyorum. Bilmemin hiçbir faydası oluyor mu? İşte onu bilemiyorum. Ben, bilemiyorum.

Kadın değil, hangi kadın

Geçenlerde Devlet Bahçeli, partilerinin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Adayı'nı tanıtıyordu, alamet-i farikası olan o kısık sesiyle.

"Asenalar, Asena'nızı destekleyin. Bozkurtlar! Asena'nıza sahip çıkın," yollu sözlerle.

Adayın, tanıtılacak yanı yoktu gerçi.

Vakti zamanının gündemi pek meşgul etmiş naçar İçişleri Bakanı Meral Akşener hanımefendi, Müflis Kürkçü Dükkânı'ndan bizlere, el sallamaktaydı. Hazindi.

Geçenlerde bir yazıyı, kimi köşekentlerin geçmiş şanlı (kanlı mı demeliyim?) günlerde 'Sarışın Güzeller Güzeli/Şahane/Ağzımızın Suyunu Akıtan Kadın' diye desteklemelere doyamadığı Tansu Çiller'i gazlamanın/alkışlamanın/baş tacı etmenin 'kadın düşmanlığı' nosyonunun bir başka formu olduğunu bildirerek noktalamıştık –hatırlarsınız.

Büyük Türk Kadın Sosyopatı Tansu Çiller, kadın olmak adına, kadın hakları adına, Türkiye'deki kadın meseleleri adına; küçük tırnağını bile kıpırdatmamış, üstün manipülasyon yetenekleriyle aralarına sızdığı erkek tümenlerini, korsesinde sağlamakla (ve annesinin çıkınından çıkanları beş bin misli artırmakla) yetinmişti, hatırlarsınız.

Sarışın, güzel, kolejli kız olarak (zira O, hayatının sonuna kadar kendini Babacığının Güzellik Aynası'nda öyle algılayacak) yanına 'kadın' olarak, kata kata kahvehanelerde okey oynayarak büyümüş Anadolu genci Meral Akşener'i katabilmişti, yine hatırlarsınız.

Meral Akşener onun kömür tozu alt çizme kalemiydi. Şişman ve çirkin kızlarla dolaşan mankencikler gibi, onunla dolaşırken ne denli 'Batılı', 'sarışın', 'flörtözz', 'tahsilli' vs. vs. vs. olduğunun natürel olarak altı çizilmekteydi.

Nitekim Meral Akşener'i en pis işlerinde kullanıp sonra da kullanılmış Selpak gibi bir köşeye atmakta, üstüne bir de zamanında kendisini alkışlamaktan elleri şişmiş medyacılara ödenmesi gereken tazminat faturalarıyla baş başa bırakmakta, hiçbir beis görmedi. Zira her sosyopat gibi vicdandan, her nevi ahlâki kaygıdan muaftı.

Ben kadıncı bir kadın olarak, icabında BAZI kadınları en acımasız tasvirlerle eleştirmekten geri kalacak değilim. Kalmıyorum da.

Kadın düşmanı kadınlardan nefret ediyorum –bu biiiir.

Erkek egemen toplumda yükselmenin yolunu; çeşitli sürtünmelerde, manipülasyonlarda, yalakalık ve servislerde gören ruhsal fahişelerden tiksiniyorum –ikii.

Burjuva panterlerinden, erkek bağımlılarından, acz junkie'lerinden, sağ gösterip sol vuranlardan, kadını algılamada çocukluktan gelen bozuklukları olanlardan–

En sevdiğimiz, bağlı olduğumuz, AİT olduğumuz şeye, kadınlığa, bazı kadınlık formlarında büyük bir hınç da duyabiliriz yani.

Kadın sevgim, bana bu hakkı tanıyor. Kadınlardan nefret eden yapmacık karılar düşünsün, boş boş pen-

türlerde kadın dayanışmasına nasıl da yürekten bağlı olduklarını jonklörler gibi mütemadiyen çevireceklerini.

Ben değil. Asla!

Bazı zamanlarda, Medya Gülü kimi kadınlar hakkında yazdıklarım yüzünden; kadın meseleleri üstüne 5 kuruşluk kafa patlatmamış, annesini dahi rakibe diye konumlamaktan vazgeçememiş, bir gün olsun bir kadını yürekten sevmemiş bu Satılmış Kadınlar janrı tarafından, istisnasız olarak 'kadın düşmanı' olarak nitelendim, iyi mi?

İyi. Bence hiçbir sakıncası yok.

İdeolojik ve gönül körlüğünüzle, hiçbirinizle işim olmaz. Hepinizden şiddetle tiksiniyorum; zira benim için siz kadın/madın değil, aracısınız. Araçsınız. Topaçsınız.

Tırnaklarınızla vardığınızı sandığınız yerler, ruhi boklukların çukur dipleri.

Yahu yazarken, yazarken ciddi sinirlendim.

Ve de bayram değil, seyran değil, teyzem beni neden dövdü?

Kadınlar! Kızlar!

Öfkeli Kadın olmaktan korkmayın.

Geç kalmaktan korkun.

Bana şimdi hemen CHP'den üç, AKP'den beş kadın milletvekilinin adını sayın bakalım.

Zor, değil mi? Zira TEMSİL edilmiyoruz. Erkek haklarının yılmaz savunucuları kesilmiş, kadın kıyafetleri içinde erkek tümenlerinin arasına sızıp arazi olmuş, kendini 'kadınlardan' üstün bir yerde: 'Erkek Cumhuriyeti'nde 1 milletvekili' olarak konumlayan kadınlardan daha çok sayıda vekil çıkarsak, belediye başkanı, bakan, başbakan çıkarsak ne yazar, çıkarmasak ne yazar?..

İşte bütün mesele, budur.

Haydi yar-gı-ya gidelim!..

1983 yılında, Pera Bahçeleri adıyla maruf arsa, YEŞİL ALAN koşuluna karşılık Mustafa Süzer tarafından satın alınır.

Bir Yeni Zengin, yalnızca yeşil alan olarak kullanılabilecek, şehrin göbeğindeki bir yeri ne diye satın alır ki? Babasının hayrını mı düşünmektedir?

Bu Yeni Zengin, Aydınlık Yarınlar'a, iş bilenin kılıç kuşananın diyarlarının hukuksuzluğuna, allem edip kallem edip orayı büyük bir Rant Kapısı'na çevireceğine güvenmektedir ki, korunma altındaki bu arsayı satın alır: Nitekim sezgileri ve sezgi ağbileri kendisini haklı çıkartacaktır!..

1983'te Anıtlar Yüksek Kurulu, Sedat Hakkı Eldem'in sekiz katlı otel projesinin arsa üstünde inşa edilmesini onaylar. Ama Aydınlık Yarınlar'ın asıl aydınlığı, Temmuz 84'te Özal+Bedrettin Dalan ikilisinin, 'Yağma Bedro'nun İstanbulu' döneminde parlar: Müjdeler olsun! Proje uygulanmaya başlamadan, Bakanlar Kurulu kararıyla 'Turizm Merkezi' ilan edilir!

Beyoğlu Belediyesi İmar Planı, Turizm Merkezi ulvi (ve İstanbul halkına sorulmadan alınmış) kararıyla tadil edilir: Plan, Turizm Bakanlığı'nca Ekim 87'de onaylanır. Artık Süzer Baba'nın çiftliği sekiz kattan 43 kata çıkarılmıştır!

Yüzde 88 oranında işyeri izni verilmiştir. Proje artık Gökkafes olmuştur! Böylece İstanbul'un olmayacak bir yerinde olmayacak bir yükseklikte bir 'bina' göğümüzü sonsuza dek kafesleyebilecek, eski şehrin siluetinin içine kilometrelerce öteden başlayarak edilebilecektir!

Havaalanından arabaya binip de Yenikapı'ya vardığınızda bile gözünüzün içine batan bu Estetik Çıban, bu Özal Dönemi 'Ben Verdim Oldu Lan' eseri, ruhumuzu sıkmaya böylece başlayabilecektir.

Daha sonra 'proje sınırları dışına taşıldığı' gerekçesiyle inşaatın defalarca mühürlenmesi, Büyükşehir Belediyesi'yle, İTÜ'yle, Beyoğlu Belediyesi'yle yıllarca süren davalar, kararlar, gecikmeler; hukuksuzluk tarihinde örnek olarak gösterilebilecek envai çeşit alavereler, dalavereler.

İster sağdan sola okuyun, ister soldan sağa Gökkafes kanunsuzdur, kanunsuz kalacaktır.

AMA burda bir dakika durun: Zira, bu arsanın tapu kaydının üstünde, 1908 yılında Abdülhamit tarafından konulmuş bir şerh bulunmaktadır. Nasıl Osmanlı İmparatorluğu'nun borçlarını Türkiye Cumhuriyeti ödemişse, Padişah'ın koymuş olduğu arsa üstündeki YAPI YASAĞININ DA sonsuza dek geçerliliği vardır.

Yani 'Şimdiki zamanda, ne o öyle tapu üstünde padişah yasağı masağı' –Yok öyle!

Hukuk kuşları, konu üstüne (yani yapı yasağının geçerliliği ve önemi üstüne) değerli hukuk insanımız Hüseyin Hatemi'nin mütalaasını okuyabilirler.

Tapudaki şerhin öneminin, elbette İştahlı Zengin Süzer de farkındadır. Farkındadır ki, 1984 yılında padişah şerhi tapu kaydının üstünden Tapu Bölge Müdürlüğü tarafından sessiz sedasız kaldırılmıştır. Oysa her türlü tapu kaydını değiştirme yetkisi yalnızca mahkemeye aittir. O zaman bu ne ayaktır?..

Yani balık baştan kokmakta, öncelikle doğal sit alanı olan bir yere sekiz kat izni çıkmakta, Özal Bakanlığı devreye girerek izni akıl almaz arsızlıkta bir 43 kata çıkarmakta; bu arada üstünde hukukun devamlılığı/uluslararası hukuk/Medeni Kanun gibi güvencelerle ŞERH yani YASAK olan bir yer, satılmış tapu bölge müdürlerinin devreye girmesiyle, tepsi içinde, daha da zenginleştirilmesine ant içilmiş bir Yeni Zengin'e sunulmaktadır.

Bu Tapu Müdürü, Zengin Adam'a hizmet etmeye kararlı ne ilk ne de son satılmış olacaktır: Daha devreye ne hâkimler, belediye başkanları, bakanlar, başbakanlar girecek, hukuksuzluk katlanarak büyüyecek, gözlerimizin önünde 134 metrede tavan yapacaktır.

Burada devreye bir kahraman girer: Beyoğlu Hukuk İşleri Müdürü, avukat Gönül Tüfekçi.

Tüfekçi tozlu arşivlerde izini bulduğu şerhin yeniden tapuya yazılması için 97 yılında dava açar. Ve bu şerhin gerçek sahipleri olan İstanbul Teknik Üniversitesi, Hazine ve Büyükşehir Belediyesi'nin davaya katılmasını sağlar.

Dava, Yargıtay aşamasına geldiğinde, devreye dönemin başbakanı (Gönül İnsanı) Mesut Yılmaz girer. Ve Yılmaz'ın 'yerinde' müdahaleleri, dönemin İstanbul Valisi (daha sonra sosyeteye damat girdi) Kutlu Aktaş'ın cansiperane gayretleri, Tescilli Hırsız Gülay Atığ'ın yerine bakmakta olan (tescilli faaliyetleri sürdürmekte olan) Cüneyt Akgün'ün çalışkanlığıyla, Gökkafes arazisi BİR GECEDE Şişli Belediyesi'nin sınırlarına dahil edilir!

Böylece, şerh davasında Beyoğlu Belediyesi davanın tarafı olmaktan çıkarılmış, dost ve ahbap çavuş (güvenilir tescilli Cüneyt Akgün başkanlığındaki) Şişli Belediyesi'nin kollarına, Gökkafes uyusun da, büyüsün, uzasın diye teslim edilmiş olur.

Gökkafes'in hikâyesi

Çıkan Kısmın Özeti: "Sen, Benim Zenginim'in İstanbul'un orta yerine bir kazık çakarak, daha da zenginleşmesi için İstanbul Belediyesi'nin koskoca ilçelerinin sınırlarıyla oynayabilir misin Farecik?"

"Emrin olur, başağbicim. Buralarda zenginler rantını doğrultsun diye yapılmayacak fedakârlık ve cefakârlık, tabiatıyla, yoktur beybaşbakanım."

1984'te 'esrarengiz' bir şekilde tapu kaydından uçurulmuş bulunan tapu şerhinin tapuya işlenmesi için (yani son kertede binanın yapı izninin iptal edilmesi için), Beyoğlu Belediyesi Hukuk İşleri Müdürü Gönül Tüfekçi'nin 97 yılında açtığı dava, Gökkafes'in tekerine çomak sokmuştur.

Nepotizmlerde çare tükenmez! Mesut Yılmaz, dönemin İstanbul Valisi Kutlu Aktaş'ı arar.

İlçe sınırlarıyla oynanması istenmektedir!..

Fatih ve Şişli Kadastro Müdürlükleriyle, Şişli ve Beyoğlu Belediyesi görevlilerinden oluşan 6 kişilik komisyon yerinde yaptıkları tespiti tutanakla belgeler. Ortak bir karar ifade etmeyen tutanaktaki MUĞLAK İFADELER dikkat çekicidir.

24 Mart 1998'de Vali Kutlu Aktaş imzasıyla konunun 'her iki ilçe temsilcileri tarafından İHTİLAFSIZ olarak imza altına alındığı' Beyoğlu ve Şişli Kayma-

kamlıkları'na gereği için bildirilir. Sınır değişikliği tutanağını hazırlayan Kadastro Müdürü, bu olaydan hemen sonre emekli olur. (Zaten bu hikâyede, Gökkafes'e hizmetin hemen ardından emekliye ayrılan devlet görevlilerinden geçilmemekte, soğuk sulardan içilmemektedir.)

Yani İstanbul'un koskoca iki ilçesinin sınırlarıyla oynanmış; Gökkafes, Beyoğlu sınırlarından ANAP'ın şanlı hırsızı Gülay Aslıtürk'ten bayrağı devralmış bulunan Cüneyt Akgün'ün Merhametli Şişli'sinin sınırlarına geçirilmiştir. Alkışlar, Sınır Tanımayan Tacirlere'dir!

Beyoğlu Belediyesi –başarıyla– devreden çıkarılmıştır. Ancak şerh davasında taraf olan İTÜ, Hazine ve Büyükşehir Belediyesi davayı sürdürür. Pek çok aşamadan geçen dava (en nihayet!) 9 Mart 2004 günü, Yargıtay 1. Hukuk Dairesi tarafından, Şişli 1. Asliye Hukuk Hâkimliği'nin 26 Haziran tarihinde verdiği kararla ONAYLANARAK bitirilir.

BU NE ANLAMA GELMEKTEDİR? Öncelikle şerh, 'irtifak hakkının' sahipleri İTÜ, Büyükşehir Belediyesi ya da Hazine tarafından tapuya tekrar yazdırılabilecektir. Ardından, bu taraflardan herhangi biri Şişli Belediyesi'ne gidip binanın kullanma ve inşaat ruhsatlarının iptalini isteyebilecektir. Bunlar iptal edildiği anda, Gökkafes (İmar Yasası'nın 39. maddesine göre) ruhsatsız olduğundan YIKILABİLECEKTİR. Yani hiç yapılmamış olması gereken bir hilkattan (burada binanın saygıdeğer mimarı Doruk Pamir'i kutlamayı da mimarlık 'eteği' açısından borç biliriz), İstanbul (en nihayet!) kurtarılabilecektir.

BU NASIL ORTAYA ÇIKMIŞTIR?

E, bu kadar kanunsuz bir binanın kanunsuzlukları bitmemektedir. İTÜ'nün üstünde HAKKI olan arsada 134 metre yüksekliğinde çakılmış bulunan Gökkafes; yok geçiş hakkım yol gaspım, yok daha önce düşü-

nüp adam gibi inşa etmediğim yangın merdivenimi arsana indiririm, yok odur da, budur da neyi nerden kerperim diye diye İTÜ'yle bir sürü mevzudan davalı vaziyettedir.

Bu bitmiyor da/gaspların sonu gelmiyor davalarının takibi için İTÜ'yle görüşmeye giden Sabah gazetesinden Cengiz Erdinç, şerh davasının sonuçlanmış olduğunu (çokça da tesadüfen) öğrenir. Oturur masasına, konuyla ilgili şahane bir haber yazar. Sabah gazetesi de, bu konuyu manşete taşır.

Yıllarca oto ve motomoto sansürleriyle medyanın çipil gözlerinden kaçırılmış Gökkafes faciasının en nihayet manşete çıkarılmış olmasına mı sevineyim, zamanında başıma (telefonumun dinlenmesi, takip ettirilmem vs. vs.) nice dertler açmış bulunan Gökkafes Davası'nda yazdıklarımın haklı çıkmış olmasına mı göneneyim, şehrimizin bu hukuksuzluk abidesinden kurtulması ihtimalinin doğmuş olmasına mı çıldırayım, bu şahane haberi Londra'da otel odasında Rahmi Saltuk'un telefonuyla almış olmama mı mutlanayım; ne edeyim, ne edeyim diyordum ki!

Kendimi Mimarlar Odası'nın konuyla ilgili basın toplantısında buldum. Mimarlar Odası'nın duyurusuyla bitiriyorum:

GÖKKAFES'İN HUKUKSUZLUĞU YÜKSEK YARGI KARARIYLA BİR KEZ DAHA BELİRLENDİ.

İRTİFAK HAKKI SAHİPLERİ'Nİ (HAZİNE, İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ VE İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ) YARGITAY'IN KARARI DOĞRULTUSUNDA 'UTANÇ ABİDESİ'NİN YIKIMI İÇİN GEREKLİ İŞLEMLERİ YAPMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

İstanbullular! Ben de sizleri şehrinizi bu hukuksuzluk anıtından, siluet bozan'dan kurtarmak için bir şeyler yapmaya (yapılabilecek nice şeyler var) davet ediyorum.

Yökkafes

Mimarlar Odası'nın Gökkafes'le ilgili karar üstüne düzenlediği basın toplantısının ardından, bir Yalçın Bayer'in köşesinde meseleye değinildiğini gördüm. Bir de Yeni Şafak'ta haber olarak işlenebildiğini. Anahaberlerde de yalnızca Kanal 7 konuyu değerlendirilmeye layık gördü.

Yalçın Bayer zaten bu melun şehircilik ayıbıyla ilgili, ennnn Gökkafes sansürlü günlerinde medyalamacılığımızın, şahane vahim yazıları mevzu üstüne, kaleme almış, alabilmiş bir mevkidaşımızdır.

Buna karşılık özellikle magazinciler cenahında meşum bir yağlama/yıkama/ propaganda cihazını yürütme gayretkeşliği var bu Ayıplı Bina'ya karşı.

Yok Redroom'da nasıl eğlenmişler de, yok Bilmemne Mall'da şu varmış da, yukardaki katta Helin Avşar, Süzer Yavrusu'yla şu kadar dolarlık dairede yaşıyormuşmuş da, Hande Ataizi'nin Avukatlar Veliahtı sevgilisi bu kadar kira ödüyormuş da. Da. Da. Da.

Siyaseten doğruculuğun, serçe parmağımın tırnağı kadar hükmünün olabildiği bir ülkede, ne bir Allah'ın kulu oraya dair gullum edebiyatına sıvanırdı, ne de Tarkan/Okan Bayülgen gibi ünlüler böylesine mimli bir binanın yok kiracısı, yok eğlencecibaşısı, yok latan reklamcısı olarak boy gösterebilirlerdi. (Kaç santim ol-

salar da.)

Yani, o binaya adımını değdirmiş HİÇ kimseyle, böylesine ciddi bir kaygısızlık ve saygısızlıktan kendini muaf tutmak istemeyen HİÇ kimseyle işim olmaz. Ve bu konu, bu ağır kanunsuzluk, bu derin (134 metrelik) hukuksuzluk benim şahsi meselemdir.

Aynen 'Bulutsuzluk Özlemi'nin dediği gibi zira:

"Düşündükçe içim sızlar

İçim sızlar, içim sızlaaaar-"dıdıdı dınnn!

Şimdi CHP milletvekili olarak, vakti zamanında –şehrin belediye başkanı iken– Gökkafes'i yıktırmaya ant içmiş R. Tayyip Erdoğan'a, son hukuki gelişmeler üstüne (yani Gökkafes'in ezeli&ebedi hukuksuzluğunun Yargıtay'ca onaylanması üzerine) pek yerinde sorular yönelten, güzelim tarihi Park Oteli'nin yerine bir Şehircilik Denizanası'nın inşasını engelleyerek, aslında kafayı bozmuş (şehrin estetiğiyle) bir başkanın yapabileceği çooook şeyler olduğunu da (vakti zamanında) bizlere kanıtlamış bulunan Nurettin Sözen'in de takipçisi olduğumuzu belirtmeyi borç bilirim bu arada.

(Son sıralarda bir de bu 'borç bilirim', 'borç bilirim' furyası.)

Yani tabii, bu yazılar, bu Gökkafes yazıları, dallanıp budaklanıp Kadir Topbaş'a da uzanacak: Konuyla ilgili yetkilerini kuşanmama lüksünü tercih etmeyi yeğlemeyi seçebilecek gibi olabilecek, herkeslere de. Sırayla. Sırayla.

'Be aware of the wolf!' tabelasıyla, içimdeki Gökkafes Kurdu'nun sinsice ulumakta olduğu mağarasından çıkmış bulunduğunu –artık hâlâ fark etmemiş– olanlar var ise duyuruyorum yani.

Oysa vallahi de, tallahi de: İHL'ler, YÖK tasarısı, AKP'nin canlandırmış bulunduğu Üstün Paranoyalar ve Yılmaz Paranoyaklar üstüne yazmak üzere otur-

muştum masaya.

Ama geri kalan yerimizde, cüppeleri üstlerine geçirerek, dünyanın son TEK HEYKEL'inin önünde dikilenleri, yok efendim istifa ederiz, yok şöyle yürürüz, böyle ederiz/eyleriz diyenleri, en indirimli ihtimalle 'gülünç' bulduğumu söylemeden geçemeyeceğim.

İstifa et benim limited ortaklık kafalı kardeşim.

Buyur! toptan! tümden: Seni o mevkilere terfi ettiren kurumun devamlılığını koruyacam diye, tehdit dahi etme, 5 saniye bile bekleme de, istifa et!

Bilimsel derinliğinden ziyade mankafalığı ile göz doldurmuş bir askeri cuntanın yaratıklandırdığı, üniversitelerdeki her nevi bilimsel özgürlüğün dibine darı suyu ekmekle mükellef, bugüne değin, olabilecek tüm öğrenci haklarını budamak ve apolitikliği şiar edinmiş paragözler dışında hiçbir 'şey' yetiştirmemek üzere programlanmış bir kurumun, YÖK'ün devamı için, pozisyonunun devamı için, bunca kaplanlaşabiliyorsan, bir saniye durma da –istifa et!

Sen de kurtul, bizler de YÖK'ten kurtulmayı arzu etmeyen 'bilimsel' kafalardan kurtulabildiğimiz için, rahatlayalım.

Benim artık bir zamanlar cümlemizi perişan eden komünistler! paranoyasının yerine, irticacılar! paranoyasını ikame ederek, faşizan ve hakiki demokrasilerde eşi benzeri bulunmayan 'kurumsu'larına sahip çıkma ayaklarına, tahammülüm zira, kalmadı. Dün bitmişmiş. Kalamadı.

Sık sık şunu belirtmeye çalıştım: Tahtalara vurmamız gerektiğini, BU KOŞULLARLA, bu umutsuz/geleceksiz/vaatsiz şartlarla olağanüstü iyi dayanabildiğimizi düşünmekteyim.

Ama o denli yaymaya, hayra yormaya, sabra muktediriz ki; bir şeylerin değişmesi, değişebilmesi için de (Hemen! Şimdi!) kıçımızı kaldıramadığımız, elimizi taşın altına sokamadığımız, örgütlenemediğimiz malum.

Nasıl her şer'de bir hayır yatıyor; bizim bu sonsuz istiap hadlerimiz de: bir şeyleri değiştirme, haklarımızı talep edebilme, mücadele verebilme kapasitelerimizin nasıl da ufacık tefecik, namevcut, adeta yok gibi olmasına neden oluyor.

Tahammül seviyelerimizin yüksekliği, tahammül etmemiz gereken boktan koşulların devamını temin etmekte esasında. Buyrun gübreye.

Vicdanla, bellekle, hak-hukukla muhasebesini yapan; tahakkümle, tecritle savaşıp geriye itilenin, görmezden gelinenin, susturulmaya çalışılanın, hakkına sahip çıkılmayanın sesi olan; düne değil her güne ait eskimeyen yazılar. *Politik Yazılar*, zayıflayan toplumsal belleğe rağmen her zaman hatırlamak ve hatırlatmak için.

ISBN 975-9174-44-8

Kapak resmi: FRANCIS ALŸS